A. E. VAN VOGT

A. E. VAN VOGT

SCLIPIREA VIITORULUI

Profesorul Dun Higenroth citi scrisoarea oficială cu buzele strânse: „…Norocul pe care l-aţi avut câştigând Acolada în domeniul dumneavoastră… De aici şi decapitarea pentru beneficiul studenţilor din cadrul programului de educaţie avansată… va avea loc în Ziua Patrioţilor. Felicitări…”

Desigur, scrisoarea era mai lungă, dar aceasta era esenţa ei.

Tăcut, Higenroth întinse documentul spre soţia sa, Eidy. Fără un motiv anume, rămase să privească atent cum tânăra doamnă citea vestea despre decapitarea iminentă a soţului, un savant mult mai bătrân decât ea. Dar chipul ei nu era tulburat de nici un fel de emoţie. Eidy îi înapoie scrisoarea şi-i spuse:

— E important să-ţi aminteşti că moartea prin decapitare nu este deloc dureroasă. E un fapt dovedit.

Higenroth descoperi, atunci când citi mica notă de subsol redactată cu litere mici, ce se cerea de la el în vederea ordinului de execuţie: „…Este de la sine înţeles că un câştigător al Acoladei nu va permite ca anxietatea legată de momentul decapitării să se manifeste deschis sau să-i tulbure cu ceva gândurile. Asemenea reacţii învechite nu sunt demne de un savant modern şi matur care înţelege valoarea decapitării Acoladei pentru studenţi şi care ştie că pentru el este un pas din lumea noastră spre o altă lume mai bună, aşa cum a stabilit Religia Oficială.”

Premiul îl pusese pe profesorul Higenroth în faţa unei dileme. Pe de-o parte – trebuia să admită – era o victorie. Bătălia lui cu dr. Heen Glucken se sfârşea dintr-o singură lovitură – ca să spunem aşa – care avea să-i pună adversarul

la podea. Câştigătorii Acoladei erau aleşi dintre cei ce se aflau în primul pluton în cursa pentru eminenţa ştiinţifică.

Dintr-o singură lovitură – literal vorbind – avea să câştige coroana.

Pe de altă parte, nu simţea că-şi dusese munca până la capăt.

— Există prea multă creativitate în capul ăsta bătrân, îi zise lui Eidy. Ca atare cred că voi cere o amânare pe termen nelimitat, în temeiul Sclipirii Viitorului.

Eidy se uită la el şi întrebă:

— Tu crezi că afacerea asta nu are nici o legătură cu articolele politice contra regimului pe care le-ai publicat de doi ani încoace?

— Ah, nu, nici vorbă. Higenroth scutură din capul cu chip prelung. Dictatorul însuşi a declarat cu tărie că orice puncte de vedere vor fi tolerate. Posibilitatea ca Acolada să nu fie meritată nu este un factor de luat în seamă în această chestiune.

— Desigur, răspunse repede Eidy.

Cum Ziua Patrioţilor se celebra în mai puţin de o jumătate de săptămână, Higenroth îşi scrise cererea de amânare pe un formular tip pe care-l adresă Comisiei de Educaţie Avansată, folosindu-se de canalul magnetic al serviciului de livrări speciale.

Vestea despre premiul pe care-l primise apăru la Teleştiri înainte de amiază. A doua zi, dimineaţa devreme, dr. Glucken veni cu naveta de peste ocean ca să – cum declară – „îşi exprime respectul faţă de un oponent de mare valoare”. Apoi adăugă:

— Nu pot spune că sunt de acord cu felul în care au ales câştigătorul, dar cred că am găsit o soluţie care m-ar satisface.

Se lansă imediat după aceea într-un rezumat al propriilor puncte de vedere.

Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, Higenroth nu dormise deloc bine; trecu o vreme până să se trezească

suficient ca să-şi dea seama că dr. Glucken continua să expună aceleaşi teorii personale, extrem de răsuflate, pe care le învăţase pe dinafară.

— Ar fi un adevărat triumf ştiinţific, tocmai spunea Glucken, dacă la decapitare studenţii tăi nu ar primi numai educaţia-fulger care cuprinde toate cunoştinţele tale speciale, ci şi pe ale mele.

În vreme ce asculta glasul sâcâitor, Higenroth se simţi deodată galvanizat. Şi se revoltă.

— Doar un moment, îl întrerupse. Vrei să spui că…?

Glucken continuă prezentarea unor anumite teorii de bază, de abia ridicând uşor glasul.

Higenroth se trezi de-a binelea.

— Hei! Strigă. Cu alte cuvinte, vrei să te asiguri că studenţii mei vor fi educaţi pe baza ideilor tale tocmai la decapitarea mea?

Glucken nu se lăsă intimidat şi-şi continuă expunerea pe un ton greu de tolerat.

Higenroth îşi puse mâinile la urechi şi îi strigă că nici de-al naibii nu va permite ca judecata Comitetului să fie pervertită de nişte idei care nici măcar nu se ridicau la nivelul Acoladei.

În acel moment intră Eidy peste ei. Îşi conduse soţul afară din cameră, deşi cei doi continuau să urle unul la celălalt, până când izbuti să-l vâre pe profesor în dormitor şi să închidă uşa.

Dr. Glucken, cu faţa-i frumoasă purpurie din cauza furiei, tocmai se pregătea să plece când Eidy se întoarse grăbită la el. Îl opri chiar la uşă.

— Eşti căsătorit? Îl întrebă fără ocol.

— Soţia mea e moartă, îi răspunse el. A pus sub semnul întrebării Religia Oficială. Dădu din umeri, resemnat. Am prevenit-o, dar n-a vrut să mă asculte.

Eidy ştia foarte bine la ce se referea. Neîncrederea în Religia Oficială era un act interzis într-o dictatură altminteri destul de rezonabilă.

Ceea ce o necăjea pe moment era faptul că se măritase cu Higenroth încă din vremea studenţiei, în cadrul unui program guvernamental în care adolescentele frumoase erau căsătorite patriotic cu savanţii faimoşi. O dată ce o fată îşi dovedise patriotismul în acest fel, era de aşteptat să continue, iar lui Eidy i se părea că dr. Glucken era destul de chipeş pentru un savant. Şi cum, după decapitarea lui Higenroth, urma să devină Numărul Unu de nedisputat în domeniu, hotărî să înceapă să-i facă avansuri din vreme. Îi întinse mâna şi îi zâmbi ademenitor. Apoi aşteptă neliniştită, pentru că era vorba de o eventuală căsătorie care ar fi putut s-o intereseze. Dacă eşua, cine ştie pe cine urma să ia – un alt Higenroth?

Dar dr. Glucken scutură din cap în faţa gândului care-i trecuse prin minte. Sentimentul de moment era destul de puternic, mai ales că observase – nici nu avusese cum să nu constate – ce frumoasă era fata. Dar o asemenea căsătorie ar fi putut fi luată drept un semn al recunoaşterii superiorităţii ideilor lui Higenroth, ceea ce nu putea îngădui sub nici o formă.

Sunetul soneriei de la uşă, la scurtă vreme după plecarea lui Glucken, aduse în casă nebunia descătuşată – studenţii profesorului Higenroth. Eidy, care deschisese uşa, a fost strivită de perete de corpurile tinere ale fetelor şi băieţilor care dăduseră năvală în casă, urlând şi ţipând, în vreme ce-şi căutau mentorul.

Profesorul tocmai ieşise gol puşcă din dormitor, gata să intre în cadă ca să facă o baie. Apucă doar să se întoarcă pe jumătate, speriat, când primul val de studenţi – dintre cei care continuau să năvălească pe uşă intempestiv – îl prinse şi îl duse în holul alăturat, iar de acolo, deşi bumbăcit bine dar încă în viaţă, pe peluza de dedesubt. O clipă mai târziu se trezi aruncat pe iarbă.

În mâna unuia dintre tineri apăru o foarfecă. Cu ajutorul acestui instrument eficient rămase fără păr. După aceea, cineva îi rase capul. În vreme ce era supus la aceste

operaţiuni, observă că tocmai se organiza şi o tragere la sorţi, arbitrată de două fete şi doi băieţi. Acea tragere la sorţi trebuia să stabilească ce studenţi aveau să câştige cele zece locuri privilegiate la valorosul cap al profesorului.

Studiile ştiinţifice cu privire la valoarea educaţională a decapitării se bazau pe o mai veche observaţie populară: gradat, după moarte, un chip uman înceta să mai arate la fel cum fusese cât trăise decedatul. Orice asemănare cu restul familiei dispărea. Pe catafalc, în sicriu, în pământ zăcea practic un străin.

Investigatorii ştiinţifici care lucrau pentru dictator – sub directiva de a căuta orice căi noi de transmitere a cunoaşterii spre noua generaţie – determinaseră că un cadavru, în special capul, pierdea treptat toate informaţiile acumulate o viaţă întreagă precum şi condiţionarea pe care o avusese. În mod normal, totul se pierdea în aer. Dar testele demonstraseră că acele pulsuri de energie ar fi putut fi introduse în capul studenţilor prin mijlocul unor legături electrice potrivite. Se descoperise – sau aşa se susţinea – că, în timpul unei decapitări rapide, capul elibera în jur de 70% din povara cunoştinţelor în numai câteva minute.

Astfel se născuse ştiinţa decapitării educaţionale sub ferma conducere a unei dictaturi vizionare. În afara scopului strict utilitar, metoda devenise un mijloc de recunoaştere a realizărilor ştiinţifice merituoase ale multor persoane care, datorită activităţilor şi scrierilor anti-guvernamentale, nu ar fi fost niciodată recomandate pentru onoruri de mult prea zeloasele agenţii ale dictaturii, nemulţumite de atâtea critici la adresa lor. Dictatorul recunoscuse limitele clicii favorabile lui şi – aşa cum singur o spusese – această alternativă era extrem de folositoare.

Lupta studenţilor pentru cap devenise o veche tradiţie. Astfel că, după prima reacţie de uluire, profesorul Higenroth se supuse de bunăvoie la micile umilinţe

inerente: un scalp însângerat şi sentimentul că fusese împuns de nenumărate instrumente boante.

Atunci când studenţii plecară, făcu un efort şi-i conduse până la uşă, făcându-le semn cu mâna din prag.

În dimineaţa care urmă celei de-a doua nopţi de insomnie, profesorul Higenroth îi mărturisi lui Eidy că, dintr-un motiv neclar şi pentru el, se simţea extrem de îngrijorat de momentul decapitării. Toată noaptea – îi spuse mai departe – fusese bântuit de tot felul de imagini care arătau că exista un fel de rezistenţă internă la primirea Acoladei. De fapt, avusese chiar şi câteva momente în care efectiv respinsese Religia Oficială, cu toate asigurările ei liniştitoare.

— Dacă treaba asta mai continuă, îi zise în încheiere, s-ar putea să te dezonorez luându-mi călcâiele la spinare şi fugind la Dealuri.

„Dealuri” era un eufemism. Cuvântul se referea la forţele antiguvernamentale care – se zvonea – aveau fortăreţe în regiunile muntoase. Zvonul, iar Higenroth o ştia prea bine, era fals. Armele moderne nu ţineau cont de regiunile aspre ale planetei – munţi, deşerturi sau oceane.

Observă că vorbele sale reuşiseră s-o neliniştească pe Eidy. Dacă un câştigător al Acoladei nu se arăta la ghilotină în Ziua Patrioţilor – adică a doua zi – o rudă apropiată trebuia să-i ia locul. Desigur, acea înlocuire nu avea nici un fel de valoare educaţională. Era mai mult un fel de obicei, desemnat, după doctrina oficială „pentru a salva onoarea familiei, care, nu va mai pierde Acolada”.

Cum se considera din capul locului că orice membru al familiei şi-ar fi dorit o asemenea onoare pentru el – de a-l înlocui pe premiant – pentru evitarea certurilor, ordinea rudelor fusese stabilită printr-un decret oficial: soţie, tată, mamă, frate mai mare, soră mai mare şi aşa mai departe. Copiii erau excluşi pentru că regimul iubea toţi copiii. În cazul în care nu existau nici un fel de rude, atunci onoarea revenea următorului pretendent la Acoladă.

Higenroth nu o avea decât pe Eidy şi, dacă nici ea nu se prezenta la ceremonie, venea rândul doctorului Heen Glucken. Situaţia tinerei femei era complicată din cauza unei întâmplări nefericite care avusese loc la scurt timp după căsătoria cu Higenroth, când îşi încuiase uşa de la dormitor şi îşi informase soţul că nu avea de gând să se culce cu el.

Ceva mai târziu, în după-amiaza acelei zile, Eidy apăru în dormitorul soţului ei, goală puşcă, şi îi mărturisi că numai gândul că avea să-l piardă îi stimulase admiraţia pentru calităţile sale masculine. De aceea – îi spuse mai departe – era a lui „ca să facă ce poftea cu ea”.

După ce termină de vorbit se întinse pe pat.

Profesorul Higenroth îi privi un moment lung corpul tineresc. Apoi se îndreptă spre scaunul de lângă fereastră şi se lăsă să cadă pe marginea lui.

În minte îi răsări o idee de-a dreptul fantastică: „Ăsta-i motivul pentru care am făcut toate astea.”

Privi pe fereastră la întinderea verde a campusului de dedesubt, pierdut în gânduri.

„Ei bine, a venit momentul”, îşi spuse. „Mult succes.”

Acesta era rezultatul final al agitaţiei frenetice care-l stăpânise în ultimii doi ani: planul subconştientului de a obţine nu numai fata ci şi afecţiunea ei, indiferent cât l-ar fi costat. Cam aşa vedea acum lucrurile.

„M-au prins!”, se gândi mai departe. Şi aceea era dreptatea. Nu a lor, ci a lui, cea adevărată, venită de undeva din interior. Crima lui: un bărbat bătrân care acceptase să se însoare cu o adolescentă care nu simţea nimic pentru el.

După ce acceptă tăcut pedeapsa, se gândi la fată şi la presiunile la care fusese supusă înainte să renunţe să-i mai reziste. Privi iar la trupul ei tânăr şi se simţi ruşinat. Deşi, cugetă mai departe, nici rolul ei de moment nu era mai puţin ruşinos.

Până atunci nu se arătase deloc îngrijorată de soarta lui. Iar acum părea hotărâtă să facă tot posibilul ca să-l trimită la execuţie. În acest penultim moment nici un preţ nu i se părea prea mare, inclusiv sexul pe care i-l refuzase fără discuţie.

Aşa că se impunea următoarea întrebare: cine merita mila, Glucken, ea sau el? Nu se putea decide. Ca atare – fără un cuvânt – se întoarse şi ieşi din cameră. După ce închise uşa în urma lui, o încuie cu grijă.

Se duse în propriul lui salon. Se simţea alt om pe dinăuntru. Mintea îi lucra din nou în secvenţe logice, de parcă tocmai ar fi fost eliberată de transa în care fusese aruncată. Aşa că, atunci când se aşeză în faţa a ceea ce părea să fie un perete oarecare, deveni deodată conştient de multe posibilităţi logice.

În vreme ce privea spre perete, pe el apăru o imagine. A lui Eidy, la telefon, cu vreo oră mai devreme, cerând o convorbire la mare distanţă cu doctorul Heen Glucken. Glasul ei, atunci când începu să vorbească, se auzi limpede din difuzorul ascuns. Şi glasul tot mai alarmat al lui Glucken se auzea la fel de clar, fără nici un fel de distorsiune, deşi venea tocmai de peste ocean.

Higenroth asculta, cu o privire pierdută, cum Eidy îi povestea lui Glucken remarca soţului ei despre o eventuală fugă la Dealuri.

— Cred că ştii la fel de bine ca şi mine ce înseamnă asta, îi spusese ea interlocutorului aflat pe un alt continent. Dacă el fuge, atunci urmez eu. Şi dacă eu plec cu el, atunci vine rândul tău.

După câteva momente adăugase pe un ton plângăreţ:

— Nu vreau să fug la Dealuri. Nu vreau să mă despart de civilizaţie.

Higenroth scutură din cap, scârbit de ultimul ei cuvânt.

„Ea numeşte asta civilizaţie!” se gândi automat. „Lumea unui tiran cum n-a mai existat vreun altul de la…”

Nu credea că exista un termen de comparaţie adecvat. Adevărul era că, înainte de căsătoria cu Eidy, fusese un vajnic susţinător al rigidităţii sistemului, mai ales că avusese o teorie a lui despre necesităţile aspre ale perioadelor de tranziţie din istorie.

…Realiză că Eidy reuşise să-şi impună punctul de vedere pentru că Glucken acceptă în cele din urmă să se căsătorească cu ea după ce avea să primească premiul Acoladei pentru Higenroth, la fel cum căzu de acord să ia legătura cu toate cunoştinţele din Comisia Educaţiei ca să se asigure că profesorul urma să se prezinte la decernarea premiului, ocazie cu care trebuia decapitat.

Eidy acceptă la rândul ei să aibă grijă să-şi ţină soţul acasă, folosindu-se de orice fel de mijloace posibile, până în ultimul moment, când avea să fie luat în primire de autorităţi.

După aceea, dr. Glucken o întrebă pe Eidy dacă nu avea nici un indiciu cu privire la direcţiile spre care se îndreptaseră teoriile lui Higenroth din ultimii zece ani.

— A reuşit să facă acea descoperire în legătură cu distanţa, oricât ar fi de mare, care poate fi redusă la zero – chiar acum vorbim prin acest sistem; poftim cât de bine se aud vocile noastre! Dar de atunci se pare că n-a făcut altceva decât să-şi perfecţioneze invenţia în diferite aspecte. Nici nu-mi vine să cred că numai de treaba asta s-a ocupat… înainte era foarte preocupat de chestiile noi… pe urmă s-a apucat să scrie articolele acelea antiguvernamentale.

Un Rezultat al Efectului Eidy, cugetă Higenroth sarcastic. Fusese nevoie de o adolescentă ca să-l dezechilibreze şi să-i distrugă bunul simţ.

Privind imaginea perfectă de pe perete, o observă pe Eidy cum scutura din cap, plină de îndoieli, apoi răspunzând:

— Într-o zi am intrat în salon, pe neaşteptate – el credea că plecasem la cumpărături – şi pe pereţii de acolo, care

sunt din plastic ordinar, erau numai imagini. Mi-a cerut să uit că am văzut aşa ceva. La asta te refereai?

Higenroth simţi cum se înverzea la faţă. „Să ai încredere în femei!” se gândi cu amărăciune. Desigur, n-ar fi trebuit niciodată să-i ceară să păstreze secretul.

— Hei! Rosti Glucken entuziasmat. Pare să fie o aplicaţie a Teoriei Sistemului de Penetrare, pe care a prezentat-o la începutul carierei şi a fost imediat discreditată. Dacă a găsit o cale prin care s-o pună în practică…! Glasul i se ridicase cu o jumătate de octavă. Ei bine, pentru aşa ceva aş putea obţine o audienţă chiar la dictator.

După aceea încercă s-o impresioneze pe fată, subliniind ce important era să facă un efort în timpul celor câteva ore rămase ca să obţină şi alte informaţii cu privire la teoriile lui Higenroth. Eidy promise să facă întocmai.

Se părea că nu le trecuse prin minte – observă Higenroth cu acreală – că, în conformitate cu misticismul Acoladei, toate acele informaţii aveau să fie trecute studenţilor lui.

Conversaţia transoceanică se încheie când Eidy mărturisi pe faţă că se simţise extrem de atrasă de Glucken; doctorul îi răspunse galant că şi el se simţise extrem de încântat de persoana ei.

Pe scena de pe perete, Eidy puse receptorul în furcă, se ridică şi ieşi pe una dintre uşi.

Sistemul de comunicare inventat de Higenroth ar fi putut s-o urmărească, pentru că toţi pereţii casei erau de fapt nişte receptoare stimulate automat. Dar în clipa aceea, în sufletul profesorului luptau două sentimente pentru supremaţia asupra minţii acestuia.

Primul – cum să rezolve problema fugii.

Al doilea, mult mai puternic, era un impuls pur masculin. Conştient de această dată.

Atunci când se făcuse căsătoria, se prefăcuse chiar şi faţă de sine că nu avea cum să controleze întreaga situaţie; că dacă guvernul considerase potrivit să îi prezinte o nevastă

frumoasă, cum ar fi putut el să-l oprească? Mai ales că nu se opusese pe faţă dictaturii.

Toate astea trebuiau să dispară. Era o minciună interioară – de care trebuia să se despartă pentru totdeauna. Într-un fel, era chiar ridicol ca o femeie tânără şi frumoasă să fie gata să se mute la un alt bărbat din motivele care o impulsionau pe Eidy.

Dar nu conta. Nu era treaba lui ce intenţiona să facă ea pe viitor cu pielea aceea perfectă şi cu trupul fin şi frumos.

Problema Higenroth ateriză la Curtea Dictatorului în mijlocul unei zile tipice, pline de nebunie. Două din cele trei amante curente ale Marelui Om făceau scandal pentru că „erau răsuflate”, fiecare dintre ele venind cu tot felul de pretenţii. Cele două înlocuitoare se aflau încă în acea stare de mândrie nebunească. Nu îşi dădeau seama că, statistic vorbind, o femeie nu petrecea mai mult de cinci luni în patul „regelui”.

Din cauza lor, şi a altor chestiuni personale, asistenţii guvernamentali din primul eşalon erau extrem de ocupaţi. Aşa cum sublinie chiar unul dintre ei, care era al paisprezecelea ca putere din stat (din cauză că era sincer), când îi zise altuia, numărul trei în ierarhie:

— Ceva mai devreme în seara asta i-am reamintit de problema Higenroth. Vreau să-ţi spun că, preţ de câteva momente, nici măcar nu a ştiut despre ce vorbesc. Apoi a zis: „Ah, da – acum ştiu, tipul ăla cu comunicaţiile. Cât de urgentă e chestiunea?” Eu i-am spus că-i extrem de urgentă. După care i-am explicat că Higenroth va fi decapitat mâine. „Aha”, a mormăit el, „şi ce am decis în privinţa asta?”. Excelenţa voastră i-am zis eu, se crede că acest om este în posesia unor informaţii ştiinţifice de o natură avansată. „Aha, da, nu am stat de vorbă ieri cu celălalt expert în comunicaţii?” Cu herr doctor Glucken, i-am amintit eu. „Da, desigur”, mi-a răspuns el. „Deci este totul stabilit. O să aibă loc o confruntare. Bravo ţie, ai făcut

treabă bună. Acum, la revedere.” După care a plecat, cu zâmbetul ăla al lui pe buze.

Cei doi bărbaţi se întâlniseră în holul plin de oglinzi. Numărul Paisprezece, un tânăr solid de vreo treizeci de ani, se numea Crother Williams. Avea ochi mari, neliniştiţi şi fusese etichetat drept un intelectual pur sânge. Celălalt, Numărul Trei, era mai bătrân, mai înalt şi mai subţire. Se numea Appiter Jodell şi era un intelectual politic. Cu un zâmbet şters, răspunse:

— Prietene, Şeful face asemenea glume cu tine numai pentru că a observat că scăpările lui de memorie te tulbură. Îi place nesiguranţa ta.

— Asta-i ce-mi zici mereu, se plânse Williams nefericit. Dar ai putea să-mi spui şi mie ce înseamnă toate aceste declaraţii pe care le aruncă peste umăr?

— E foarte simplu. Alter Ego-ul lui va discuta cu Higenroth prin circuitul TV închis puţin după miezul nopţii.

— Dar de ce nu discută el personal cu Higenroth?

— Dragul meu prieten, dar ţi-a explicat de ce. Din ce mi-ai zis mie, se pare că a declarat că: „Va avea loc o confruntare”. Asta-i ceea ce ţi-a dezvăluit, nu?

Numărul paisprezece oftă.

— Măcar Alter Ego-ul ştie ce să spună?

— Ar fi bine să ştie. Cum a rezistat mai mult decât predecesorii săi, probabil c-o să se descurce şi acum.

— Şi la ce se va ajunge?

— Ei bine, asta e de competenţa ta să judeci. Ideal ar fi ca Higenroth să dezvăluie secretele sale ştiinţifice şi să moară mâine pe butuc. Ar fi soluţia perfectă.

— Dar de ce ar vrea să facă vreo dezvăluire?

— Asta-i deja treaba ta.

— Pentru numele Domnului, cum şi când am primit această misiune?

— Tu ai fost cel care – nu a fost un accident, te asigur – s-a întâmplat să-l întâlnească pe Şef în această seară.

Expresia de pe chipul tânărului reflecta o combinaţie de uluire şi teamă. Încercă de două ori să vorbească, dar de fiecare dată se trezi înghiţind în sec.

Numărul Trei continuă pe un ton decisiv:

— Iar mâine aşteaptă un raport Victorie Totală din partea ta şi a lui Alter. Bărbatul mai vârstnic dădu să treacă mai departe pe lângă Williams, dar se opri, se întoarse şi rosti degajat:

— Nici întâlnirea ta cu mine, de acum, n-a fost deloc întâmplătoare. Şeful a avut sentimentul că nu ai reuşit să-i înţelegi mesajul aşa că m-a chemat cu câteva minute în urmă şi mi-a spus să te lămuresc. Mai bine te-ai apuca de treabă, domnule.

În ziua premergătoare decapitării, după-amiaza târziu, Higenroth încă se mai gândea la alternative.

De fapt – analiză el – la aşa ceva se aşteptau şi ceilalţi din partea lui. Ar fi stârnit toate suspiciunile dacă nu ar fi făcut încercări serioase pentru a supravieţui… La fel de bine putea să treacă prin toate fazele stereotipe – îşi zise mai departe cu cinism.

Se aşezase pe un scaun de pe peluză, chiar în bătaia soarelui. Fără să se mişte, folosind zidul de ciment din jurul grădinii ca pe un reflector – n-aveau decât să ghicească ei singuri ce era minunea aceea (dacă îl urmăreau cumva) – activă mental sistemul de penetrare şi localiză un Consilier al Dealurilor. Imediat după aceea, Higenroth păru să vorbească de unul singur, deşi glasul îi era preluat de un microfon minuscul, implantat în fardul de pe vârful nasului. Pe perete apăruse imaginea Consilierului. Acesta ascultă cu buzele strânse dilema lui Higenroth şi, în cele din urmă, scutură din cap.

— Imediat ce soţia ta îşi va da seama că Dealurile nu au o bază anume, te va trăda la unul dintre Popasuri. Deci – nu – să n-o iei cu tine.

Un Popas – aşa se credea – era casa unui simpatizant al Dealurilor, care era gata să adăpostească un Căutat vreme

de două săptămâni, înainte să-l treacă la un alt Popas. Higenroth însă ştia mai bine: „Dealurile” era o organizaţie guvernamentală ce folosea un sistem sofisticat de manipulare a rebelilor, evadaţilor şi a altor oponenţi ai regimului.

Disidenţii sfârşeau mereu fie prin a fi omorâţi, fie prin a fi prinşi, dar niciodată imediat. Autorităţile se străduiau să dea impresia că victima era mereu în siguranţă, deşi se afla în permanenţă sub controlul lor. Şi, când într-un final era încolţită, încercau să aranjeze totul astfel încât să o lase să creadă că fusese găsită accidental sau că făcuse o greşeală personală.

Higenroth apelase la Dealuri în acea după-amiază pentru că era posibil ca datele încercuite din calendarul lui Eidy să nu însemne ceea ce credea el, şi, pentru a-şi atinge scopul cu bătaie lungă, ar fi putut fi nevoit să-şi amâne execuţia cu o săptămână sau chiar mai mult.

Consilierul îl îmboldi:

— Ce-ar fi să venim să vă luăm pe la trei dimineaţa ca să vă ducem la un Popas? Lăsaţi-vă soţia încuiată în dormitor. În fond, dumneata eşti savantul, cel care contează.

Higenroth interveni imediat:

— Nu uitaţi că şi ea este tot o victimă. Poate că există o soluţie şi mai bună. Lăsaţi-mi puţin timp de gândire.

— Nu aşteptaţi prea mult, îl sfătui Consilierul.

Higenroth simţi o undă de admiraţie. Era uimitor felul în care un Consilier nu arăta emoţii ci putea să-şi exprime pe loc părerile lui sincere. Nici măcar purtătorul de cuvânt al unei organizaţii rebele adevărate nu ar fi putut să vorbească mai bine decât tânărul plinuţ şi sincer de adineauri.

Întrerupse legătura, foarte mulţumit. Perfecţiunea sistemului îl energiza aproape de fiecare dată… Hai să fim puţin cinstiţi – decise el – am ajuns la venerabila vârstă de şaizeci şi opt de ani. Treaba mea nu este să mă salvez pe mine, ci sistemul de penetrare, astfel încât, pe viitor, un om

mai tânăr decât sunt eu acum să-l folosească şi astfel să rezolve problema unei dictaturi ereditare atotputernice care a predat de două ori „sceptrul puterii” cu un succes uimitor.

Întregul Pământ era condus de a treia generaţie de dictatori – ceea ce indica destul de limpede că se găsise o metodă de pregătire a unui moştenitor politic. În sine era un eveniment unic, care merita un studiu special.

Numai sistemele regale sau anumite tipuri de sisteme electorale fuseseră capabile înainte să ajungă la o asemenea moştenire a puterii fără vărsare de sânge; nu pentru că n-ar fi avut loc violenţe şi chiar crime, poate mai multe decât se ştia oficial. Higenroth avea propriile păreri neîmpărtăşite cu privire la această chestiune.

Întrebare: Ce tânăr ar fi putut să aleagă pentru o asemenea sarcină?

Cu părere de rău, se văzu nevoit să-i scoată din calcul pe studenţii lui. Era regretabil pentru că două fete şi unul dintre băieţi erau dotaţi cu inteligenţe sclipitoare. Dar în acest caz toţi – absolut toţi – ar deveni suspecţi şi ar fi probabil executaţi. Băieţi sau fete. Dacă mai aveau vreo speranţă, aceasta se datora numai faptului că evitase cu grijă orice contact cu ei în aceste ultime ore.

Nu, nu, gândi el, mai exista – după cum cântărise – numai o singură posibilitate cu slabe şanse de succes. Dar poate că soarta ţinea cu el.

Se ridică zâmbind abătut şi se întoarse în dormitor. Eidy se învelise cu pătura iar chipul ei exprima frica.

— De ce m-ai încuiat aici? Îl întrebă cu un glas tremurător.

— Pentru că nu am vrut să pleci, îi răspunse el.

Expresia de pe faţa ei se schimbă imediat. Lui Higenroth i se părea că-l considera nebun. Dar n-o mai putea alunga.

Profesorul se aşează pe marginea patului, alături de ea.

— Ce perioadă a lunii e pentru tine? E posibil să rămâi cumva gravidă?

— Dar vreau. Eidy se gândi că asta era ceea ce spera Higenroth pentru că, într-o clipită, aşa goală cum era, fugi spre dormitorul ei. Reveni cu un calendar pe care perioadele menstruale erau încercuite cu roşu. Deci, nici o îndoială, interpretase corect datele – era chiar la mijlocul ciclului lunar… Perioada fertilă.

Ei bine, cugetă Higenroth, nu trebuie să apelez la ceva aşa de complex cum ar fi fuga spre un Popas… Avea totul, momentul potrivit, femeia, dispoziţia necesară. Menirea lui Eidy era să-l ţină pe loc iar sarcina lui era să salveze lumea în viitor, profitând de presiunea exercitată asupra ei.

Nu era tocmai momentul ideal pentru sex; atenţia îi tot fugea în altă parte. Cu toate astea, în cele din urmă, izbuti să se descurce mulţumitor. Acesta era primul lui contact intim cu femeia cu care se căsătorise. Era, îşi zise singur, un act firesc între două fiinţe asociate legal şi nu neapărat o problemă a doi adulţi care consimţiseră de bună-voie; deşi acel factor era prezent.

Eidy rămase alături de el restul după-amiezii şi numai că nu-l sufocă la începutul serii cu atenţiile ei. Puţin după zece (ora ei de culcare), Higenroth se apucă să-i spună câte ceva despre invenţie. Era un act calculat din partea lui. Observase de multă vreme că orice discuţie legată de ştiinţă o adormea pe Eidy mai repede decât orice fel de somnifer.

Aşa cum anticipase, deşi ar fi vrut să-l asculte, începu să caşte repetat în vreme ce el vorbea mai departe:

— Toţi ceilalţi proşti au alungat ideea ca insolubilă. Au spus, idioţii… Higenroth nu se putea abţine să nu-i înjure… că undele de sunet şi lumină se risipesc în câteva secunde… Acum, desigur, la un anumit nivel este adevărat. Dar nu şi la altele. Ei au uitat că există energie peste tot, şi că o undă purtătoare poate utiliza ce găseşte pentru amplificare şi în loc de releu. Pot trimite un mesaj pe orice fel de distanţă. Şi ceea ce nu ştie Glucken este că nu am neapărată nevoie de un receptor la celălalt capăt…

Eidy îi răspunse cu un sforăit uşor.

Higenroth se dădu jos din pat, îşi luă hainele cu el şi se îmbrăcă pe hol. După care reveni, aducând înăuntru echipamentul inventat de el, pe care îl poziţionă deasupra patului în care dormea fata. Focaliză proiectorul pe acea parte a corpului ei unde, după opt ore de la primul contact sexual, spermatozoidul probabil penetrase deja ovulul. Îl stabiliză acolo.

Micuţa bio-structură care, ceva mai târziu în viitor avea să devină o fiinţă umană, era victima lui – Cine altcineva? Ce altceva? Adevărul era că aceasta era singura cale prin care ar fi putut supravieţui orice copil de-al lui; dacă nebunul din palat credea sincer că în bebeluş, în copilaş, în adolescent, exista secretul sistemului de penetrare. Ba mai mult – speculă Higenroth – poate că şi Eidy avea să fie lăsată să-şi trăiască viaţa.

Pentru ea nu mai exista o altă speranţă; era sigur.

Dar nu mai avea vreme de pierdut. Presupunea că razele spion încercau să vadă şi să audă ce se petrecea în casă. Dar se loveau de câmpul lui de magie. Înainte să rostească încet adevărul într-un microfon ecranat şi prin el direct în câmpul pe care-l crease în jurul embrionului de abia format, ridicase în jurul lui o barieră de interferenţă care nu le permitea celor care-l spionau cu aviditate să afle ceva. Nici Eidy nu-l putea auzi.

Acum nu mai exista vreo şansă ca mai târziu să fie hipnotizată şi cuvintele lui scoase din subconştientul ei prin perseverenţa celor de la curte.

Imediat ce termină acea sarcină delicată, scoase din proiector circuitul cheie şi-l strivi sub călcâi. Apoi se înapoie în salon. Pentru că se apropia ora critică, miezul nopţii… venise vremea să verifice dacă inamicul îl observase într-adevăr.

Dincolo, la inamic, acolo unde se afla concentrată puterea, o hoardă întreagă de experţi, sub îndrumarea lui Paisprezece, fusese extrem de ocupată. Toţi cei care

participau gândiseră, plănuiseră şi examinaseră dosarul lui Higenroth de la A la Z. Câtă vreme fusese în pat cu Eidy, câteva comitete luaseră în considerare toate posibilităţile.

Dar dacă nu avea de fapt nimic? Se întrebaseră ei.

Atunci de ce nu fugise la Dealuri – capcana pentru rebelii proşti, care chiar îşi închipuiau că aveau un loc în care ar fi putut scăpa?

Dar, din nou, dacă avea ceva – ce presiune ar fi putut să-i îmboldească pe experţi să scoată adevărul la suprafaţă? Era exact acel gen de presiune experimentată de un anume tip de fiinţă umană care excela într-o singură direcţie: cât de repede putea ajunge la un rezultat, cât de repede putea găsi o cale să-l satisfacă pe dictator, cât de repede s-ar putea ridica deasupra altora asemenea ei, în nerăbdarea cu care voia să ajute la omorârea, rănirea sau nimicirea unei persoane deja condamnate.

Până şi Crother Williams – Numărul Paisprezece – era supus acestui gen de presiune. Ceea ce nu împărtăşea cu ei, ceea ce nici măcar nu suspecta, era dorinţa lor iraţională de a face orice împotriva victimei selectate. Scopul lui: vom face în seara asta tot ceea ce este necesar. Iar pentru îndeplinirea misiunii îşi lăsa subordonaţii să facă restul, aşa cum primise indicaţii. Iar dacă orice altceva eşua, atunci procesul Acoladei devenea ultima soluţie posibilă prin care puteau afla adevărul.

Până la miezul nopţii, sub conducerea lui Williams, o mică armată de experţi, care aduseseră cu ei extrem de multă tehnologie, o porni spre orăşelul universitar, concentrând puterea întregului stat împotriva unui singur om.

Prima verificare făcută de Higenroth îi arătă pe peretele din salon silueta unei nave imense profilată pe cerul nopţii, deasupra casei. În câteva minute doar, sistemul lui perfect supraveghea interiorul a ceea ce recunoscuse a fi laboratorul de poliţie al navei. Ceea ce-l mira pe Higenroth era armamentul din dotare.

„Hei”, se gândi deodată, „asta-i numai o navă de acoperire”.

Nava fie îi acoperea pe cei care se apropiau de casă, ori trebuia să se asigure că nu avea cum să scape. Higenroth examină repede echipamentul din navă şi dădu din cap cu admiraţie – erau pregătiţi pentru a copleşi cu totul sistemul lui de penetrare.

Cu o şi mai mare mirare constată că doctorul Glucken era unul dintre savanţii de lângă masivul panou de control al instrumentelor. Ceea ce însemna, cugetă Higenroth mai departe, simţind cum se albea la faţă, că Glucken nu analizase deloc secretele Sistemului de Penetrare. Dar în clipa aceea era chiar acolo, gata să folosească resursele planetei ca să le afle.

Ei bine, se decise în cele din urmă Higenroth, nici nu m-am aşteptat să fie uşor.

Spera numai ca Glucken să se fi uitat bine la viitoarea lui mireasă aşa cum fusese cu el în pat. Cineva ar fi putut crede că în Era Ştiinţifică oamenii se adaptau la asemenea împunsături de gelozie cu viteza fulgerului.

Pe peretele alăturat se formă o imagine care-l anunţă pe Higenroth că de casă se apropiau mai mulţi oameni în camioane. Grăbit, răsuci câteva butoane ca să reducă volumul sunetului în camera lui Eidy. Câteva clipe după aceea, uşa din faţă se făcu fărâme, cu un bubuit răsunător.

Atunci când nişte străini îl înhăţară, Higenroth îl recunoscu pe Paisprezece. Imediat, bătrânul îşi încetă zbaterea şi-i zâmbi aproape cu simpatie.

— Fă ceea ce este corect, îi zise. O să te simţi mai bine.

Tânărul îl privi uluit. După care înţepeni deodată.

— Legea este corectă, zise răguşit. Legea cere ca toate secretele ştiinţifice să fie dezvăluite. Nu există excepţii, nici măcar pentru profesorul Higenroth.

Savantul îşi strânse buzele.

— Chiar mă întrebam cum ar putea rezolva un om ca tine o asemenea dilemă de ordin moral. Mai ales că cea de acum

este extrem de dificilă.

— Insinuezi cumva, rosti Paisprezece cu amărăciune, că legea este strâmbă? Vrei să spui că sistemul nostru este greşit? Pui sub semnul întrebării dreptul lui Lilgin să conducă lumea aşa cum este azi, aproape lipsită de anarhie?

Era genul de dispută fără viitor. Aşa că Higenroth renunţă la ea.

— Sincer să fiu, îi zise, aş vrea să ies din încurcătura în care mă aflu. Dar am înţeles că Excelenţa sa nu încheie nici un fel de înţelegeri cu persoanele condamnate.

— Este imposibil, veni răspunsul încordat. E prea târziu.

— În acest caz, rosti Higenroth, dacă ai primit sarcina de a extrage de la mine informaţii inexistente, fără a avea puterea de a-mi oferi altceva în schimb, atunci, tinere, te afli într-o încurcătură la fel de mare.

— Insinuezi, rosti Williams ameninţător, că ceea ce se întâmplă nu e deloc raţional? Te asigur că este absolut logic.

Nu mai aşteptă vreun răspuns ci se întoarse pe călcâie şi strigă:

— Aduceţi-l înăuntru!

În salon fu adus un monitor de televiziune cu circuit închis, model foarte avansat. Higenroth privi la echipament, animat de o umbră de speranţă. Apoi îi zise şi lui Paisprezece:

— Poate că te-ai pripit să tragi concluziile. Poate că se va încheia o înţelegere. Poate…

Se opri. Monitorul se luminase şi imediat după aceea apăru pe el cel mai cunoscut chip din lume. Văzându-l, oficialii mici în grad se aruncară imediat la podea. Paisprezece rămase în picioare împreună cu paznicii lui Higenroth, cei care-l ţineau de braţe şi care rămaseră mai departe nemişcaţi; de-abia dacă-şi ridicaseră ochii spre tavan în semn de respect.

După ce privi îndelung la ochii aceia negri, cu luciri ca de metal, Higenroth se întrebă: ei bine, cu cine am de-a face acum, chiar cu Egoistul în persoană sau cu Alter Ego? Cum însă era Chipul cunoscut, însemna o victorie pentru el. Ceea ce ştia şi Marele Om. Pentru că, mai mult ca sigur, nimeni nu i-ar fi folosit dublura fără a avea permisiunea lui specială.

Dar nu conta.

Fuseseră destul de proşti ca să conecteze setul de televiziune cu circuit închis tocmai acolo deschizând temporar barierele energetice, şi asta era ceea ce conta cu adevărat.

Pe ecran, buzele se depărtaseră uşor. Apoi se auzi şi glasul baritonal:

— Din partea ta, profesore, cerem acum, pentru popor, dezvăluirea totală a sistemului de penetrare.

Higenroth se concentră cu putere asupra modelului mental care, într-adevăr, ar fi transformat acel contact temporar într-o dezvăluire permanentă a sistemului lui pentru popor. Ca atare nici nu răspunse.

Din nou auzi glasul:

— Profesore, s-a dovedit deja că oamenii vorbesc când se află supuşi unei presiuni. Pentru tine, presiunea a început să fie exercitată cu – ei bine, cu aproape trei ani în urmă, când ajutoarele mele au fost instruite să găsească cea mai atrăgătoare fată din lume. Şi au găsit-o. A fost pusă într-una din grupele tale de studenţi. Restul este istorie.

Aici m-au prins, e clar! Cugetă profesorul.

Chipul părintesc, cu mustaţă mare – tatăl tuturor – zâmbea într-un mod foarte nepărintesc; era aproape un rânjet. Glasul rosti cu cinism (o emoţie interzisă; deci trebuia să fie vorba de Alter Ego):

— Am adus vorba de treaba asta, profesore, pentru că, nu cu foarte multă vreme în urmă, un bărbat a refuzat să ne spună secretele lui. I-am sfâşiat soţia în bucăţele în faţa ochilor. Omul a suportat fără probleme. După aceea am

trecut la el. Chestia asta n-a mai putut s-o suporte. A început să vorbească. Noi credem că şi tu vei vorbi în clipa în care acelaşi lucru se va întâmpla şi cu soţia ta, care aşteaptă un copil.

Higenroth îşi ţinu răsuflarea. Oare cum va reacţiona această creatură când va descoperi la ce presiune era supusă acum – deşi deocamdată nu avea habar.

Dar în orice clipă…

Ca şi cum aşteptarea lui ar fi fost un fel de semnal, se auzi un geamăt înăbuşit de undeva din spate. Bătrânul savant se întoarse şi văzu că unul dintre oamenii dictatorului se ridicase şi că avea în urechi nişte căşti speciale.

Bărbatul rosti înăbuşit:

— Excelenţa voastră – scena de faţă, ce faceţi şi spuneţi aici – este televizată în toată lumea!

Higenroth trebui să-şi înăbuşe impulsul de a ridica mâna ca un profesor ce era, ca să-i corecteze spusele.

Ceea ce ar fi vrut să-i spună era: „Nu este televizată în toată lumea, ci comunicată prin penetrare, domnule. Ceea ce înseamnă că lacheul pe care-l aveţi a înţeles totul anapoda. Este o situaţie cu mult mai gravă decât vă închipuiţi şi nu o să vă fie de nici un folos să închideţi setul de televiziune acum.”

După aceea, n-a mai fost nevoie de revăzut ceea ce s-a întâmplat mai departe. Sistemul de penetrare se strecurase în modulul de televiziune cu circuit închis – o modalitate care i se oferise practic pe tavă – îl localizase pe dictator, îl scanase şi rămăsese permanent focalizat asupra lui.

Din acel moment, toţi pereţii de plastic din lume se transformaseră în ecrane care puteau să redea cu fidelitate fiecare mişcare a dictatorului, fiecare cuvânt rostit de el. Inclusiv, gândise mai departe Higenroth, pereţii de plastic din acea cameră.

Îl urmări pe Lilgin cum încerca fără succes să se deconecteze de la circuitul de televiziune. Prea târziu. Rămase să-l privească pe dictator, vizibil pe fundalul unei

încăperi mari şi foarte bogat ornamentate, ridicându-se şi îndreptându-se spre cei câţiva bărbaţi de acolo, îmbrăcaţi în uniforma umilă creată special pentru ofiţerii cu grade înalte din poliţie.

Unul dintre aceştia chiar îi spuse, pe un ton suav:

— Excelenţa Voastră, în fond, scopul nostru a fost să descoperim cu ce fel de ştiinţă avansată avem de-a face. Cum în această lume mare sunteţi singura persoană a cărui viaţă este ca o carte deschisă, mi se pare un lucru minunat că s-a descoperit o metodă prin care vă puteţi împărtăşi cu oamenii de pretutindeni.

Aşadar cel din faţa lor era Alter Ego.

Profesorul sperase ca faţa bine cunoscută pe care o văzuse să fi fost chiar a dictatorului în persoană, dar cum discutase numai cu Alter Ego-ul acestuia, atunci era ca şi mort. Simţi cum i se strângea inima.

Bătrânul lăsă deoparte regretele şi se oţeli pe loc. În fond, nu se aşteptase să-şi salveze propria viaţă. Mai bine să continue cu jocul care avea să ducă în viitor la salvarea lumii.

Se păru foarte interesant să privească sosia dictatorului revenind la masa tratativelor. Actorul care semăna aşa de bine cu Lilgin deschise iar monitorul circuitului de televiziune care-l lega în direct cu Higenroth şi spuse:

— Profesore, cum închidem sistemul ăsta?

Lui Higenroth i se făcu milă de el. O să încerc să-l apăr, se gândi – deşi se îndoia că aşa ceva era cu putinţă. Marele ucigaş din palat avea o logică numai a lui în asemenea chestiuni. Iar logica aceea dădea de înţeles că nu îşi asuma nici un fel de riscuri. Niciodată. Fără îndoială că Alter Ego avea să fie omorât numai pentru că exista şi cea mai mică posibilitate să fi rămas conectat cumva la maşinăria lui Higenroth.

Profesorul îi răspunse:

— Am vrut să profit de această ocazie ca să vă arăt dumneavoastră şi lumii întregi că există o minunată

oportunitate de comunicare perfectă între guvern şi popor. Prin această metodă a apărut, în fine, un sistem prin care viaţa personală şi publică a unui conducător, fiecare cuvânt pe care-l rosteşte, fiecare instrucţiune pe care o dă, cum este atunci când rămâne singur, sau cum şi cu cine face dragoste – întreaga existenţă, moment cu moment – vor fi vizibile pentru toţi oamenii, în orice clipă. Gata cu secretele sau cu nevoia de a păstra o imagine publică, adio departamentului de propagandă; vom avea pur şi simplu existenţa lui cotidiană pe pereţii din orice casă sau birou.

Desigur, continuă bătrânul savant, nici prin cap nu mi-a trecut să forţez pe cineva să adopte un asemenea sistem. Mai mult, în curând îmi voi închide echipamentul. Aş sugera să ordonaţi să fie repornit mai târziu. Iar după aceea, să aveţi acest contact remarcabil, această comunicare directă cu oamenii din toată lumea de bună-voie.

Acum, în încheiere – zise mai departe Higenroth – am descoperit soluţia ideală politică şi economică pentru lume. Din punctul meu de vedere cred c-a sosit vremea ca rasei umane să i se ofere posibilitatea alegerii. Vă sfătuiesc să împărţiţi lumea în două zone economice. Din care una care să fie capitalistă. Iar cealaltă ar fi o continuare a ceea ce avem acum. Diferenţa dintre ideea mea de acum şi ceea ce am avut în trecut este majoră, în sensul că am avea un singur guvern politic care să se ocupe de cele două zone economice, asigurându-se că niciuna nu va încerca să pună stăpânire pe cealaltă. Permiţând mişcarea liberă a oamenilor dintr-o zonă în alta, dintr-un sistem în celălalt, după cum le convine, toate astea fiind – repetă cu tărie – sub conducerea unui singur guvern.

Când ajunse în acest punct observă că expresia de pe chipul sosiei se schimbase. Şi se gândi: „Au primit ceea ce au vrut şi mai ales ce am vrut eu să primească: o privire la sistemul meu şi o declaraţie în privinţa intenţiilor mele. Deci a sosit momentul să-mi iau adio.”

Încheie cuvântarea în vreme ce modela o anume undă Alpha care avea să închidă echipamentul de penetrare.

În clipa următoare dispărură toate imaginile de pe pereţi.

Pe ecranul monitorului, Alter Ego părea extrem de uşurat.

— Îţi mulţumesc, profesore. Şi la revedere.

— La revedere, rosti Higenroth.

În vreme ce privea, actul final se încheie. Mâna sosiei se întinse spre întrerupătorul setului de televiziune şi-l răsuci.

Imaginea dispăru de pe ecran.

Paisprezece se apropie.

— Ei bine, rosti cu veselie, cel puţin acum ştim cât de bună este invenţia dumitale. Iar maşinăria de care te-ai folosit trebuie să fie pe undeva pe aproape. Ca atare, nu trebuie decât s-o căutăm. Sau – şi mai bine – ne arăţi chiar dumneata unde este.

Cam aşa – Higenroth era silit să admită – era situaţia în mare. Era clar că până şi Paisprezece îşi zicea în sinea lui: cu puterea noastră guvernamentală, putem să-l obligăm pe acest om, Higenroth, să facă ce vrem noi, pentru că este cu totul în puterea noastră.

Bătrânul savant, observând acea atitudine, se gândi mirat: oare chiar nu-şi dau seama că se află în casa mea, unde eu sunt dictatorul?

Niciunul dintre acei oameni nu înţelegea că, în general, comunicarea era un fenomen cu mai multe nivele. Desigur, mai întâi era dispoziţia de comunicare, care putea fi un glas sau o metodă electronică destul de complicată – apoi exista sistemul nervos, cel care primea mesajele.

În casa profesorului, tocmai sistemul nervos era partea cea mai importantă a echipamentului. Pentru sistemele nervoase simple ale idioţilor dictatorului, era ceva perfect logic să cheme camioanele militare imense ca să încarce în ele echipamentul pe care profesorul îl indicase a fi ascuns în pereţi şi în camerele de la subsol, bine mascate. Poate că şi observatorilor din nava de deasupra casei li s-a părut destul de bizară plecarea oamenilor guvernului – lăsându-l

pe Higenroth singur – ca să însoţească echipamentul capturat la bordul unui avion militar uriaş.

Paisprezece, folosindu-se de toată autoritatea cu care fusese învestit, contactă scurt nava de observaţie, comandându-i să-şi continue staţionarea deasupra casei. După aceea, uriaşul avion decolă, pierzându-se în noapte.

După plecarea intruşilor – aşa cum observaseră şi cei de la bordul navei de poliţie de deasupra, cu razele lor spion – Higenroth se îndreptă spre dormitorul soţiei, se dezbrăcă şi se urcă în pat. De dimineaţă (numai pentru că Glucken îl observa cu atenţie), profesorul făcu dragoste încă o dată cu frumoasa şi tânăra sa nevastă. După aceea, începu să se pregătească pentru evenimentele din Ziua Patrioţilor.

Observatorii din nava spion ştiau, din experienţele anterioare, că un savant precum Higenroth va merge spre ghilotină cu o privire îndepărtată şi cu o expresie senină.

Paisprezece participă la ceremonia Acoladei şi privi decapitarea – pe care el personal o regreta. Cu toate astea, savantul fusese incredibil de prost: toate acele articole critice… Era prea devreme pentru guvern să accepte asemenea antagonişti. Poate ceva mai încolo asemenea oameni vor fi toleraţi. Dar nu acum, nu încă.

După ce totul se sfârşi, cel mai tânăr membru al Prezidiului Guvernului Popular îi strânse pe studenţii care fuseseră conectaţi în direct la cunoştinţele capului – tăiat – şi îi transportă pe toţi pe calea aerului până la Fortăreaţa Zece, o închisoare de minimă securitate. Locul acela arăta ca o casă de vacanţă de la ţară, iar tinerii se arătară extrem de încântaţi.

Ceva mai târziu în aceeaşi după-amiază, Crother Williams (Numărul Paisprezece), o căută pe doamna Higenroth, proaspăta văduvă, experienţă care avu darul să-l zdruncine puţin. Auzise de multe ori vorbindu-se de frumuseţea ei. Dar şi la palat văzuse o mulţime de femei frumoase, drept care, apăru la întâlnirea cu Eidy cu totul nepregătit.

Câteva secunde rămăsese cu gura căscată în faţa perfecţiunii uluitoare a trăsăturilor ei şi a siluetei de invidiat. În cele din urmă reuşi să-i explice cu poticneli că „guvernul doreşte să vă ofere protecţie şi a pregătit o casă pentru dumneavoastră, doamnă Higenroth…”

Reşedinţa la care o duse arăta într-adevăr ca o casă elegantă, dar, ca şi Fortăreaţa Zece, era de fapt o închisoare bine păzită.

Imediat ce termină cu toate aceste sarcini, Paisprezece se întoarse la Palat. Era foarte mulţumit de sine. Îi raportă totul lui Trei, care ascultă cu atenţie şi după aceea îi spuse:

— Mâine dimineaţă o să te chestionez mai în amănunt. Mi se pare că totul a mers mult prea uşor.

— Dar ce altceva ar fi putut să facă Higenroth în faţa unei asemenea unităţi militare?

— Adevărat, încuviinţă superiorul. Dar vom mai vedea şi mâine dimineaţă.

În vreme ce lumina palidă a zorilor de-abia mângâia ferestrele şi draperiile elegante din dormitorul lui Paisprezece, intercomul de pe noptieră prinse să bâzâie zgomotos. Din fericire Paisprezece se obişnuise cu asemenea apeluri la ore nepotrivite şi se trezea de obicei imediat, drept care, deşi mort de oboseală, deschise ochii, întinse mâna să apese pe buton şi rosti:

— Williams, domnule.

Era Trei care-l căuta din dormitorul lui.

— Jodell aici. Tocmai am primit o întrebare din partea Şefului.

— Da? Se trezi cu totul.

— Unde ai dus echipamentul lui Higenroth?

— Am presupus că Excelenţa Sa l-ar vrea pe aproape, într-un loc sigur. Aşa că l-am livrat la depozitul Y-16 din subsolul Patru.

— Vrei să zici că e chiar aici, la palat?

— Da, domnule.

— Foarte bine, o să-i comunic.

Imediat ce contactul se întrerupse, Paisprezece se întinse la loc pe pat cu un oftat somnoros – dar intercomul bâzâi iar.

Deschise ochii şi observă că afară se luminase de-a binelea. Deci nu era vorba de o rechemare imediată aşa cum crezuse la început… era clar că adormise.

Ca şi înainte, chipul de pe monitorul intercomului îi aparţinea tot lui Trei. Tânărul constată cu stupoare că superiorul lui era gata îmbrăcat, şi, mai important, nu părea deloc mulţumit.

— Vreau să te informez, domnule Williams, că Excelenţa Sa a cerut să rămâi în apartamentul dumitale până când chestiunea dispariţiei invenţiei lui Higenroth se va lămuri cu totul.

— Cum… dispariţie? Se bâlbâi Paisprezece.

— Azi dimineaţă devreme, domnule, când, l-am informat pe Excelenţa Sa unde se află echipamentul, aşa cum mi-ai declarat, el personal a coborât la nivelul Patru al subsolului până în secţiunea de depozitare Y-16. Acolo a descoperit că nu fusese înregistrată nici o astfel de livrare.

Paisprezece era gata să geamă, dar se abţinu cu un efort imens.

Trei continuă pe acelaşi ton aspru:

— În clipa asta, domnule, se crede că ai fost cumva prostit de Higenroth. Sunt sigur că-ţi dai seama că aceasta este cea mai favorabilă părere despre dumneata. Asta-i tot. Terminat.

Paisprezece se lăsă să cadă la loc în pat, palid, dar resemnat. Tocmai fusese clasificat drept idiot – ceea ce era mai bine decât diverse alte clasificări criminale pe care le-ar fi putut primi pentru neglijenţa sa.

Ar fi putut fi etichetat ca sabotor de bunuri publice.

Sau contra-revoluţionar.

Sau drept instrumentul academicienilor de dreapta.

Sau al unor ultra-stângişti.

Sau altele la fel.

Situaţia era prea gravă ca să mai îndrăznească să mai rămână în pat. Înciudat, îşi dădu seama că ar fi trebuit să se scoale chiar după primul apel, punându-se la dispoziţia superiorilor. Exact acest lucru – deduse cu amărăciune – l-ar fi făcut Trei în locul lui.

Grăbit, făcu o baie şi se rase, după care se îmbrăcă. Şi rămase în aşteptare. După un timp, ceru să i se aducă micul dejun. Fu servit cu politeţea obişnuită. Fusese preparat exact pe gustul său şi servit de chelneri foarte curtenitori. Ceea ce însemna că dizgraţia în care căzuse era deocamdată un secret.

În vreme ce dimineaţa se scurgea, Paisprezece se decise: Dacă tot trebuie să stau să aştept, mai bine să mă ocup de anumite afaceri departamentale pe care le-am tot amânat pentru când voi fi ceva mai liber.

Ceea ce se apucă să facă, cu ajutorul telefonului sau prin curieri.

Era o treabă care avea darul să-l mai încurajeze. Însemna că nu se făcuse nici o încercare de a-i tăia drepturile de membru al Supremului Prezidiu… Hotărî să stea şi să aştepte cu răbdare. Şi să muncească cât mai mult cu putinţă…

Comisia de investigare sublinia faptul că pe o planetă aşa de vastă precum Pământul, în fiecare oră aveau loc mii de evenimente. Vapoare care se aflau pe ape. Avioane ridicate în aer. Trenuri, autobuze, maşini, oameni care erau într-o continuă mişcare. Plus sistemul enorm de rachete pentru vreme, Lună, Marte, asteroizi, plus cele câteva staţii spaţiale care operau fiecare după un anume orar.

Răspunsul a fost că nimeni nu se poate opune şi nu poate ţine cont de atâtea activităţi separate. Nimeni nu poate ascunde ce a făcut după ce oamenii controlaţi de el au plecat – nici măcar Higenroth.

Deci, trebuiau să existe indicii.

Acest nivel de raţionament avu darul să scoată la iveală câteva fapte.

Pe unul dintre terenurile de lansare a rachetelor trei oameni fuseseră ucişi şi o rachetă dispăruse.

De asemenea, au fost găsiţi şi un număr de oameni care, în cadrul programului de muncă, fuseseră de faţă la sosirea avionului militar pe câmpul de lansare a rachetelor – acelaşi avion care-l avusese la bord pe Crother Williams şi pe ceilalţi agenţi guvernamentali;

Dar unde ar fi putut să dispară racheta? În cele din urmă s-a stabilit că nava lipsă fusese categoric lansată. Comisia interogase pe toţi oamenii care fuseseră pe câmpul de lansare în acea noapte. În timpul celor două săptămâni de investigaţii, membrii comisiei nu apucaseră să doarmă mai mult de câteva ore pe noapte.

După cele două săptămâni tensionate, îşi redactară concluziile: „În timpul nopţii de 19 august 2231 A. D., avionul militar NA-6-23-J-271-D a zburat spre casa profesorului Dun Higenroth, conform ordinelor primite din partea lui Crother Williams, Membru al Prezidiului. A aterizat pe peluza profesorului la scurtă vreme după miezul nopţii şi a rămas acolo în vreme ce în cala sa a fost încărcat un echipament neidentificat şi insuficient descris. De acolo a zburat spre o bază de rachete cunoscută agenţilor guvernamentali sub numele de cod Hinksa (dar pe care publicul o ştie sub denumirea de Centrul de Zboruri Spaţiale nr. 18). Maşinăria care nu a putut fi descrisă a fost descărcată în camioanele bazei, H-851 şi H-327, şi transportată până la platforma de încărcare a rachetei tip A-J-A 60901. Încărcătorii Malcom Rude şi Svely Gruden au ridicat echipamentul până în compartimentul de depozitare G-8-T din racheta de mărfuri, lăsându-l acolo. Când cei doi au fost informaţi de lansarea iminentă, au coborât platforma de încărcare în docul de siguranţă din subsol.

Din turnul de control, decedatul (ucis) Dai Asher şi decedatul (ucis) Janu Harlitz, se presupune că au fost informaţi despre destinaţia rachetei, pentru că au lansat-o spre coordonatele primite, folosindu-se de sistemele lor de

programare, şi apoi ştergând programele. Ultima persoană care cunoştea destinaţia rachetei fusese decedatul (ucis) Mathew Arondee, expertul în orbite, însărcinat în noaptea lansării cu completarea rapoartelor de navigaţie, care au fost furate sau distruse.

Conform mărturisirilor celor câteva duzini de martori, Crother Williams, Membru al Prezidiului, a fost ultimul care le-a mai văzut în viaţă pe cele trei persoane (ucise).

Aceiaşi martori au raportat că Membrul Prezidiului Williams s-a întors la avionul militar NA-6, care a plecat de acolo spre palat, aterizând pe aeroportul special din incinta acestuia. Aparatul de zbor a rămas la palat până a doua zi dimineaţă la ora 9 a.m., Când Membrul Prezidiului Williams a urcat la bord cerând să fie dus la ceremonia Acoladei, în care urma să fie decapitat profesorul Dun Higenroth.

Şi celelalte drumuri făcute de avionul militar au fost consemnate, dar nu sunt relevante pentru această investigaţie."

Comisia de investigaţie subliniase că nu fusese nevoie şi nici nu se ceruse prezenţa Membrului Prezidiului Williams la audieri. Aşa cum nici Membrul Prezidiului Williams nu ceruse să se întâlnească cu comisia însărcinată cu investigarea cazului.

Williams (Paisprezece) primi o copie a raportului la biroul său de la palat. După ce-l citi, palid la faţă dar simţindu-se plin de curaj, îl contactă pe Trei şi îi zise:

— Nu-mi amintesc să fi ajuns pe vreun câmp de lansare. Presupun că s-a întâmplat pentru că invenţia profesorului Higenroth lipseşte. Am dedus mai departe că toţi care am fost la profesor acasă în acea noapte, am fost hipnotizaţi de un mecanism incredibil de puternic; de aceea consider c-ar fi mai bine să plec imediat de la palat pentru că există posibilitatea să fi fost condiţionat să fac şi alte lucruri – probabil împotriva Excelenţei sale. Cred că nu este cazul să fiu eliminat cu prea mare grabă, pentru că aş putea să fiu folositor în cercetările pe care le întreprindeţi. Sunt mai

mult decât pregătit să mă las hipnotizat pentru ca să se poată extrage informaţiile stocate în subconştientul meu. De aceea, mă pun de bună-voie la dispoziţia dumneavoastră sau a Excelenţei sale.

Glasul lui Trei, aşa cum ieşea din intercom, era rece dar nu ostil.

— Am înregistrat tot ce mi-ai spus, îi zise. Poate că te-ar interesa să afli că, în esenţă, acelaşi lucru l-a spus şi Şeful după ce a citit raportul. Acum iată care sunt instrucţiunile mele: Nu pleca din palat. Nu participa la întrunirile Prezidiului. În timpul zilei vei merge la birou ca să-ţi îndeplineşti sarcinile oficiale iar seara te vei înapoia în apartamentul tău. Dacă, din vreun motiv întemeiat, datoria îţi cere să pleci de la palat, faci o cerere către mine, pentru că am primit instrucţiuni precise pentru o atare situaţie. Ţi se va permite să călătoreşti, dar numai cu o permisiune specială, semnată şi parafată.

După câteva clipe de tăcere, Trei continuă:

— Vei fi hipnotizat în profunzime tocmai pentru a scoate din subconştientul tău orice informaţie de valoare. Mai târziu, când doamna Higenroth va da naştere copilului profesorului, pentru tine a fost pregătit un alt plan conform căruia va trebui să acţionezi. Doamna va fi măritată în grabă cu dr. Glucken, astfel ca el s-o poată observa şi interoga cât mai bine atunci când vor avea acea relaţie intimă care se poate obţine în urma unei căsătorii. În concluzie…

Se opri, iar Paisprezece întrebă plin de respect:

— Da?

— Este evident, continuă Trei, că în lumina celor întâmplate, trebuie să fim extrem de precauţi. Dar – şi dă-mi voie să subliniez – nu s-au luat nici un fel de măsuri punitive contra ta. Mai mult, Şeful chiar va discuta cu tine la intercom, din când în când. Dacă se întâmplă aşa ceva, nu ai voie sub nici o formă să spui cuiva, inclusiv mie, ce anume

ai discutat cu el în asemenea consultări strict particulare. S-a înţeles?

— Perfect.

Aluzia la văduva lui Higenroth îi aminti lui Paisprezece de studenţii pe care-i transportase la Fortăreaţa Zece. Se lumină la faţă atunci când îi aminti şi lui Trei, apoi încheie cu:

— În fond şi la urma urmei tot mai avem un as în mânecă. Toate datele despre teoria şi practica penetrării trebuie să existe şi în capetele lor.

La celălalt capăt al intercomului se lăsă tăcerea. Faţa de pe monitorul lui Paisprezece îşi schimbă expresia. O parte din ceea ce însemna privirea interlocutorului ajunse deodată la Williams, laolaltă cu gândul c-o făcuse iar de oaie. În pofida inteligenţei lui considerabile, se lăsase purtat înainte de naivitatea copilărească din suflet.

Crezuse – şi îşi dăduse seama de eroare prea târziu – în motivul oficial dat decapitărilor Acoladei: că efectiv exista o metodă sofisticată şi dovedită de a transfera informaţiile de la un creier la altul sau altele.

Se cutremură pe dinăuntru atunci când adevărul îi fu revelat deodată de expresia superiorului său. Câteva clipe după aceea, Jodell (Trei), rosti cu silă, înainte să întrerupă legătura:

— Idiotule!

Era tânăr. Numai treizeci şi unu de ani.

Aşa de tânăr şi supus unei presiuni considerabile, Paisprezece căuta să potrivească Ţelul său plin de merite în realitatea minciunilor politice care îl înconjurau.

Ca mulţi alţii înaintea lui, vedea că acea logică strâmbă îşi avea rostul ei. Observase că minciunile păreau să ajute mai mult decât adevărul, mai ales în unele grupuri de oameni. Astfel, acea minciună, sau minciuni, deveneau în fapt adevărurile lor.

Dacă cineva nu putea fi îndemnat să acţioneze cu ajutorul unui adevăr simplu dar reacţiona la o minciună, atunci

minciuna politică şi oficială devenea adevărul pentru el. Exista ceva, undeva în adâncul lui, care reacţiona şi putea fi motivat numai de anumite simboluri.

De aceea, trebuia să-i prezinţi exact acele simboluri chiar dacă, la prima, a doua, a treia sau a zecea privire, ele păreau să contrazică chiar realitatea; aşa chibzuise Crother Williams ca şi ceilalţi dinaintea lui.

Trebuie să înţeleg că ceea ce contează în final este rezultatul bun, se gândi. Ceea ce însemna că minciunile nu erau rele atâta vreme cât produceau reacţia dorită.

Ceea ce însemna că trebuia să se acomodeze oră de oră la realităţile dinastiei lui Lilgin.

Conform ordinelor primite, schimbă copilul, un băieţel, pe care-l născuse frumoasa Eidy cu un altul. Cel puţin la nivel conştient, Eidy nici nu observase că bebeluşul pe care-l primise în schimb se născuse cu câteva minute mai devreme, fiind de fapt fiul unei alte tinere femei.

De asemenea, când cea de a doua mamă se trezise din anestezie şi privise la bebeluşul despre care i se spusese că era al ei, simţise că – ei bine, că nu avea motive de îndoială.

De abia mult mai târziu, după ani de zile, mărturisise că nu se simţise prea fericită cu copilul primit, nu aşa cum se aşteptase să fie. Atunci când îl alăptă pentru prima oară, se arătă neliniştită şi agitată. Cu toate acestea, în pofida acelor jumătăţi de antagonism, această mamă – al cărei nume era Luena Thomas – trecu prin toate fazele post-natale fireşti. Decise că va numi băiatul Orlo – după cineva din familia mamei ei.

Eidy, când alese numele pentru fiul ei (cel puţin acceptase că era copilul ei), avu grijă să-i aleagă o identitate cu totul non-Higenrothiană, drept care îi spuse Heen Glucken jr.

Soţul ei, dr. Glucken, nu comentă deloc acea falsă paternitate care-i fusese impusă cu forţa. Din cele două mariaje învăţase deja – sau aşa credea – că realitatea pentru o femeie era mai simplă dacă, asemeni unui râu în

nisip, i se permitea să-şi caute canalele naturale, oricât de mult s-ar fi îndepărtat de la cursul firesc.

Acum, se gândise Williams, cum pot să mă asigur că doctorii şi asistentele, plus restul personalului din spital care, fără ca eu să ştiu, au observat din greşeală schimbul, să nu se apuce mai târziu să dezvăluie faptele unui Orlo Thomas adult?

(Heen Glucken jr. Nu avea, desigur, nici un fel de importantă politică sau ştiinţifică.)

În toată acea afacere, motivaţia decisivă fusese produsă de o singură întrebare: Era posibil ca un copil nenăscut să fi fost programat cu toate cunoştinţele despre sistemul de comunicare prin penetrare?

Dacă era adevărat, atunci Orlo Thomas va şti în cele din urmă ce era acel sistem şi probabil şi cum se putea utiliza.

Desigur, se mai ridica şi o a doua întrebare: putea fi smulsă acea informaţie, extrem de importantă, de la Orlo în beneficiul întregii societăţi?

În vreme ce se gândea la toate acele detalii, Membrul Prezidiului Crother Williams ocupa un apartament de la Spitalul Gosindian. Sub îndrumarea lui, câţiva agenţi secreţi de-ai poliţiei, toţi aleşi chiar de el, examinaseră toate fişele şi toate dosarele de la spital, făcuseră modificări în documentele legate de caz şi cercetaseră trecutul doctorilor şi asistentelor implicate direct.

Era o operaţiune destul de complicată. Cu toate astea, Williams nu dormea noaptea încercând să găsească metode prin care toată lumea să iasă din acea situaţie cu pielea întreagă.

Transferurile începură chiar din prima zi. Aparent fireşti. Aparent nelegate de nimic din ceea ce se întâmplase. Probabil că nimeni din personalul din spital nu avea habar de operaţiunea lui. Spitalul în sine era o monstruozitate cu o capacitate de zece mii de paturi. Fusese ales special pentru naşterea apropiată a fiului lui Eidy pentru că avea

acel aer impersonal asociat cu o imensă reţea administrativă.

Anumite asistente dispărură. Anumiţi doctori n-au mai fost văzuţi în secţiile lor.

— Unde-i Coduna? Mai întreba careva.

— Oho, a primit o avansare şi lucrează acum în Clădirea S.

— Ce bine pentru ea. Mă bucur sincer, venea răspunsul curiosului.

Măcar dacă treaba asta ar merge, se gândea Crother Williams, în vreme ce se foia în patul din apartamentul de la spital, unde se prefăcea că era bolnav de inimă.

Aşa treceau pentru el orele nopţilor. Tot felul de mecanisme secrete fuseseră deja implantate oamenilor care fuseseră etichetaţi drept „suspecţi”. Zi după zi aparatele de urmărire înregistrau neobosite fiecare cuvânt pe care-l spuneau; Williams avea un computer care asculta tot şi reda după aceea un rezumat prelucrat. Fusese programat să selecteze numai dialogurile potenţial semnificative.

În cele din urmă ajunsese să admire lipsa absolută a unei conversaţii semnificative. Fără excepţie, suspecţii se comportau de parcă nu auziseră niciodată de vreo Eidy Glucken sau de Luena Thomas.

Apoi, Williams (Paisprezece), încercă să-şi amintească în detaliu cum decursese acţiunea de schimbare a pruncilor. Se prefăcuse a fi un oficial guvernamental minor care verifica toate instalaţiile şi personalul din spital. Toate asistentele fuseseră poftite să iasă din camera în care se aflau şi cei doi copii, al lui Eidy şi al Luenei, alături de alţi nou-născuţi.

Paisprezece intrase în încăperea părăsită (de adulţi). Ceea ce făcuse atunci, exersase de multe ori înainte; scosese plăcuţele de identificare de la fiecare copil, le schimbase, apoi schimbase şi copiii, După care, câteva momente, rămăsese nemişcat, privind la prunci. După câteva clipe începuse să i se pară că nu îi mai putea deosebi. Se gândise că, mai mult ca sigur doctorii şi asistentele care vedeau

asemenea fiinţe minuscule, sute în fiecare săptămână, nu aveau cum să-şi dezvolte deodată capacităţi de memorizare eidetică pentru unul sau doi bebeluşi.

Asta e, se gândi Williams, am făcut tot ce mi-a stat în putere. Ar fi de-a dreptul ridicol să mai rămân aici.

Atunci, se transferă oficial la un alt spital. Dar, desigur, ambulanţa lui o porni spre o destinaţie mult mai practică.

Reveni în apartamentul său din palat şi-şi transmise raportul, declarând la final că era disponibil pentru o altă misiune.

Apoi rămase în aşteptare, neliniştit.

Imediat sună telefonul…

Era secretara falsului birou de acoperire pe care-l folosise atunci când se dăduse drept oficialul venit în inspecţie la spital. Femeia îi raportă cu calm că fusese contactată de soţia înlăcrimată a doctorului care-l îngrijise cât fusese un fals pacient.

Doctorul murise accidental, în urma căderii de la etajul zece din clădirea principală a spitalului. Secretara conchise cu acelaşi glas calm:

— Văduva a simţit că trebuia să vă anunţe pentru că a avut impresia că dumneavoastră şi cu soţul ei aţi devenit prieteni.

— Mulţumesc, răspunse Paisprezece automat, vezi să-i trimiţi un buchet de flori în numele meu.

După aceea închisese, foarte palid la faţă.

Crimă.

Toţi martorii la schimbarea copiilor erau acum ucişi.

Pentru numele Domnului, de ce nu vrea să aibă încredere în mine? Aş putea să-i dovedesc că toţi aceşti oameni habar nu au de ce am făcut eu acolo.

Se referea la nimeni altul decât la excelenţa sa, Martin Lilgin, dictator extraordinar.

Lui Paisprezece i se părea că luase absolut toate măsurile de precauţie necesare. Mai mult, chiar mesajul pe care-l primise din partea soţiei doctorului mort arăta că nu avea

nici o suspiciune faţă de el. Desigur, din nefericire, soţul ei îi spusese despre inspecţia efectuată de un mic oficial de-al guvernului tocmai în spitalul în care lucra.

De aceea, cugetă mai departe Paisprezece, secretul era aproape imposibil de păstrat. Mai ales că informaţiile erau transmise în intimitatea dormitoarelor.

Putea presupune fără tăgadă că ceea ce bănuiau celelalte asistente, doctorii sau persoanele care lucrau în administraţie (cei câţiva care ştiuseră de prezenţa oficialului venit în inspecţie la spital) aveau să spună în cele din urmă cuiva: soţie, soţ, frate, soră sau prieten.

După ce termină convorbirea, Paisprezece se gândi: „Aşa vor fi ucişi cu toţii în cele din urmă.”

La un moment dat, când fusese mai tânăr – şi acceptase dreptul lui Lilgin de a conduce lumea, cu acea credinţă specifică oricărui fraier bine îndoctrinat – se muncise să numere câţi oameni fuseseră executaţi din cauza unor informaţii minore despre care se presupunea că aveau habar.

Numai pentru un singur caz fuseseră omorâţi fără milă 3 823 de oameni.

Dar acum nu este nevoie de aşa ceva, decise deodată. Mai bine să vorbesc cu Trei şi să-l rog să-l convingă pe…

Se opri. Epitetul care-i stăruia încă pe vârful limbii era aşa de obscen încât îl şocă. Conştient, încercă să se mai tempereze: „Stabilirea unei noi ordini cere şi multe acţiuni dure. Oamenii sunt incorigibili, mai ales în aceste faze timpurii, când revin foarte uşor la comportamentul de stil vechi. Lumea colcăie încă de contrarevoluţionari, sabotori, oameni cu înclinaţii puternice spre stânga sau spre dreapta, oportunişti…”

Toate expresiile închistate, cu ajutorul cărora regimul îşi categorisise potenţialii adversari, începură să-i răsune în minte atunci când ieşi pe coridor şi coborî cu unul din ascensoarele elegante ale palatului, tot timpul cât străbătu holul vast spre biroul lui Trei.

Năvăli în biroul lui Jodell, luându-l cu totul pe nepregătite. Trei ridică privirea din documentul pe care-l citea şi, preţ de câteva clipe, încremeni.

Paisprezece îi spuse:

— Încep să cred că nu am înţeles prea bine instrucţiunile pe care mi le-ai dat.

— Instrucţiuni? Repetă Trei.

— Cred că ar fi mai bine dacă ţi-aş da ţie raportul asupra cazului la care am lucrat.

Atunci, pe loc, celălalt reuşi să depăşească faza de uluire.

Şi se ridică repezit.

— Nu, nu, strigă pe un ton ascuţit. Nici un cuvânt. Trebuie să rămână numai între tine şi Conducător.

— Dar este ceva foarte simplu, continuă celălalt. Eu…

— Termină! Urlă Numărul Trei. Îşi duse mâinile la urechi. Ţi-ai ieşit cu totul din minţi? Să nu mai aud nici un cuvânt de la tine.

Reacţia lui Jodell era de-a dreptul fantastică. Ochii aproape că-i ieşiseră din orbite şi chipul i se contorsionase, şi, cu cât încerca mai abitir să se controleze, cu atât era eşecul mai mare.

Williams dădu să se retragă.

— Bine, gata, îi zise pe un ton cât mai calm, m-ai convins. Am priceput că nu există nici un fel de canale intermediare în afacerea asta, aşa că-ţi promit solemn că nu se va mai repeta.

— Ar fi bine să nu se mai întâmple, veni răspunsul amar. Acum du-te în apartamentul tău şi aşteaptă acolo până când vei fi chemat.

Williams, deşi nu avea nici un fel de pregătire militară, îşi îndreptă umerii şi salută.

— Foarte bine, domnule. Vă garantez că o asemenea neglijenţă nu se va mai repeta. Mi se permite să plec acum?

— Da, da, du-te.

Tânărul ieşi din birou şi, deşi pe dinafară părea calm şi reţinut, pe dinăuntru tremura ca frunza.

Tocmai avusese parte de cea mai cumplită revelaţie – am o amintire, o parte dintr-o informaţie de care tiranul trebuie să scape cumva.

Ceea ce ştia el era absolut elementar.

Pentru câteva minute, cu un an înainte, Higenroth arătase că avea o putere care o copleşea de departe pe cea a regimului. Pentru acele câteva minute întreaga lume strălucise de imaginile derivate din geniul unui bătrân.

Informaţii elementare…

Paisprezece străbătu îngândurat întinderea de marmură lucioasă a holului. Peste tot în jur avea dovezile puterii şi bogăţiei: scări masive, tavane înalte, candelabre imense. Cât de minunat se simţise, îşi aminti deodată, când fusese invitat prima dată în acel centru al universului.

Cu gândurile pierdute undeva în trecut, aproape că nici nu observă mica trupă de bărbaţi în uniforme care ieşise de pe un coridor lateral şi se apropia de el. Reveni la realitate doar atunci când văzu că bărbaţii în uniforme se opriseră şi-i baraseră calea. Se opri la rândul lui.

— Domnule, sunteţi Crother Williams? Vorbitorul era un tânăr îmbrăcat în uniformă de căpitan.

Williams încuviinţă după un scurt moment de ezitare. Mai demult fusese şi el la fel de sigur şi de înţepat ca tânărul ofiţer cu ochi căprui şi obraji roşii.

— Am primit instrucţiuni, continuă tânărul, să vă escortez până într-un anume loc.

Williams nu întrebă despre ce loc era vorba. Se mulţumi doar să meargă mai departe alături de căpitan, conştient că cei şase tineri înarmaţi cu puşti veneau la un pas în urma lor. Mica lor procesiune ajunse în cele din urmă în faţa unei uşi mari, deschise, cu o arcadă largă deasupra. Intrară prin acea uşă cu arcadă într-un fel de curte pe care Williams n-o mai văzuse niciodată înainte. Era o zonă înconjurată de ziduri înalte, cam de patruzeci de metri pe cincizeci, fără un tufiş sau vreun pumn de iarbă nicăieri la vedere în incinta de ciment.

Tânărul căpitan îi arătă unul dintre ziduri.

— Vă rog să mergeţi acolo, îi zise.

Williams o porni încet, şi, la fel de încet, se întoarse cu faţa spre trupă atunci când ajunse lângă perete. Observă imediat linia formată din cei şase bărbaţi şi pe tânărul căpitan aşezat mai într-o parte, cu un document în mână. După ce aruncă o privire peste el, acesta rosti cu un glas tunător:

— Am aici ordinul pentru execuţia dumneavoastră imediată.

Williams se dădu în spate până când simţi răceala zidului la nivelul umerilor. În vreme ce stătea acolo, îl ascultă pe ofiţer citind acuzaţiile, aşa cum prevedea legea: „Greşeli serioase… Conducere slabă… Poziţie neclară şi hotărâri ambigue… Acte diversioniste… „

Tânărul împături documentul şi-l vârî la loc în buzunar. Apoi ridică bărbia cu mândrie. Pe chip îi stăruia o expresie îndârjită.

— Asta e tot? Întrebă Williams.

— Da. Asta e tot.

E de-a dreptul uimitor, cugetă fostul membru al Supremului Prezidiu al Pământului, care, până în urmă cu câteva minute fusese al paisprezecelea om ca putere în stat, dar este o evaluare absolut corectă a ceea ce am făcut, în termenii realităţii lui Lilgin…

În cei nouă ani de când fusese desemnat în acel post, trecuse de la faza de idiot tânăr la cea în care încercase să scuze regimul. După aceea se străduise să salveze câte o viaţă ici şi colo, înainte să vadă realitatea aşa cum era ea. Iar acum, la final, ajunsese în faţa plutonului de execuţie.

Bănuia că ar trebui să i se permită să-şi spună ultimele cuvinte. Dar nu mai avea nimic de spus şi nici nu i se acordă acest privilegiu. Care dintre ceilalţi disperaţi – cei care reuşiseră să supravieţuiască până în acel moment – ar fi vrut să audă ce avusese de spus un om învins de sistem? De

fapt, care dintre ei ar fi vrut să se ştie că fusese interesat de ultimele cuvinte rostite de Crother Williams?

Williams se gândi cu amărăciune: „Din cauza acestui om – Lilgin – nu am avut nici măcar un singur moment de adevăr. Nu am trăit nici măcar o singură secundă ca o persoană inteligentă, capabilă să gândească şi singură; din copilărie m-am străduit din răsputeri să-mi găsesc locul în această realitate strâmbă.

Nici măcar o secundă…

Atunci când gloanţele îi străpunseră trupul, se lăsă să cadă uşor pe cimentul rece, chircindu-se în poziţia fetusului… Nici măcar o secundă, mai cugetă pentru ultima oară, întins pe jos în faţa plutonului de execuţie.

Cel puţin la aşa ceva păruse să se gândească înainte de moarte.

— Într-o bună zi, zise Ishkrin cu un zâmbet, vom descoperi de ce cu optsprezece ani în urmă, cel mai bun savant din lume în domeniul comunicaţiilor a cerut să fie construit acest mic oraş chiar alături de palat, şi de ce am ajuns să trăim aici ca nişte regi… cu excepţia unui singur lucru.

Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu buza superioară ascunsă de o mustaţă stufoasă. Înainte să vorbească stătuse liniştit la masă, mâncându-şi prânzul şi privind din când în când la duzina de camarazi de alături.

Nimeni nu răspunse imediat. Apoi:

— Care este acel lucru exceptat? Întrebă nou-venitul din cealaltă parte a mesei. Era un tânăr chipeş care îi fusese prezentat lui Ishkrin şi celorlalţi în dimineaţa aceea. Numele lui era Orlo Thomas. Locul de la masă era numărul unu din sud.

Atunci când pusese întrebarea, Orlo ridicase privirea din farfurie. Atunci observase că toţi ceilalţi se opriseră din mâncat şi îl priveau zâmbind. În pofida reacţiei lor, tot nu realizase că remarca lui Ishkrin fusese făcută în beneficiul lui.

— Ca să ieşim, îi explică Ishkrin, care aducea puţin cu Martin Lilgin, dictatorul, din cauza staturii mărunte şi a mustăţii, trebuie să trecem prin palat…

— Şi?…

— Nu ne este permis.

— Ce vrei să spui? Întrebă Orlo şocat. Sprâncenele i se adunaseră la baza nasului şi privea încruntat în jur. Eu pe acolo am venit.

Cu perversitatea celor condamnaţi, bărbaţii mai vârstnici se uitau la el cu zâmbete largi pe buze, în vreme ce realitatea cumplită se instala în mintea mai tânărului lor tovarăş.

— Nu este permis, repetă Ishkrin.

Pentru câteva clipe Orlo rămase nemişcat. Emoţiile care i se oglindiseră înainte pe chip dispăruseră. Probabil că noii colegi doreau să afle cum suporta să se facă glume pe seama lui; acest lucru era sugerat de noua expresie care-i apăru pe faţă.

Începu să râdă nesigur. Apoi, deodată, împinse farfuria deoparte, deşi nu terminase de mâncat. În acelaşi chip îşi împinse scaunul departe de masă şi sări în picioare, după care se grăbi să traverseze cantina mare cu o duzină de mese frumos aranjate până spre uşa exterioară care se vedea într-un capăt.

După plecarea lui, la masa la care stătuse se lăsă liniştea, copleşită de conversaţiile asurzitoare din restul cantinei. Bărbaţii se lăsaseră pe spate în scaunele lor. Nimeni nu mai mânca. Aproape fiecare pereche de ochi strălucea în aşteptare.

În cele din urmă, un individ scund şi zvelt – locul şapte pe partea de est, specialist în matematică – pe nume Anden Duryea, rosti:

— Tocmai am fost martori la puterea unui singur gând, care a fost prezentat cu o anume semnificaţie şi a stimulat o fiinţă umană să treacă imediat la acţiune. S-a dus să

verifice. Mai mult, fiind tânăr şi cutezător, s-ar putea chiar să încerce să plece din Oraşul Comunicaţiilor.

Un alt bărbat, pe nume Peter Rosten – locul trei, sud – scutură din cap după un moment.

— Domnule, îţi respect analiza până unde ai dus-o, comentă pe un ton liniştit, dar eu sugerez că ceea ce tocmai am văzut nu a fost doar puterea unui singur gând. Este de asemenea şi un eveniment unic. Rosten era un individ de înălţime medie, cu umeri extrem de laţi şi de puternici. Specialitatea lui era electronica. Privi cu atenţie în jurul mesei. Câţi dintre voi, întrebă, v-aţi dus la palat ca să verificaţi dacă e adevărat atunci când vi s-a spus că sunteţi prizonieri?

Constatară uimiţi că niciunul dintre ei nu procedase precum tânărul.

— Fantastic.

— Este adevărat.

— Am acceptat totul fără să mai discut.

— Eu am aşteptat să-mi fie repartizat un apartament, ceea ce s-a întâmplat pe la mijlocul amiezii.

— Eu când am ajuns în apartament şi am văzut că era aşa de elegant m-am mai liniştit. Dar nu am încercat să văd dacă este sau nu adevărat.

— Poate, continuă Rosten pe acelaşi ton răbdător, regimul chiar îi iubeşte pe cei tineri, sau aşa ar vrea, dar mai uită din când în când. Care ar putea fi crima noului nostru asociat?

Ishkrin, care ascultase totul cu un zâmbet palid, răspunse:

— Iartă-mă, Peter, regret, dar trebuie să te corectez. În grupul lui Lilgin nu există crime, nu există decât acuzaţii. Întrebarea este deci, care sunt acuzaţiile care i s-au adus?

Rosten înclină capul mare, leonin.

— Meritam să fiu corectat. În retrospectivă, cuvântul pe care l-am folosit pare aproape o încercare de conciliere.

Un bărbat zvelt care nu deschisese gura până atunci – locul nouă, nord – al cărui nume era Sandy McIntosh, un

inginer cu faţa pistruiată şi păr mai mult roşcat decât nisipiu, rosti cu seriozitate:

— Aşa cum noi, cei mai bătrâni, am aflat, nu contează cei câţiva oameni cum este şi noul nostru asociat – indivizii singuri pot fi invalidaţi, reputaţiile lor ruinate cu câteva acuzaţii nefondate. Ceea ce contează este marea masă a celor tineri, care nu ştiu nimic şi nu-şi amintesc faptele – pentru că nici măcar nu le cunosc. Ei sunt cei care ar trebui să fie trataţi cu mănuşi de regim. Numai că regimul uită prea des şi-i tratează rău şi pe ei. Scutură din cap nemulţumit, arătându-şi cei cincizeci de ani în ridurile adânci de pe faţă. Omul acesta este aşa de nemernic, aşa de suspicios încât nu se poate abţine să nu dea cu barda în oricine. Simte nevoia permanentă să lovească şi să omoare. Uluitor. Mai ales că, aşa cum ştim cu toţii, se presupune că a fost odată bebeluş, băiat, adolescent, bărbat tânăr, că a existat o perioadă când mai avea încă sentimente.

— Asta a fost înainte de a-şi găsi idealul, rosti un bărbat înalt şi solid – locul cincisprezece, vest – a cărui specialitate era de asemenea în departamentul de fizică: fenomenele electromagnetice. Numele lui era Dan Matt.

— Adevărul pe care trebuie să-l luăm în seamă, interveni Peter Rosten, ridicând din umerii lui mari, este că, de unul singur, a reuşit să creeze o civilizaţie în ciuda noastră, a tuturor. Ca să spunem aşa, a realizat-o peste cadavrele a trei miliarde de oameni.

— Mă îndoiesc că a omorât mai mult de un miliard, rosti Ishkrin pe tonul său profesoral. Să nu începem cu estimări neştiinţifice tocmai într-un asemenea centru al ştiinţei. Se întrerupse deodată. Gata, linişte, uite că se întoarce tânărul nostru.

Observară că venea încet. Tânărul de abia dacă-şi târa picioarele. Ţinea capul plecat. Părea adâncit în gânduri.

În timpul întoarcerii lui la masă, nimeni nu se mai atinse de mâncare. Toată lumea stătea nemişcată şi-l privea, de parcă ar fi avut la dispoziţie o eternitate. Ceea ce era trist

dar adevărat. Pentru că trăiau în acel centru modern an de an, rareori având ocazia să mai primească în lucru câte un proiect ştiinţific.

Cu toţii se mai luminaseră puţin la faţă de când sosise Orlo; deşi era absurd de tânăr ca să se afle acolo, în acel centru al ştiinţei. Estimările cu privire la vârsta sa variau de la optsprezece ani la douăzeci. Nimeni nu credea că avea mai puţin de optsprezece; chipul lui îmbujorat şi tineresc semăna cu al unei fete. Dacă ar fi fost fată, nimeni nu i-ar fi dat mai mult de şaisprezece, poate şaptesprezece ani. Dar ca băiat, trebuia să aibă vreo douăzeci; dar nu mai mult.

Toată lumea era bucuroasă atunci când mai venea cineva nou, pentru că acesta aducea cu sine şi informaţii proaspete. Astfel, cei mai bătrâni de acolo puteau să-i cerceteze cunoştinţele ca să le adauge apoi la vasta lor experienţă. După aceea, întregul grup revenea la obişnuita somnolenţă intelectuală şi la umorul de dinainte.

Orlo se lăsă să cadă pe scaunul de pe care se ridicase cu zece minute mai devreme, privi în jur la chipurile zâmbitoare şi scutură din cap, cu mirare.

— Domnilor, le zise, vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat?

Imediat, câteva voci se ridicară sub formă de protest căutând să reziste ofertei, iar unul dintre comeseni chiar rosti răspicat:

— Scuteşte-ne de detalii de care nu avem nevoie.

Dar cei care protestau au fost repede copleşiţi de aprobările majorităţii. Ishkrin luă cuvântul în numele acestui grup:

— Aşa cum s-a subliniat mai devreme, tânărul nostru prieten a făcut un lucru unic. Deci ar trebui să ştim mai multe. Cum s-au descurcat gărzile de la uşă cu tine? Ce anume au spus?

Tânărul le răspunse cu simplitate:

— M-am dus spre ele şi am intrat pe uşă fără să spun nimic. La aşa ceva nu s-au aşteptat. Motiv pentru care am făcut cam treizeci de paşi în interiorul palatului înainte să

fiu luat pe sus de un ofiţer şi doi soldaţi şi apoi adus înapoi cu forţa.

— Dar ce anume ţi-au spus? Întrebă Peter Rosten.

Orlo zâmbi. Părea să-şi fi revenit din şoc; se adaptase deja la spiritul celor mai bătrâni de acolo, acceptând interesul lor pur intelectual pentru toate amănuntele sistemului dictatorial. Glasul îi trăda buna-dispoziţie atunci când se apucă să le povestească:

— Ofiţerul de gardă mi-a zis: „Domnule, nu aveţi autorizaţie ca să treceţi prin palat.” Drept care eu i-am răspuns: „Căpitane, nu am de gând să mă plimb prin palat. Eu vreau să ies afară, în stradă.” El s-a uitat la mine şi mi-a răspuns: „Nu poţi ieşi prin palat.” Atunci eu am cedat în faţa hotărârii lui şi i-am zis: „Foarte bine, atunci arată-mi cealaltă cale.” El m-a privit chiorâş şi mi-a spus cu jumătate de gură: „Nu există o altă cale de ieşire.” Atunci eu m-am înfuriat şi m-am răstit: „Atunci vrei să spui că sunt prizonier aici?”. „Nu, dar aveţi nevoie de o autorizaţie ca să ieşiţi.” „Foarte bine, atunci condu-mă până la persoana care-mi poate da o asemenea autorizaţie.” „Autorizaţie primiţi numai din partea Preşedintelui Lilgin.” „Foarte bine, atunci trimite-i Preşedintelui Lilgin cererea mea respectuoasă pentru o asemenea autorizaţie.” „Îmi pare rău, dar nu sunt autorizat să comunic cu Excelenţa sa.” „Bine, atunci cine e? Există o asemenea persoană aici?” am întrebat eu cu calm. „Nimeni de aici”, mi-a răspuns el încurcat. „Deci sunt prizonier, nu?” „Nu, nu aveţi nevoie decât de autorizaţia de la Preşedintele Lilgin”, a continuat el cu încăpăţânare. „Dar el coboară vreodată în această secţiune a palatului?”, am întrebat mai departe. „Nu”, mi-a răspuns ofiţerul încurcat de-a binelea. „În cazul ăsta sunt prizonier, aşa-i?”, am forţat eu nota. „Nu, dar trebuie să vă cer să părăsiţi această intrare. Obstrucţionaţi trecerea.” Desigur, au mai fost câteva asemenea replici, conchise Orlo, dar în cele din urmă m-am întors iar aici, după cum vedeţi.

La masă se lăsă liniştea. În cele din urmă, bărbatul supraponderal din locul treisprezece, vest – Samuel Ober, fotografii color şi electronică – rosti:

— Logica ofiţerului de gardă este de nezdruncinat. După lege nu eşti prizonier. Eşti prizonier numai în cadrul autorizaţiei de care ai nevoie ca să treci de el. Ca un calculator, nu a fost programat să te ia în calcul, drept care nu ştie cum să se descurce cu întrebările pe care i le pui.

Orlo se înveseli deodată.

— Şi ce se va întâmpla mai departe?

— O să ţi se repartizeze un apartament. Vorbitorul era un bărbat mare şi negru precum cărbunele – locul cinci, est, nume: Gar Yuyu; fenomene electromagnetice, departamentul biologie. De obicei, adăugă, treaba asta se face între trei şi trei şi jumătate după-amiaza.

Mustaţa stufoasă a lui Ishkrin începu să se mişte.

— Care sunt acuzaţiile care ţi-au fost aduse? Întrebă de pe locul doisprezece, nord.

Tânărul zâmbi cu mare amărăciune.

— Nu s-au adus nici un fel de acuzaţii împotriva mea. Mi s-a spus pur şi simplu că am fost promovat.

Toţi cei de la masă îl priveau stupefiaţi. Din nou, încetară să mai mănânce.

— Dar este imposibil.

— Trebuie să existe nişte acuzaţii.

— N-am mai auzit de aşa ceva.

Fiecare spuse ceva asemănător, dar cuvintele se pierdură în rumoarea generală. În cele din urmă liniştea se aşternu din nou asupra mesei, iar Peter Rosten rosti pe un ton grav:

— În ce post ai fost promovat?

— Nu mi s-a spus despre ce era vorba. Dar înainte am refuzat o altă promovare, pentru că însemna să iau locul şefului meu pe coasta de est.

— Aha! Exclamă Duryea. Acum începe să se clarifice totul. Matematicianul mic şi slab dădu din cap, de parcă aşa s-ar

fi explicat totul. Oamenii nu-şi pot permite să refuze promovările, nu în lumea lui Lilgin.

— Eu am refuzat, răspunse Orlo.

— Atunci aceasta este acuzaţia.

— Nu. Am spus că nu cred că sunt pe deplin calificat ca să iau locul acelei persoane care avea mai multă experienţă decât mine. Mi-au spus că nu eu trebuie să judec problema competenţei. Iar eu am spus, nu, pentru binele poporului, refuz să iau locul unei persoane mult mai competente ca mine.

— Cel puţin, zâmbi Ishkrin, cunoşti jargonul.

— Ce s-a întâmplat după aceea? Se interesă Duryea.

— Am continuat să-mi văd mai departe de treburile obişnuite până când, ieri după-amiază, am fost eliberat din funcţie şi mi s-a spus să mă prezint aici de dimineaţă, pentru că am primit o altă promovare. Am întrebat despre ce promovare era vorba. Individul de la personal care mi-a dat instrucţiunile nu avea habar. Am spus că-mi rezerv dreptul de a refuza această promovare, iar el a zis că asta depinde numai de mine.

— Şi aici este locul în care te-a trimis? Insistă Duryea.

— Da.

— Asta înseamnă că ai fost acuzat.

— Nu, răspunse Orlo cu un zâmbet – arăta de parcă s-ar fi distrat de minune pe seama acelei discuţii – mai ales că nu ar fi legal. După o clipă de tăcere adăugă: Este un fapt acceptat în general, chiar şi printre cei mai severi critici ai lui Lilgin, că nimeni nu a fost privat de ceva fără ca mai întâi să i se fi adus nişte acuzaţii. Voi insinuaţi că, deşi există acuzaţii împotriva mea, totuşi nu mi s-au adus la cunoştinţă în mod public, ceea ce este ilegal.

— Dar… protestă un bărbat care nu mai vorbise până atunci – locul şase, est, un astronom chinez, cu numele occidentalizat în Jimmy Ho – toţi cei din acest centru au fost închişi pentru ceva. Până şi eu am fost acuzat public cu şaptesprezece ani în urmă, înainte să fiu adus aici.

— Nu, eu sunt aici pe degeaba, răspunse Orlo. Se lăsase pe spate în scaun, respirând precipitat, foarte absorbit de acel schimb de replici. Însă, imediat după aceea, se ridică cu o mişcare bruscă, privind în jurul mesei de parcă ar fi fost un conferenţiar iar cei din jur auditoriul său. Domnilor, începu, mi se pare foarte clar că vă potriviţi perfect cu stereotipiile din lumea lui Lilgin, a persoanelor care au fost plasate într-o categorie restrictivă, pe când eu nu sunt aşa. Pe scurt, e chiar normal să fiţi aici. Dar acest lucru nu mi se poate aplica şi mie.

Prima reacţie a celor din jur a fost amuzamentul exprimat prin zâmbete, de parcă îngâmfarea tânărului ar fi fost ceva aproape firesc. Anii petrecuţi în închisoare le aduseseră un calm deosebit, bazat pe o filosofie care, deşi diferea de la un individ la altul, avea în esenţă câteva puncte comune tuturor. În primul rând, nu puteau fi insultaţi. În al doilea rând, reacţia lor la ceea ce părea să fie un atac, era umorul, gândul că cel care-i atacase glumea.

De aceea, aşteptau cu sufletul la gură ca cineva dintre ei să răspundă cu aceeaşi monedă. Când, după un minut, nimeni nu veni cu o replică (iar Orlo continua să stea în picioare, cu zâmbetul pe buze, de parcă ar fi aşteptat o reacţie), Ishkrin îi zise uluit:

— Dacă ne gândim mai bine, insulta este totală. Nimeni nu ne-a mai spus până acum că aici este locul nostru. Ia gândiţi-vă puţin. Nu este adevărat ce-a spus băiatul?

— Ei bine, al naibii să fiu dacă nu-i aşa.

— Da. Ai dreptate, e prima oară când ni se spune aşa ceva.

— N-aveţi decât să glumiţi, dar am fost insultaţi rău de tot.

În vreme ce din sală se auzeau asemenea răspunsuri, tânărul rămase în picioare, la masa lui, privind în jur cu ochii lui albaştri şi limpezi şi cu acelaşi zâmbet plăcut pe buze. Când se lăsă iar liniştea, le zise:

— Pot să continui cu critica?

Dinspre Duryea, matematicianul, se auzi un oftat zgomotos.

— La fel de bine i-am putea cunoaşte filosofia deodată, dintr-o bucată, decât s-o asimilăm încetul cu încetul de-a lungul anilor. Dădu din cap spre Orlo. Da, vorbeşte. Spune-ne tot.

Majoritatea celorlalţi încuviinţară serioşi. Peter Rosten interveni pe acelaşi ton egal şi calm:

— Nu se ştie cum, în clipa asta, un gând uman pare deodată mult mai important decât înainte. Deci a izbutit să facă acest lucru pentru noi.

Orlo le zise:

— Vă voi ţine un mic discurs. Se uită în jur şi începu: Domnilor, va veni o perioadă în evoluţia rasei umane când acest mic joc al unui dictator, care-i prinde pe tineri şi se foloseşte de ei, nu va mai merge. Eşecul vine din faptul că, în tinereţe, aţi fost folosiţi şi nici măcar nu aţi observat. Aţi preluat încântaţi poziţiile celor mai bătrâni şi nici nu aţi băgat de seamă că retrogradarea lor făcea parte dintr-un sistem prin care un singur om se folosea de cei tineri pentru propriile sale scopuri. Dintr-o dată însă aţi devenit prea bătrâni şi prea inteligenţi pentru sistem, dar a fost prea târziu. V-aţi jucat rolul de viţei neştiutori, iar următoarea recoltă de tineri naivi era destul de bine pregătită ca să vă ia locul.

— Eu, continuă Orlo ridicând din umeri, mi-am dat seama de acest lucru pe la cincisprezece ani. Drept care, cu o săptămână în urmă, când mi s-a spus că pot prelua postul unui om de numai treizeci şi doi de ani am respins propunerea, aşa cum v-am mai spus. Imediat după aceea le-am relatat povestea tuturor cunoscuţilor de vârsta mea şi am trimis sute de scrisori unor necunoscuţi, explicând de ce am făcut-o. Majoritatea acestor scrisori sunt greu de urmărit, pentru că în acel moment nu eram suspectat. Bănuiesc că ultimele răvaşe au fost reţinute, dar cred că primele şi-au răspândit otrava. Ce părere aveţi? Credeţi că măcar unul dintre tinerii aceştia va ridica torţa ca s-o ducă mai departe?

Se aşeză la fel de brusc pe cât se ridicase în picioare. Controversa iscată se desfăşură mult după ora prânzului. Toată lumea ajunse la un consens, iar răspunsul era negativ.

— Au fost prea puţini, îi zise matematicianul Duryea. Nu uita că omul acesta a omorât pe oricine a fost considerat periculos pentru persoana lui. Nu numai conducătorii de grup, ci toată lumea care deţinea anumite gânduri sau amintiri. Păru deodată uimit de propria analiză. În fine, continuă, gândurile umane au fost recunoscute drept periculoase. Anumite idei, indiferent de capetele în care se află, atrag după ele o condamnare la moarte. Acele persoane care au asemenea gânduri trebuiesc distruse, indiferent de numărul lor.

— Dar şi tu ai avut asemenea idei sau gânduri, îl contrazise Orlo, şi totuşi ai rămas în viaţă. Şi eu le-am avut, şi nici măcar nu am fost încă acuzat, nici pomeneală să mă fi condamnat la moarte.

Bărbatul mai în vârstă se înveseli deodată.

— Noi cei de aici formăm un grup special, zise Duryea. Suntem experţi de ultimă oră în materie de comunicaţii. Din când în când primim anumite probleme pe care trebuie să le rezolvăm, dar în cea mai mare parte a timpului, ne irosim vremea pe aici laolaltă cu talentul. Se consideră că cercetarea ştiinţifică a ajuns deja la apogeu. Nimic nu are valoare decât dacă este legat de nevoile unui singur om. Deci întrebarea care se ridică… se opri.

Ishkrin îl îmboldi cu un zâmbet larg:

— Da, da, Anden, care este întrebarea?

Duryea se ridică în picioare. Aşa cum stătea drept, părea şi mai mic de statură decât atunci când era aşezat. Chipul şi felul în care se comporta păreau să aparţină cuiva care tocmai fusese străfulgerat deodată de un gând vizionar. Cu ochii strălucind de entuziasm, rosti grăbit:

— Domnilor, suntem aici cu un scop. Toate celelalte însărcinări de dinainte au fost doar nişte aiureli, o nimica toată, menite să ne deruteze, astfel încât atunci când vom

avea de furcă cu adevărata problemă, să credem că este cam la acelaşi nivel cu celelalte. Se întoarse spre ocupantul scaunului cu numărul trei, din partea de sud. Peter, zise mai departe, spune-le şi lor ce ai menţionat în faţa mea ceva mai devreme.

Încheie, aproape fără suflu:

— Adevărata problemă este cea care a apărut de dimineaţă. Peter – haide, spune-le!

Peter Rosten, cel cu glas mereu calm se găsi deodată în centrul atenţiei tuturor. Comesenii săi ştiau că se avea bine cu generalul Stul Armidge, administratorul „oraşului”, cu care se cunoştea din tinereţe şi care nu ezita să-l mai sune pe bătrânul Peter din când în când ca să trăncănească despre ce se mai petrecea pe afară. În timpul unei asemenea convorbiri, avută chiar în cursul acelei dimineţi, generalul menţionase ca din întâmplare noul proiect.

— Vă mai amintiţi de Higenroth… începu Peter.

Toată lumea gemu în semn de protest, întrerupându-l.

— Ah, nu, rosti cineva cu silă.

— Pentru numele Domnului, zise un altul, nu iar cu teoria aia a Penetrării.

Urmară apoi alţii, aproape în cor:

— Parcă Glucken primise sarcina să rezolve problema asta.

— Acum o să avem numai belele.

— De parcă n-am fi avut şi aşa destule pe cap după ce am fost închişi aici…

— Domnilor, calmaţi-vă, rosti Peter Rosten. Aveţi la dispoziţie şase luni ca să redescoperiţi acest sistem. Sunt sigur că este timp suficient.

Orlo Thomas privea de la unii la alţii. În timpul unui moment de acalmie le zise:

— Ce anume de Penetrare?

Sandy McIntosh gemu sonor.

— Numai asta ne mai lipsea. Cineva care nici măcar nu a auzit de el. Flutură o mână pistruiată în direcţia băiatului.

Nici o grijă, puştiule, o să auzi destule despre sistemul ăsta cât o să stai pe aici.

Un bărbat plinuţ, numărul doisprezece în partea de vest, se ridică în picioare.

— Ei bine, cred că acum o să mă duc la bibliotecă ca să încep să mă documentez despre Teoria Penetrării ca după aceea să mă pun serios pe gândit. Dacă problema asta a picat în cârca noastră, atunci am face bine să oferim rezolvarea pe tavă. Dacă nu o facem, s-ar putea să nu mai fim trataţi regeşte.

Ieşi din cantină fără să mai arunce o privire în urmă. Plecarea sa provocă o serie de reacţii la ceilalţi colegi ai săi.

Unul dintre cei care tăcuseră până atunci – locul zece, nord – ridică spre tavan ochii căprui expresivi şi rosti:

— Regi – după ce am fost încuiaţi aici vreme de opt ani, parcă am fi mai mult sclavi, nu regi.

— Spune-mi şi mie de ce te vaiţi? Interveni Ishkrin. Se zvoneşte că Lilgin n-a părăsit palatul de mai bine de douăzeci de ani.

— Dar ar fi putut pleca dacă aşa ar fi vrut.

— De ce nu-ţi spui că şi tu ai putea?

— Dar n-ar fi adevărat.

Ishkrin ridică mâinile în sus. Se întoarse şi-i zise lui Orlo:

— Vezi deci ce fel de indivizi avem pe aici. Ceea ce este destul de bun pentru dictatorul lumii nu poate fi destul de bun pentru ei. Oamenii sunt cu adevărat incorigibili.

Comesenii lor începuseră să se ridice şi, luându-şi rămas bun de la ei cu diverse remarci, plecară pe rând. În cele din urmă, la masă rămaseră numai Ishkrin şi Orlo. Cel mai în vârstă aruncă o privire la ceas după care îi spuse celui tânăr pe un ton binevoitor:

— Te-aş sfătui să mergi acum în camera de primire şi să aştepţi acolo până când ţi se va repartiza un apartament.

Orlo se sprijini obosit de spătarul scaunului. Chipul frumos, tineresc, se întunecase din cauză că se încruntase.

— Încerc să-mi dau seama, în mod logic, cum se potriveşte prezenţa mea aici. Şi nu izbutesc deloc. Tu poţi?
— Adevărul este că nici nu m-am gândit, admise bărbatul cel bătrân.
— Nici eu – până când nu v-am auzit pe voi discutând.
— Ai ceva educaţie ştiinţifică?
— Oarecum.
— Ce vrea să însemne asta?
— Păi, zâmbetul de pe buzele tânărului era destul de ambiguu, sunt un fel de inginer de sisteme.
— Cum adică un fel?
— Nu mi s-a permis niciodată să-mi completez educaţia într-un departament sau altul. Ca să spun aşa, am primit informaţii din toate domeniile ştiinţifice cu excepţia – te rog să observi importanţa acestei omisiuni – cu excepţia comunicaţiilor. Orlo scutură din cap. Şi atunci, pentru numele Domnului, ce mai caut eu aici?
— E foarte ciudat. Ishkrin îşi scărpină mustaţa stufoasă, apoi: Ei bine, nu trebuie să facem presupuneri lipsite de orice raţiune. În felul ei, orice acţiune din lumea lui Lilgin are propria ei logică, deşi câteodată ne este foarte greu s-o vedem. Lasă-mă să mă mai gândesc la situaţia ta. Se ridică de la masă, scund şi îndesat. Acum este 3.15 p.m., aşa c-ar fi mai bine să mergi acolo unde cei din biroul administrativ te pot găsi mai uşor. Dacă vrei, te duc eu la camera de primire.
— Nu este nevoie. Am descoperit-o în plimbarea de dimineaţă. Orlo se ridică şi el. După zborul de noapte, am ajuns aici foarte devreme aşa că m-am plimbat prin oraş – parcă aşa îi spuneţi voi, domnilor, nu?
— Peste tot. Dacă acesta va deveni viitorul meu cămin, ştiu unde se află locurile cele mai importante. Da, conchise în încheiere, nici chiar rămânerea mea aici nu mi se pare deloc logică. De fapt, aş fi uimit dacă aş primi în cele din urmă un apartament sau o cameră.

La ora patru nu primise nici o repartizare. Şi treaba asta îl deranjă într-un fel, deşi, fiind aşa de tânăr, nu realiză imediat.

La şase fără un minut, când Orlo se prezentă a treia oară la administraţia aflată la primul etaj, descoperi că ultimul angajat, o fată, era pe cale să închidă biroul. Avea haina pe ea şi se pregătea de plecare.

— Îmi pare rău, îi zise când îl văzu, dar nu am primit nici un fel de ordin ca să-ţi repartizăm o cameră. Poate o s-o primeşti mâine dimineaţă…

— Dar – în noaptea asta? Protestă Orlo. Unde o să stau în noaptea asta?

— Îmi pare rău. Părea să se grăbească foarte tare. Era o femeie tânără cu piept mare care se potrivea cu chipul rotund şi cu silueta plăcută. Nu cred că ar trebui să faci din asta problema mea, îi zise mai departe cu fermitate. Te rog să te dai la o parte.

Orlo se retrase până în pragul uşii, şi, pentru prima dată, încercă să se oţelească şi să devină ceva mai ferm. Cu fiecare pas cu care se retrăsese simţise cum îşi revenea tot mai mult din acea îngrijorare ciudată care-l cuprinsese… Desigur, se gândi, nu era problema ei. De fapt, de ce trebuia privită ca o problemă…?

Îi zâmbi fetei atunci când trecu pe lângă el, ieşind pe hol.

— Gata, nu o să mai vin pe aici cu asemenea cereri, îi zise. O să dorm pe jos pe undeva. Consideră problema mea deja rezolvată.

Auzindu-l, fata se opri. Păru chiar uşor mişcată. Apoi rosti la repezeală:

— Trebuie să ies din această parte a clădirii până la şase şi un sfert. După aceea, nimeni nu mai are voie să mai treacă prin palat.

— Înţeleg această logică perfectă, răspunse Orlo calm şi chiar uşor amuzat.

Tânăra nu păruse însă să-l audă. O pornise grăbită pe hol. Nu se opri nici atunci când îi zise, privindu-l peste umăr:

— Am menţionat asta pentru că, o dată când am întârziat, am găsit o canapea în salonul care se află la capătul coridorului H.

Orlo îi strigă din urmă, cu un zâmbet provocator pe buze:

— Data viitoare când o să mai rămâi pe aici, o să stau cu tine să-ţi ţin de urât.

— La revedere! Îi mai strigă fata. Numele meu este Lidia.

Dispăru din vedere după primul colţ.

Orlo o porni încet în aceeaşi direcţie în care mersese şi ea. Reuşise să-şi găsească pacea interioară cu excepţia unui vag sentiment de uimire. Era foarte neplăcut că lăsase ca lipsa unei camere să-l afecteze. Trebuia să se asigure că nu avea să se mai lase vreodată deprimat sau entuziasmat.

Ar fi trebuit să zâmbesc cât m-am uitat la toţi nemernicii aceia din palat, aşa cum la fel ar fi trebuit să zâmbesc cât mi-am privit nefericiţii colegi de prizonierat. Nu-i pot lăsa să devină problema mea. Şi nici eu nu pot deveni o problemă pentru mine, niciodată.

Gândul se curmă pentru că ajunsese la un fel de răscruce între două coridoare şi Ishkrin se apropia de el. Omuleţul cu mustaţa blondă, care se întindea peste faţa veselă, îi făcu semn cu mâna.

— Ei, te-au găsit? Îl întrebă.

— Cine?

— Ofiţerul de gardă cu trei dintre oamenii lui.

Orlo îşi alungă un fior rece amintindu-şi la ceea ce gândise puţin mai devreme.

— Au spus cumva ce anume voiau? Întrebă, din nou calm, fără probleme.

— Te voiau pe tine. Ochii lui Ishkrin străluceau de aţâţare.

— Dacă erau sinceri, răspunse Orlo la fel de liniştit, nu mă îndoiesc că mă vor găsi în cele din urmă.

Dădu să plece mai departe dar Ishkrin îl prinse de braţ.

— Chiar nu ai habar despre ce ar putea fi vorba aici? Îl întrebă aproape în şoaptă.

— Poate, răspunse tânărul, degajat, doresc să-mi spună ce apartament mi-a fost desemnat.

— Asta nu a fost niciodată îndatorirea celor din gardă. De fapt – făcu un gest sugestiv atunci când o porniră laolaltă pe coridor – faptul că au venit până aici, în căutarea cuiva, este un eveniment unic.

— Oh, foarte bine, reuşi Orlo să spună, deci aşa am putea afla cu toţii ceva nou. La revedere!

De această dată Ishkrin nu mai încercă să-l reţină. Atunci când Orlă o porni pe un hol lateral îi strigă numai:

— Cina, pentru noi, Regii Ştiinţei, se serveşte la ora şapte, asta pentru cazul în care o să mai fii pe aici.

Orlo făcu semn cu mâna, dar fără să privească înapoi.

„Oraşul" ştiinţei, prin care se învârtise şi prin care se plimba şi în acel moment, era cea mai fantastică construcţie pe care o văzuse în cei douăzeci de ani de viaţă. Pentru că avea o natură oarecum perversă – altfel nu ar fi făcut totul ca să ajungă în acea închisoare ciudată – până atunci nu reuşise să-şi concentreze atenţia asupra mediului fabulos care-l înconjura. Tratase acea clădire aşa cum unii oameni tratau muzeele, privindu-le în grabă şi trecând zoriţi prin ele.

În clipa aceea făcu exact opusul acestui lucru… „sunt", se gândi, „pe cale să iau o decizie, aşa că mai bine o iau mai încet…" Ceea ce şi făcu. Privi cu atenţie la ceea ce era de văzut. Şi ceea ce vedea nu era tocmai incredibil; părea numai.

Fiecare coridor avea o lăţime de aproape cincizeci de metri şi o înălţime de patruzeci. Pereţii de marmură erau decoraţi cu forme şi tot felul de inscripţii metalice. Acele forme şi cuvinte strălucitoare păreau să depene o poveste complicată. Din câte putea el să-şi dea seama, acolo se afla istoria completă, poate singura din lume, a ştiinţei comunicaţiilor. Fiecare mecanism folosit, fiecare circuit conceput vreodată de o minte omenească, teoriile în diagrame strălucitoare, inventatorii scoşi în relief, totul

despre dezvoltarea ei descris în mici texte tipărite şi în formule matematice.

Desigur, acel coridor pe care se afla el reprezenta numai o faţetă a acelei istorii a ştiinţei. Pentru că cerceta totul cu atenţie, descoperi că-şi amintea fragmente din ceea ce văzuse în grabă atunci când se plimbase pe acolo de dimineaţă. Desigur, el neştiind faptele, putea doar presupune că se afla totul acolo. Dar scopul, aşa cum îi explicase ghidul pe care-l avusese atunci, era stimularea continuă a experţilor. Şi se spera – cum spusese ghidul – ca ei să observe în cele din urmă noi relaţii. Iar invenţiile să înflorească oră de oră.

Propria lui atenţie se îndepărtă deodată… Există două căi, se gândi Orlo, ca să reacţionezi la o căutare, din care una ar fi evadarea, evitarea celor care te caută. Cealaltă cale ar fi găsirea celor care te caută. (Ce să facă cu cei care-l căutau, depindea deja de circumstanţe.)

Un om căutat ajungea, fără voie, să reflecteze la relaţia dintre viaţă şi moarte; aşa discuta Orlo cu el însuşi, uşor amuzat. În esenţă, viaţa era o curbă care pornea de la leagăn şi cobora apoi spre mormânt. În partea de sus a curbei, omul nu observa aproape niciodată moartea. Dar când se afla în partea ei descendentă – aha, aici era o analogie foarte bună. Aproape în acelaşi fel în care un individ căuta să se ascundă de urmăritorii săi, tot aşa în partea descendentă a curbei, oamenii căutau să se ascundă de moarte în cabinetele medicilor, spitale, sanatorii, apelând la diete naturiste şi la medicamente.

Pe de altă parte, se ştia că oamenii cutezători îşi înfruntaseră cu capul sus Moartea, şi, privind-o drept în ochi, luptaseră cu ea. Uneori, o învinseseră, alungând-o înapoi în bezna din care ieşise. Astfel, după ce o deturnaseră pe Doamna cu Coasa, reuşeau să trăiască surprinzător de multă vreme.

Asta-i de mine, decise Orlo. Cutezanţa.

Drept care, numai câteva minute după aceea se apropie de intrarea bine luminată a coridorului imens care făcea legătura între palatul dictatorului şi Oraşul Comunicaţiilor. Se îndreptă cu pas lejer spre biroul înalt al recepţiei la care era instalat un ofiţer adjunct al Gărzii. Nu-i scăpă atenţiei că de-o parte şi de alta a intrării în palat stăteau şase oameni în uniforme cu puştile pregătite. În clipa în care se apropie destul de birou, rosti pe un ton răspicat:

— Locotenente, numele meu este Orlo Thomas…

Nu a fost nevoie să se lanseze şi în alte explicaţii. Reacţia celuilalt a fost de-a dreptul uimitoare. Tânărul ofiţer se repezi la intercomul instalat lângă masa de lucru şi rosti grăbit:

— Căpitane, domnul Thomas tocmai a sosit la recepţie.

— Ajung acolo imediat… Glasul de bariton răsunase din difuzor cu acel sunet natural specific sistemului zero higenrothian, de parcă omul care vorbise ar fi fost chiar acolo, lângă ei.

Urmară câteva momente de tăcere. Apoi, lucru uimitor, Orlo se întoarse, aşteptând ca micul grup de căutare să apară deodată din centrul oraşului prin unul din cele câteva coridoare. Dintre holurile imense, cinci ajungeau până în foaier.

Observă o uşoară agitaţie pe coridorul din mijloc. În clipa următoare, un ofiţer cu insignă de căpitan putu fi observat cum venea alergând din toate puterile. În spatele lui, chinuindu-se să ţină pasul, veneau cei trei sergenţi.

Cei patru ajunseră la recepţie la câteva secunde diferenţă unii de alţii. Cu toţii păreau fără suflare, dar căpitanul rosti imediat:

— Domnule Thomas… hu-hu… mă vei… hu-hu… însoţi… hu-hu… în palat… Pe aici, domnule!

Orlo intră pe uşa arătată, conştient că cei patru bărbaţi care gâfâiau veneau în urma lui. Un moment după aceea, căpitanul, care părea să-şi mai fi revenit, trecu în faţa lui Orlo, spunând:

— Sper că nu vă deranjează dacă mai iuţim puţin pasul.

Nu mai aşteptă vreun răspuns. Începu să alerge uşor, ca apoi să fugă cât îl ţineau picioarele.

— Sper să nu vă supăraţi, izbuti să sufle.

— Dar unde mergem? Întrebă Orlo, care începuse şi el să gâfâie.

— Aţi fost invitat să participaţi la o cină specială, domnule. Şi sunteţi aşteptat.

— Invitat – de cine? Suflă Orlo.

Chiar în vreme ce punea întrebarea, în mintea lui Orlo se strecură un gând pe care-l alungă drept improbabil. Ba nu, se certă singur, de-a dreptul ridicol.

— Excelenţa sa, Martin Lilgin, rosti căpitanul cel tânăr. Chiar aşa şuierătoare cum fusese, vocea lui trădase mirarea. Şi o parte din acea neîncredere pe care o simţea şi Orlo.

Pentru tot restul drumului nu mai schimbară nici un cuvânt. Toţi cinci alergau din toate puterile. În faţa lor, luminile păreau ceva mai intense. În cele din urmă ajunseră deodată la ceea ce văzuseră de departe: un alt coridor care-l întretăia pe cel pe care alergau, de aceleaşi dimensiuni impozante. În clipa în care sosiră la răscruce, încetiniră.

Orlo observase felul în care îşi schimbase căpitanul pasul aşa că încetini şi el, pornind mai departe grăbit, dar fără să mai alerge. Uimitor, schimbaseră pasul chiar la vreme. La doi sau trei metri mai departe, chiar după colţ, era o barieră. Un fel de gard lung şi strălucitor şi în spatele lui un alt birou. De cealaltă parte a biroului se aflau o duzină de indivizi în uniforme, cu feţe posomorâte. Erau cu toţii extrem de tineri, ca şi cei care-l escortaseră până acolo. Unul dintre ei – un individ care nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi doi de ani, poate douăzeci şi trei – purta însemnele de general.

Dintre ceilalţi unsprezece tineri, după cum observă Orlo dintr-o singură privire, trei erau colonei, iar ceilalţi

locotenenţi-colonei şi maiori. Ultimele două grade erau împărţite în mod egal între cei de acolo, câte patru de fiecare, după cum numără Orlo.

În vreme ce el era absorbit de acele observaţii rapide, căpitanul care-l escortase se apropie de gardul în spatele căruia se afla generalul cu echipa sa. Salută ţeapăn şi apoi raportă:

— Căpitan Ruthers, l-am escortat pe domnul Orlo Thomas.

Tânărul general se ridică alături de ceilalţi ofiţeri ai săi, dar numai el întoarse salutul. În timpul acestui ritual rămăsese la fel de încruntat, ca şi ceilalţi subordonaţi ai săi. Dar ochii gri, ca de oţel, se aţintiseră asupra lui Orlo.

— Domnule Thomas, vrei să ne faci onoarea de a trece la identi-com-ul instalat la poartă?

Orlo trecu la aparat cu obişnuinţa tuturor cetăţenilor-model din lumea lui Lilgin, care se confruntaseră cu asemenea maşinării de mii de ori în viaţă. Tăcut, ridică mâna şi o băgă cu tot cu încheietură în deschizătura mecanismului. Se auzi un bâzâit scurt; probabil calculatorul de care era legat compara ceea ce se afla pe degetele, în palma sau pe încheietura mâinii cu un facsimil încifrat din banca lui de date. Şi, desigur, recunoscu imediat că, da, acela era omul cunoscut de douăzeci de ani sub numele de Orlo Thomas.

Se aprinse o lumină verde. Tânărul cel mai mare în grad îi făcu semn unuia cu un grad mai mic.

— Maior Clukes, deschide poarta!

La acea comandă, un individ cam de aceeaşi vârstă cu Orlo se întoarse şi se îndreptă spre poartă cu o ţinută ţeapănă, foarte militărească, se aplecă şi făcu un gest cu degetele; imediat poarta se deschise larg.

— Intră, domnule Thomas, îl invită generalul.

Orlo, suprimându-şi impulsul de a merge la fel de ţeapăn, o porni înainte şi trecu prin poartă. Maiorul o închise grijuliu după intrarea lui. În clipa aceea, Orlo îşi dădu seama de ceva. Cum atenţia îi fusese concentrată asupra

manevrelor militare impresionante de la birou şi de la poartă, observase numai în treacăt ceea ce se afla în spatele lor: un zid înalt cu uşi aurii.

Două uşi. Înalte. Largi. Lucitoare. Închise.

Şi nu era tot.

Din spatele acelor uşi închise se auzeau râsete, strigăte, cântece. I se părea ceva de-a dreptul imposibil. Zgomotele erau înăbuşite. Dar se auzeau – dacă era atent – destul de clar, nu se înşelase în privinţa lor. Râsete sălbatice. Adevărate chiote. Cineva cânta cât putea de tare.

Dumnezeule!

Era aşa de atent şi aşa de nedumerit de ceea ce auzea, încât îi trebuiră câteva secunde ca să vadă că mica dramă din spatele lui nu se terminase încă. Se întoarse spre militari, clipind nedumerit.

Observă cum căpitanul Ruthers întindea o hârtie.

— Puteţi să-mi semnaţi aici, domnule? Întrebă. Este dovada că domnul Orlo Thomas, a fost adus în siguranţă până aici, unde va rămâne în custodia dumneavoastră.

Generalul cu chip posomorât acceptă documentul, îl semnă şi-l ştampilă şi apoi îl înapoie.

— Asta e tot, căpitane, rosti politicos.

După aceea urmă retragerea în stil militar: Salutul. Mersul cu spatele câţiva paşi. O întoarcere formală. Sergenţii preluară pasul imediat. Apoi marşul căpitanului şi al subalternilor săi pe holul larg.

— Pe aici, domnule Thomas… glasul generalului îl forţă pe Orlo să renunţe să mai urmărească cu ochii larg deschişi de mirare toate acele proceduri.

Orlo se întoarse, simţindu-se oarecum copleşit. I se părea că trecea de la un episod de natură hipnotică la un altul.

„Pe aici”, era ceva evident de acum: spre uşile cele mari şi aurii. Dar – Orlo constată cu o mare uimire – numai generalul din cei doisprezece oameni prezenţi acolo îl însoţea. La fel de uimitor era şi faptul că ofiţerul îi deschise uşa fără să se mai obosească să bată.

Înainte ca Orlo să se gândească la primele implicaţii ale acelui gest, zgomotul dinăuntru şi primul impact vizual îl luară cu totul pe nepregătite.

Există momente în viaţa oricui care rămân imprimate în memorie la fel de clar ca şi imaginile de pe filmul dintr-un aparat de fotografiat. Acolo, capturată pentru totdeauna de aparatul de fotografiat din creier, o astfel de scenă este imprimată în culori foarte vii. Rămâne disponibilă pentru a fi studiată şi privită în cele mai mici detalii.

Cea din faţa lui era o asemenea scenă de neuitat.

Orlo vedea o cameră destul de mică în comparaţie cu holurile vaste din afara ei şi cu mărimea impresionantă a palatului. Deşi, desigur, avea aceeaşi înălţime de aproape cincizeci de metri ca şi coridorul.

În acea încăpere exista într-o parte o masă lungă, pregătită pentru treizeci de persoane. Cealaltă parte a ei rămăsese liberă.

În acea parte liberă se strânseseră cei treizeci de oameni.

Nu toţi cei treizeci de oameni cântau, râdeau sau ţipau. Sau, cel puţin, nu toţi deodată. Dar destui făceau una sau alta în acelaşi timp încât să creeze impresia de haos.

Preţ de câteva momente, improbabilitatea a ceea ce vedea în faţa ochilor, îl determină pe Orlo să rămână locului, împietrit în prag. Constată consternat că fiecare grup – format din doi până la o duzină de oameni – avea scandalagiii săi şi că fiecare individ ţinea în mână câte un pahar cu… un lichid colorat în el. Înţelese deodată totul.

Oamenii aceia erau beţi.

Şi nu erau decât bărbaţi. Nu se vedea nici măcar o singură femeie. Mult trâmbiţata egalitate dintre bărbaţi şi femei, promovată cu atâta forţă în straturile inferioare ale societăţii, nu îşi găsise adepţi şi în acea încăpere.

Beţi. Tocmai acolo, în inima puterii care aservise întreaga planetă, unde minţile ar fi trebuit să fie limpezi în fiecare ceas al fiecărei zile din an, membrii Supremului Prezidiu al întregii lumi – erau beţi turtă.

Recunoscu imediat chipurile faimoase: Megara, Jodell, Budoon, Kahler, Peterson, Roquet, Fafard – oamenii din consiliul intern. Unul sau altul din acel grup de şapte apărea mereu la postul de televiziune cu câte o declaraţie gravă. Ce ar fi spus toţi micii executivi dacă i-ar fi văzut în clipa aceea chefuind nebuneşte?

În îmbulzeală mai erau şi alte feţe cunoscute. Dar aceştia erau cu o treaptă sau două mai jos decât cei şapte. Pentru ei, din câte-şi amintea Orlo, era o treaptă înspre anonimat. Tipul acela subţirel, cu un nas acvilin, unul dintre cei care cântau: era Sosatin? Şi bărbatul cel solid, cu maxilarul pătrat: Domalo? Şi – încercă nesigur să-şi amintească de un alt nume: Cas… Cas… şi mai cum? Indiferent de cum îl chema, individul tocmai striga pe un ton subţire la un altul care urla la el pe un ton grav, în mod vizibil aburit din cauza intoxicaţiei cu băutură.

Generalul îl trase de mânecă.

— Pe aici, domnule Thomas.

Orlo făcu un pas înăuntru, pus în mişcare de cuvintele celuilalt. Niciodată nu-şi imaginase un asemenea moment; din acest motiv nu izbutea deloc să se mişte normal. În toate gândurile pe care le nutrise, încărcate de criticism pentru omul pe care-l ura în acele zile îndepărtate, nu se văzuse participând la o petrecere dată de el. Pentru Orlo, cel de atunci, din adolescenţă, dictatorul nu era altceva decât o bestie care manipula pe toată lumea după bunul lui plac şi care trebuia dată în vileag cu orice preţ, pentru că oamenii ar fi putut vedea adevărul ajutându-se de puţină logică.

Iar acum, după ce aflase de treaba asta numai cu câteva clipe mai devreme, trebuia să participe la o întâlnire de-a dreptul imposibilă cu acel şobolan, ucigaşul în masă, cel mai mare complotist al tuturor timpurilor contra întregii rase umane… Oare va fi politicos? Nepoliticos? Mă va acuza? Se întrebă Orlo. Mă va lovi dispreţuitor cu dosul mâinii? (Iar eu va trebui să stau acolo şi să suport de teamă să nu fiu

omorât pe loc.) Va vorbi oare cu mine, sau va da numai din cap şi apoi îmi va întoarce spatele, indiferent?

Era prea mult, prea repede. Ceva mai devreme, tocmai când se oţelise la gândul că avea să petreacă noaptea dormind pe undeva pe jos, hotărâse că nimic nu avea cum să-l mai cutremure din nou. Dar în clipa aceea se cutremura violent pe dinăuntru. Mintea nu i se putea concentra, iar mersul îi era la fel de nesigur ca şi cel al beţivilor de acolo.

Împiedicat, Orlo îl urmă pe general prin îmbulzeală. Cei doi bărbaţi treceau printre grupurile zgomotoase de petrecăreţi, uniforma impecabilă înainte, iar Orlo venind nesigur în spatele ei. Mergeau pe o potecă imaginară care trecea pe lângă coate îndoite şi pahare de lichior care se fluturau odată cu mâinile ce făceau gesturi largi, pe lângă doi bărbaţi scunzi cu capete enorme, apoi pe lângă un al treilea, la fel de scund dar cu un cap normal.

Acest al treilea individ avea o mustaţă la fel de stufoasă ca şi micul Ishkrin. Însă exista o deosebire. De fapt, chiar mai multe. Mustaţa lui Ishkrin avea multe fire cărunte amestecate cu castaniul celorlalte. Cea din faţa lui era neagră. Faţa lui Ishkrin, atât cât era vizibilă, avea tot felul de riduri mai mult sau mai puţin adânci, datorate înaintării respectabile în vârstă. Faţa lui Lilgin era netedă. Putea spune că avea pielea unui bărbat de cel mult treizeci şi opt de ani. Ceea ce era imposibil, desigur.

Orlo nu avu însă vreme să se gândească la tinereţea lui aparentă. Observă uimit că dictatorul era îmbrăcat ca un adevărat dandy.

Dintr-un motiv neclar treaba asta îl luă prin surprindere, însă mai urmau şi alte surprize de acelaşi gen. Nu se aşteptase ca marele om să fie aşa de scund.

Deci din cauza asta nu mai părăsise palatul de mai bine de douăzeci de ani…

Eleganţa bărbatului era încă şi mai neaşteptată. Fără cusur. Purta pe el un costum închis la culoare cu o croială radicală, dar impecabil, care-i venea de minune.

Păr negru, mustaţă neagră, faţă tânără, fermă…

Era frumos.

Apoi veni cea mai mare surpriză din toate: persoana micuţă şi perfectă îi zâmbi de cum îl văzu şi-i strânse mâna, după care îi zise cu glasul acela baritonal, foarte masculin:

— Cred că avem acum în faţa noastră pe singurul tânăr din lume care a refuzat o promovare de primă mână. Asemenea lucruri speciale îmi sunt aduse la cunoştinţă imediat, tinere.

Trebuie să avem o mică discuţie despre asta. Dar, desigur, mai târziu. Acum…

Eliberă mâna lui Orlo şi bătu din palme.

Se auzi un adevărat tunet.

Pentru numele Domnului, cugetă Orlo, are implantaţi în palme nişte conectori cu sarcini opuse şi atunci când bate, sunetul este imediat amplificat din tavan…

Reacţia veni cu viteza fulgerului. Imediat încetară toate cântecele. Nimeni nu se mai certa. Râsetele se curmară. Într-o clipită, ceata de beţivi se transformă într-un grup civilizat de invitaţi care se îndreptau ordonat spre masă.

Omuleţul se întoarse iar spre Orlo şi-i zise:

— Să stai în scaunul acela roşu, aşezat chiar în faţa mea.

Îi arătă cu mâna. Apoi îl împinse uşor de braţ, îmboldindu-l pe Orlo să facă ocolul mesei spre scaunul indicat. Orlo rămase în picioare în spatele lui, de parcă ar fi aşteptat un fel de semnal. Rămăsese în picioare tocmai pentru că şi ceilalţi stăteau la fel, aşteptând ceva.

Atunci omuleţul se aşează. În mod evident acela era semnalul aşteptat. Mai ales că în jur se auzeau scaunele trase de lângă masă şi oftatul de uşurare al oaspeţilor. Plus alte zgomote. Discuţiile, care încetaseră pentru câteva momente, reîncepură cu vigoare sporită, deşi nu la fel de zgomotoase.

În acel moment Orlo se văzu nevoit să facă un efort ca să-şi revină din şoc. Dar nu izbuti. Îi ceru omului din stânga să-

i dea ceva, apoi se întoarse şi-l întrebă pe vecinul din dreapta:

— Întregul Prezidiu este prezent aici în seara asta?

Incredibil, deşi primi prompt un răspuns, îl uită la câteva secunde după aceea.

În pofida bravadei care-l îndemna să se oţelească şi să fie atent la ce se petrecea în jur, Orlo se trezea mereu privind spre dictatorul aşezat în capul mesei… De ce oare, se gândi atunci, unii oameni mici ajung nişte Ishkrini – care nu ar fi în stare să vatăme nici o muscă – iar alţii se transformă în Lilgini, ale căror degete sunt întotdeauna încleştate pe trăgaciul armei unui ucigaş?

O vreme încercă să urmărească cu atenţie conversaţia care se desfăşura pe lângă Lilgin – ceva legat de marile ferme guvernamentale şi o nouă politică legată de cine ar fi trebuit să facă munca acolo. Lilgin înclina în favoarea unor maşinării automate, dar un bărbat în vârstă, cu un chip sever (de parcă ar fi fost nemulţumit în permanenţă de ceva) părea să sublinieze importanţa faptului că anumiţi oameni – clasificaţi drept tipul D – trebuiau puşi mai departe la munca manuală.

— Este o chestiune de menţinere a disciplinei, Excelenţa voastră.

— Poate că ai dreptate, răspunse Lilgin pe un ton neutru. Dar mereu m-am gândit că n-ar strica să încercăm un sistem ceva mai relaxat. Nu s-a mai pus niciodată în aplicare aşa ceva, ştiai?

Bărbatul cel sever susţinu că ceea ce putea fi bun pentru alţii, nu putea fi aplicat cu succes şi celor din categoria D.

Orlo mânca încet. Cu fiecare înghiţitură se gândea năucit: ce caut eu aici? Ce se va întâmpla mai departe? Ce-i asta? Nu se poate să fiu eu cel care stă la aceeaşi masă cu omul pe care-l urăsc mai mult decât pe oricine altcineva, nu se poate să-l aud cum vorbeşte aşa de rezonabil în vreme ce linguşitorii lui cer represiunea. Probabil că în cele din urmă

Lilgin le va permite să-l convingă. (în timpul acelui fel de mâncare, Orlo nu-l auzi cedând în faţa insistenţelor.)

După aceea se simţi asaltat de alte gânduri: Şi dacă dă ordinul să fiu omorât la finele mesei? Dacă avea să fie obligat – după cum îşi imagina – să se aşeze cu spatele la perete… Dacă se întâmpla aşa ceva, unde ar fi putut încerca să fugă?

Observase că sufrageria avea patru rânduri de uşi: intrarea cea mare dinspre coridor, prin care venise el, plus alte trei uşi mici, absolut obişnuite, fiecare având o înălţime de cel mult doi metri. Chelnerii folosiseră două astfel de uşi pentru intrările şi ieşirile lor repetate. Lui Orlo i se părea că cea mai sigură cale ar fi fost pe una din uşile care dădeau spre bucătărie, sau, la nevoie, putea încerca să fugă trecând prin cea cu numărul patru, ultima şi cea mai misterioasă.

Desigur, erau nişte speculaţii de-a dreptul nebune. Dar, cum efectiv nu vedea care era motivul pentru care se afla acolo, mintea lui concepea tot felul de planuri fantasmagorice. În imaginaţia înfierbântată, se şi vedea evadând din sufragerie şi ascunzându-se undeva în măruntaiele palatului. Acolo, încolţit de potere, ar fi fost ucis fără remuşcări.

Orlo tocmai se pregătea să se întristeze pentru sfârşitul tragic când – deodată – cea de-a patra uşă se deschise şi în sufragerie îşi făcu apariţia un bărbat plinuţ.

Neaşteptat, incredibil, fantastic…

Intrusul nu era deloc bine îmbrăcat. Avea pe el o pereche de pantaloni stacojii şi un tricou purpuriu foarte lung. Chipul îi era rotund iar ochii căprui jucau în orbite.

— Hei, oameni buni! Strigă cât putu de tare. Sunt aici. Toată lumea să fie atentă la mine!

La auzul acelor cuvinte exprimate pe un ton de superioritate şi insolenţă, bărbaţii de la masă începură să se mişte – mai puţin Lilgin, care nu se întoarse, nu ridică privirea şi nu se opri din mâncat.

Intrusul veni în grabă spre capătul mesei care se afla chiar în dreapta lui Orlo. Oprindu-se acolo, ridică o mână şi-l arătă cu degetul pe dictator printr-un gest teatral, după care rosti cu aroganţă:

— Lilgin, ce ai mai pus la cale şi eu nu ştiu încă?

Orlo se lăsă puţin pe spate ca să-l privească mai bine pe îndrăzneţ, cuprins de stupoare. Apoi – fără a-i veni a crede – privi la feţele celor din jur. După foiala iniţială erau foarte liniştiţi, deşi păreau să aştepte următoarele cuvinte. Un singur bărbat avea pe chip o expresie de resemnare amuzată, dar el era singurul.

Lilgin decise în cele din urmă să observe prezenţa intrusului. Rămase o clipă tăcut, apoi rosti pe un ton uşor nesigur:

— Păi…

— Hai, vorbeşte, îi porunci intrusul. Nu mă mai las ameţit de mormăiala aia în mustaţă.

— Tocmai voiam să-ţi spun, Krosco, răspunse Lilgin, că probabil mă fac vinovat de ceva. Dar în clipa asta nu-mi dau prea bine seama de ce anume. Ai cumva vreo sugestie?

Orlo se relaxă. Observă deodată că nu era altceva decât teatru. Iar replica lui Lilgin era un imbold pentru celălalt.

— Haide, haide! Tonul lui Krosco lăsa să se înţeleagă că nu intenţiona să se lase dus cu zăhărelul. Dacă ai nevoie de un mic ajutor care să-ţi stimuleze memoria, aducem imediat tot echipamentul necesar…

Cineva găsise întreaga situaţie foarte nostimă pentru că, din josul mesei, se auzi un chicotit sonor.

Krosco ignoră acea scurtă întrerupere.

— Cum rămâne cu maşinăria aia de la ferme, pentru categoria D? Părea foarte serios şi foarte aspru. Sper că n-ai de gând să-i laşi pe lingăii ăştia să continue să se scalde în falsa credinţă că vrei s-o impui oamenilor cu forţa. Sper că nu ai de gând să-i laşi să te oprească să faci ceea ce este corect.

— Trebuie să spun, se apără Lilgin, că nu sunt deloc înţeles. Eu sunt numai un inginer social care vrea doar binele, asta-i tot.

— Cu toate astea, insistă Krosco, îi laşi pe indivizii ăştia vindicativi să te convingă să uiţi de judecata ta cea bună în privinţa celor din categoria D.

— Am discutat numai, răspunse Lilgin. Nu s-a luat nici un fel de decizie. Mi s-au prezentat doar diverse puncte de vedere.

— Aha, cine o să mai fie omorât pe ziua de azi? Se interesă Krosco. E cineva de aici care o să primească ceea ce sunt sigur că merită? Asta-i marea întrebare… Pentru prima oară îşi permise să privească la cei strânşi în jurul mesei. Şi chipul i se strâmbă într-un rânjet. Cred că sunteţi de acord, domnilor, că asta-i foarte important. Care dintre voi, şobolanilor, o să dea ortu' popii pe ziua de azi? Sau care şobolan din alte părţi?

Orlo se simţi scuturat de un fior rece. Acele cuvinte îi amintiră de mica lui fantezie în care era executat la finele mesei. Cum însă nimeni nu se uita spre el, sau aşa i se părea, se aplecă spre bărbatul din dreapta lui şi şopti:

— Cine-i acest Krosco?

Bărbatul nu întoarse capul; dar mişcă buzele formulând cuvinte într-o şoaptă grăbită:

— Este măscăriciul curţii, răspunse.

După asta, Orlo începu să-şi revină. Îşi amintea doar foarte vag ce anume era un măscărici de curte, din punct de vedere istoric. Dar ceea ce vedea acolo cu ochii lui şi studia cu inteligenţa sa sclipitoare, era un fenomen incredibil. Krosco era cel care îi spunea dictatorului în faţă ceea ce, fără îndoială, gândeau unii dintre cei aflaţi la masă. Măscăriciul, încă din vremuri imemoriale, îndrăznea să spună ceea ce, dacă ar fi fost rostit la modul serios, multe capete ar fi fost tăiate de securea călăului sau de ghilotină.

Încă se mai gândea uimit la toate implicaţiile când mica comedie se sfârşi la fel de brusc pe cât începuse. Lilgin

ridică mâinile şi bătu din palme. Ecoul acelei bătăi de palme răsună ca un tunet dinspre tavan.

Krosco înţepeni. În acel moment tocmai dădea să se aplece. În clipa în care auzi tunetul, se îndreptă de spate urgent. Închise şi ochii. Întinse braţele în faţă precum un somnambul. Se întoarse. Şi asemenea unui somnambul, sau – şi mai bine – ca o persoană hipnotizată, se îndreptă spre uşa pe care intrase; continuând să se mişte ca un robot, o deschise, trecu pragul şi dispăru în spatele ei. Uşa se trânti cu putere în urma lui.

Toată lumea se ridică în picioare… Sfârşitul mesei, cugetă Orlo; dădu să se ridice şi el. Se simţea uşurat. Avea impresia că încă mai putea scăpa de năpastă cu pielea întreagă.

Gândul acela se curmă. Mâna bărbatului din dreapta se aşează pe umărul lui, forţându-l să se aşeze la loc.

— Imediat se va toasta în cinstea ta, murmură omul. Era de vârstă mijlocie şi părea foarte hotărât, iar chipul părea vag cunoscut – probabil că apăruse la televizor ca reprezentant al guvernului. Cum de reuşise să supravieţuiască până la acea vârstă nu era foarte clar.

Orlo clipi. Şi simţi cum creierul îi era acoperit de un nor negru. Dar rămase mai departe aşezat, aşa cum fusese sfătuit.

Un eveniment magic. Toate acele feţe îndreptate spre el. Lilgin, chiar în faţa lui, ridicat în picioare. Deci de asta m-a pus să mă aşez aici – ochii negri ai lui Lilgin, care sclipeau ca de un foc interior, se aţintiseră asupra lui. Mustaţa marelui om se mişcă şi pe sub ea se întrezări un zâmbet.

Apoi gura i se deschise larg şi începu să rostească în binecunoscutul stil oratoric:

— Propun un toast pentru acest nou membru al Supremului Prezidiu, care va primi titlul de Intelectual Ştiinţific şi va fi purtătorul de cuvânt al departamentului de tehnologie şi ştiinţă, cu cartierul general în Oraşul Comunicaţiilor. Domnilor, vi-l prezint pe… Orlo Thomas.

Zâmbetul reapăru. Apoi paharul se ridică spre buze. În vreme ce Orlo privea încremenit, toată lumea bău şi se întoarse să-l privească. Unii chiar rostiră câte un: „Mult noroc”.

— Acum, murmură bărbatul de lângă Orlo, răspunde.

Procesul care se petrecu în interiorul lui Orlo în cele câteva secunde în care paharele se ridicaseră spre buze era un tribut semnificativ al miilor de ore pe care le devotase preparării sale pentru rebeliune.

În timp ce se ridica, îşi recâştigă luciditatea care-i spunea că toate făceau parte dintr-un joc şi că trebuia să joace rolul principal indiferent dacă totul avea să dureze numai o zi sau poate nici o oră.

Desigur, undeva în străfundul minţii era conştient că acea promovare nu era una pe care s-o poată refuza. Pentru că, teoretic cel puţin, şansele sale de a răsturna regimul se multiplicaseră de câteva zeci de ori.

Se relaxă uşor. Şi chiar zâmbi. Ridică paharul. Apoi spuse:

— Domnilor, una dintre cele mai mari dificultăţi prezente în lumea noastră este cunoaşterea adevărului sau chiar rostirea lui. Dintr-un motiv care nu mi-este tocmai clar, simt nevoia copleşitoare să spun exact ceea ce cred. În clipa asta sunt încă uluit de marea onoare care mi s-a făcut. Sper ca toate persoanele care sunt responsabile de această onoare să fie pregătite să audă din partea mea exact ceea ce cred despre orice situaţie apărută. Dar trebuie să stea liniştite, ştiind că îmi voi spune părerea numai atunci când voi fi întrebat, şi numai ca un răspuns la o anume întrebare. Mulţumesc.

Ridică paharul spre buze şi sorbi din lichidul din el. După care, zâmbi şi întrebă nevinovat:

— Şi acum, îmi poate spune cineva unde voi putea să dorm la noapte?

Lilgin izbucni în râs. Fusese un hohot spontan. Imediat, în jurul mesei se auzi ecoul râsetelor celorlalţi. Când zgomotele încetară, dictatorul îi zise pe un ton vesel:

— Tânărul meu prieten şi coleg, o să-l pun pe generalul Hintnell să te escorteze până la noul tău apartament.

Privi cu atenţie în jur.

— E-n regulă, domnilor, ne vom revedea mâine seară, tot aici, la cină.

Imediat scaunele începură să se mişte şi oamenii prinseră să se ridice de la masă. Uşile cele mari se deschiseră. Sala începu să se golească. Orlo aruncă o privire la ceas. Era 9.22.

În vreme ce se îndrepta spre uşile cele mari, îl căută din priviri pe Lilgin. Dar dictatorul se făcuse deja nevăzut.

Înainte să apuce să se mai gândească la dispariţia stranie, simţi nişte degete cum îl strângeau uşor de cot.

— Pe aici, domnule Thomas.

Orlo se întoarse. Lângă el apăruse din senin generalul cel tânăr.

— Dumneata eşti… Orlo ezită o clipă… Hintnell?

— Da, domnule.

— Trebuie să mă conduci la apartamentul meu.

— Am cheia la mine, domnule. Felicitări, domnule, dacă-mi permiteţi să le exprim.

— Mulţumesc.

— Eu vă voi conduce până la uşă, îi mai zise generalul Hintnell. Acestea sunt instrucţiunile pe care le-am primit. Dar veţi intra singur. De acolo, va trebui să preluaţi conducerea.

Ceea ce auzea suna ciudat. Dar cum mergeau amândoi, singuri, pe coridor, Orlo se gândi tăcut la spusele celuilalt… Al naibii să fiu, se gândi în cele din urmă, acum a reuşit să mă îngrijoreze iar – Ce naiba era în apartament de era nevoit „să preia conducerea”?

Rămase tăcut în continuare, în vreme ce urcau cu liftul până la cel de-al treilea etaj al palatului cu patru caturi. Coborâră din lift şi începură să străbată un alt coridor imens până când ajunseră la o uşă pe care stătea scris cu auriu: C 28.

Ofiţerul cu grad înalt şi chip mohorât se opri; pentru un moment rămaseră alături, amândoi… aşa de tineri, cugetă Orlo, de abia ieşiţi din adolescenţă – Hintnell e general, iar eu Membru al Prezidiului.

Semnificaţia aproape fatală a posturilor primite nu părea să-i facă impresie tânărului general.

— Până aici am putut să vin, îi zise. Îi întinse două lame metalice ataşate la un lanţ argintiu. Orlo recunoscu acele lame sau ştifturi drept dispozitive electronice care puteau fi acordate la câmpul electromagnetic individual şi care puteau fi folosite după aceea numai de el.

— Sunt două la fel, continuă generalul Hintnell. Ca atare, ar fi bine să păstrezi una într-un loc şi pe cealaltă în altă parte. Ar putea fi dificil să faci rost de un alt set.

Orlo îşi notă cu atenţie acel sfat. Deduse de aici că toate cheile de la apartamente veneau chiar de la Lilgin în persoană. Marele bărbat nu ar fi fost tocmai încântat dacă un Membru al Prezidiului ar fi pierdut micile dispozitive care ţineau loc de chei.

Generalul făcu câţiva paşi în spate. Chipul posomorât avea o expresie enigmatică. Ochii de culoarea oţelului nu clipeau. Corpul solid şi-l ţinea foarte drept. Deodată salută şi se întoarse, apoi se îndepărtă grăbit pe coridorul pustiu.

Orlo aşteptă până când omul în uniformă dispăru din vedere. Apoi apăsă degetul pe unul dintre dispozitivele micuţe sub formă de lamă ca să le acordeze cu persoana lui. După aceea descuie uşa… Şi o deschise îngrijorat cu piciorul.

Atunci când uşa masivă se deschise, primul lucru pe care l-a putut observa Orlo au fost luminile aprinse în interior. Un factor încurajator.

Era cu putinţă, se gândi atunci, ca Lilgin în persoană să fie acolo, pregătit pentru mica lor „discuţie”… Dacă era aşa, atunci cum avea să judece dictatorul un tânăr care intra într-un apartament din palat (cel mai bine păzit loc din lume) cu atâtea precauţii?

El ştia răspunsul. Tot ce i se întâmplase părea desprins de realitate. De fapt, nici nu avea nici un fel de explicaţie cât de cât logică… Bănuiesc că aş putea intra şi la naiba cu toate, pentru că oricum nimic nu pare să mai aibă vreun sens – în afară de asta, (o realizare care-l mai trezi puţin) dacă îl aştepta vreun oficial, gata să-l copleşească cu prezenţa lui augustă, tot nu avea ce face ca să-l oprească.

Era genul de analiză care l-ar fi pus în mişcare pe oricare alt tânăr curajos. Dar nu şi pe Orlo. Pentru că-n mintea lui se ridica un altfel de adevăr. Era genul de om care observa şi ţinea cont de tot ce vedea şi număra în avans toate riscurile. În timp ce privea prin uşa deschisă în interior, încerca să contabilizeze toate lucrurile fantastice pe care le vedea.

Niciodată în scurta sa viaţă nu mai văzuse o asemenea cameră, deşi era numai parţial dezvăluită privirii lui. Mobilier extrem de costisitor. Covoare groase, frumoase, de o bogăţie fără seamăn. Socoti că salonul din care vedea doar o parte trebuia să aibă o lungime de cel puţin şase metri. În capătul îndepărtat era o fereastră minunat de largă.

Mie! Toate astea mi-au fost repartizate mie de dictatorul întregii lumi – de ce?

Era un „de ce?” care avea să-i rămână în minte pentru multe ore şi zile. Şi pentru multă vreme, disperat de multă, fără un răspuns.

Pentru că nu avea nici un indiciu al adevărului şi nu vedea pe nimeni aşteptând în încăperea mare şi frumoasă din faţa lui, Orlo intră.

Ar fi putut păşi în vârful picioarelor peste prag. Ar fi putut privi pe lângă marginea uşii sau prin crăpătura de la balamale. Dar simţea că, dacă tot nu înţelegea nimic din ceea ce se întâmpla, cel mai bine era să se calmeze şi să ia fiecare lucru pe rând, aşa cum venea.

Exact aşa procedă mai departe. După ce ezitase aşa de mult în prag, intră sigur pe el.

Într-un fel, aproape că se aştepta să dea peste Lilgin. De aceea, pentru că se uita după un bărbat mic şi elegant cu păr şi mustaţă negre, îi trebuiră câteva secunde bune înainte s-o vadă pe fata blondă cu păr lung şi haine strălucitor colorate.

Stătea aproape chircită pe un divan bogat colorat aflat în dreapta sa. Costumul pe care-l purta se asorta oarecum cu bogatele culori ale cuverturii lucrate de mână. Parcă vedea transpus în realitate principiul cameleonului, ca un vierme galben aşezat pe o frunză îngălbenită. Frumuseţea uimitoare a chipului ei (care de această dată nu se mai potrivea cu frunza), a fost amănuntul care, să spunem aşa, i-a sărit în ochi.

După aceea, în câmpul lui vizual apăru şi restul trupului.

În acel moment fata îi spuse ceva – probabil numele, după cum realiză Orlo ceva mai târziu – dar era prea ocupat cu privitul ca s-o mai şi audă.

Dintr-un motiv necunoscut, următoarele ei cuvinte veniră limpezi şi foarte clare, atunci când îi spuse cu simplitate:

— Am fost întrebată dacă nu vreau să devin iubita unui nou membru de la palat. Şi, desigur, am considerat că nu ar fi deloc înţelept să refuz. Aşa că, dacă eşti de acord, de acum încolo voi sta cu tine.

Orlo se gândi imediat că trebuia să fie un agent menit să-l provoace. O spioană. Dar după aceea, se uită mai bine la ea. De această dată observă că fata nu avea mai mult de optsprezece, nouăsprezece ani.

După ce-i stabili vârsta, Orlo se întoarse şi închise uşa în urma lui. După care, se îndreptă spre scaunul care se afla cel mai aproape de divanul pe care se chircise ea şi se aşeză.

Nu era cu totul imposibil – prima lui suspiciune. Putea să reprezinte ochii şi urechile unui dictator, iar mai târziu ar fi fost un martor valoros. Dar vârsta o califica drept o altă fraieră. Era, ca şi el, cineva prins în comploturile întunecate ale celui mai nemilos om din întreaga istorie. Curând, în

capul ei vor exista tot felul de informaţii interzise. De aceea, fie că era inocentă, aşa cum sugerau vorbele ei, sau vinovată, aşa cum crezuse el la început, rezultatul final avea să fie acelaşi. Era condamnată. Zilele rămase din viaţa ei puteau fi reduse la câteva săptămâni sau la câteva luni; cu siguranţă nu mai mult de un an. Destinul ei era un mormânt prematur.

De multe ori înainte Orlo se oţelise în faţa unor asemenea viziuni maligne. Aşa că nu-i fu greu să se oţelească din nou. În plus, era curios.

— Cum s-a făcut? O întrebă.

— Ce anume?

— Cum de ai ajuns aici? Când ea îl privi fără să înţeleagă, Orlo explică mai departe: Cine ţi-a dat sarcina de a veni aici, la acest apartament?

— Oh! Fata se lumină la faţă. Am fost chemată în biroul comisarului – acolo unde lucrez – cu puţin înainte de ora cinci, şi mi s-a spus ce trebuie să fac.

— Şi nu te-ai împotrivit?

Chipul frumos îşi arăta nedumerirea.

Orlo continuă:

— Nu i-ai spus nimic de genul: „Sunt o fată al cărei corp îi aparţine numai ei şi nu este disponibil pentru a fi repartizat unui străin”?

Ochii ei strălucitori îl fixau cu stupoare.

— Ai înnebunit de tot? Îl întrebă. Nu mi-am mai aparţinut de când am ieşit din ceaţa copilăriei şi m-am descoperit ca membră a primului meu grup. Eram o organizaţie intercontinentală – aşa ni s-a spus – cu toţii trebuia să fim devotaţi misiunii noastre de a servi oamenii. După ce mi-am manifestat indiferenţa de câteva ori şi m-am purtat de parcă propriile mele nazuri erau mai importante decât scopurile grupului – fiind penalizată de fiecare dată – am înţeles mesajul. Drept care, în câteva luni, înainte să împlinesc cinci ani, mi-am elaborat un zâmbet vesel şi capacitatea de a vibra în ton cu energia grupului. După asta

nu m-am mai opus la nimic. Deşi, tot timpul am avut propriile mele păreri, am observat, am judecat, dar am acceptat totul pentru că nu aveam cum să scap de obligaţii.

Pentru eventualitatea în care cineva îi asculta, Orlo începu să debiteze obişnuitele stereotipii:

— Majoritatea oamenilor, atunci când ajung la maturitate, cooperează cu patronul lor pentru a primi un salariu, cu o femeie sau un bărbat în relaţiile aferente căsătoriei, sau cu prietenii, pentru a avea parte de tovărăşie. Se comportă civilizat în magazine sau în alte locuri publice. Îşi achită facturile. Şi aşa mai departe. De ce să nu fie observate toate aceste aspecte de un inginer social cum este Lilgin, ca apoi să devină parte a activităţii unui grup mai mare, format după lege? Prin această metodă, indivizii care în mod normal ar deveni disidenţi, vor fi forţaţi astfel să coopereze. Şi acesta este scopul principal al sistemului: să reducă cât mai drastic procentul de oameni gata să facă necazuri.

Fata îl privea cu gura căscată. Cum ochii îi erau larg deschişi, Orlo putu să le vadă pentru prima dată culoarea: verde amestecat cu maroniu. Fata, deşi nu părea să fie chiar de acord cu spusele lui, nu comentă.

— În fine, continuă Orlo, sarcina pe care ai primit-o nu pare să facă parte din activitatea legală a grupului. Sunt sigur că ai putea să te plângi comitetului de stradă.

— A trebuit să raportez comitetului de stradă atunci când mi-am mutat lucrurile, răspunse ea. Secretara de acolo a autorizat chemarea unui taxi pe cheltuiala străzii ca să ajung aici mai uşor. Nici nu a comentat. S-a pus pe treabă imediat.

Orlo se sprijini de spătarul scaunului, închise ochii şi rosti:

— Dar cum ai intrat pe domeniul palatului? Ai avut la tine vreo autorizaţie scrisă?

— Cum altfel?

— Militarii de pază de la poartă s-au uitat pe autorizaţie şi i-au permis taximetrului să intre?

— Nu, taximetrul a trebuit să oprească la poartă şi apoi să plece cât mai iute. Bagajele mele au fost urcate într-o camionetă de transport şi duse la staţia de inspecţie. Tot ce era în ele a fost examinat cu grijă, bucată cu bucată – fie cu mâna fie cu – cu alea… ştii tu… Făcu un gest vag cu degetele.

— Dispozitivele electronice?

— Da.

Orlo deschise ochii.

— Îmi dau seama, zise el râzând, că o fată care nu ştie nici măcar ce-i acela un dispozitiv electronic ar fi tovarăşa ideală pentru cineva ca mine. Continuă să-i explice mai departe: Eu am fost educat ca un fel de supervizor ştiinţific. Ştiu câte ceva despre toate ştiinţele, dar nu sunt specializat în niciuna.

— Eu sunt cu totul ignorantă în materie de ştiinţă, admise fata. La şcoală mi s-a interzis să învăţ ceva de genul ăsta. Cum am priceput ce mi se cere, am izbutit să evit orice contact cu ştiinţa.

Lui Orlo nu-i trecu prin minte în acel moment s-o întrebe ce fel de educaţie primise. Tocmai constata că era din nou şocat de iscusinţa acelor persoane care indicaseră o anume direcţie pentru educaţia ei şi nu o lăsaseră să devieze de la ea. Ridică din umeri. Nu avea rost să se încurce cu asemenea detalii ale vieţii… Mai bine să revenim la momentul de faţă, îşi zise Orlo.

— Următoarea întrebare, continuă vesel. Cum de ai reuşit să intri aici?

— Un voluntar domestic mi-a dat drumul.

— Adică o cameristă?

— Se numesc voluntari, bieţii de ei. Dar, da.

Ei bine, cugetă Orlo cu cinism, se pare că acele chei nu sunt nişte articole aşa de rare cum a sugerat Hintnell… Se întrebă dacă (o posibilitate bizară) camerista – ar da drumul fetei în cameră în caz de urgenţă dar nu şi lui. Sau dacă nu cumva fetei îi fusese permisă intrarea acolo numai

o singură dată… Cred că aş putea să-i dau ei cheia mea de rezervă…

Dar nu se grăbi să-şi ducă gândul la îndeplinire.

Cu voce tare îi zise:

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ţi-aş spune că nu cred că femeile ar trebui furnizate bărbaţilor ca nişte prostituate? Dacă ţi-aş cere să pleci?

— Bănuiesc că aş fi obligată să plec. Dar te rog, nu mă alunga chiar în noaptea asta. Nu am autorizaţie să fiu undeva în altă parte.

— Oh – asta, oftă Orlo resemnat.

— În afară de asta, se grăbi fata să-i spună, nu sunt aici în calitate de prostituată. Tot va trebui să lucrez în timpul zilelor ca să-mi câşig existenţa. Pentru treaba de acum nu primesc nici un ban în plus. Drept care m-am autointitulat amantă de profesie. Sper să faci şi tu la fel.

Era o rugăminte. În glasul ei se simţise o notă de implorare care avu darul să-l cutremure.

— Bine, bine, îi zise cu oboseală în glas, n-ai decât să dormi în dormitor. Eu o să mă întind aici, pe canapea, şi o să mă gândesc la toate astea.

Nu trecură nici zece secunde de la acceptarea lui când fata se mişcă pentru prima dată. Începu să se descolăcească. Orlo o privea cu simpatie cum renunţa la poziţia ei defensivă şi-şi cobora pe podea picioarele frumos modelate.

— O să dorm eu pe canapea, îi zise ea cu fermitate.

El scutură din cap.

— Nu te mai prosti.

— Acesta este unul dintre apartamentele la care poţi ajunge la baie doar trecând prin dormitor.

Orlo se simţi amuzat de logica fetei.

— Şi ce vrea să însemne?

— La fel de bine am putea recunoaşte de pe acum că intimitatea este inevitabilă.

Orlo începu să râdă.

— Cred că aş putea trece prin dormitor fără să mă opresc pentru un scurt moment de odihnă.

— Visezi, îi răspunse ea. Rezistând, nu-mi poţi face decât rău.

Orlo se trezi că nu mai avea nici un răspuns. Avea sentimentul că fata era condamnată oricum, indiferent dacă pleca sau rămânea. Dar era posibil să supravieţuiască dacă pleca a doua zi dimineaţă. Încercă să-şi ridice platoşa de apărare împotriva acelui gând întunecat şi zise:

— Bănuiesc că ai cercetat toată casa.

— Bagajele tale erau aici, îi răspunse ea. Le-am despachetat şi ţi-am aşezat lucrurile în sertarele biroului din dormitor. Ce o să fii de acum încolo? Vreun fel de oficial de-al tinerilor în palatul ăsta?

— Cam aşa ceva, făcu Orlo.

Fata continuă:

— Într-unul din dulapurile de haine am găsit şi pături în plus, de genul ăla – ştii tu.

— Electrice?

Ea încuviinţă din cap şi se ridică. În picioare, părea să aibă în jur de 165 de centimetri în înălţime, faţă de cei 180 ai lui. Probabil că şi ea se gândise la acelaşi lucru, pentru că-i zise imediat:

— Se pare că ne potrivim foarte bine. Vreau să zic pentru un bărbat şi o femeie.

— Mi se pare că a vorbit glasul experienţei prin gura ta. Eu personal nu am avut niciodată vreo femeie.

— Nici eu nu am mai primit înainte autorizaţia să am relaţii, răspunse ea.

— Deci eşti virgină?

— Cum altfel? Numai dacă eram văzute stând de vorbă cu vreun băiat de vârsta noastră, primeam pe loc o mustrare aspră din partea comitetului de stradă despre importanţa prevenirii suprapopulării.

Orlo zâmbi cu amărăciune.

— Cum contraceptivele sunt oferite numai cuplurilor căsătorite, noi la ce fel de metodă am putea apela în această situaţie?

— Înainte să vin aici am fost trimisă la un doctor. Mi-a dat câteva pastile.

Orlo sări ca ars.

— Am crezut că aiurelile astea nu fac bine la sănătate!

Fata dădu din umeri neputincioasă. Apoi încuviinţă la fel de neputincioasă atunci când el o întrebă înfuriat:

— Ai şi luat una?

Ca să însenineze atmosfera, fata îi zise deodată:

— N-ai vrea să vezi dormitorul?

— Nu prea. Nu în seara asta, prefer doar să trec prin el ca să ajung la baie şi să mă pregătesc pentru canapea. Sunt obosit. Noaptea trecută nu am dormit deloc şi apoi a urmat o zi de-a dreptul interminabilă.

— Of, bietul de tine. Sigur că da. Părea uşor contrariată. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Adu-mi pijamaua, o pernă şi o pătură, îi zise Orlo. Văd trei uşi în afară de cea care dă pe hol. Care dintre ele este de la dormitor?

Fata începu să-i arate şi să-i explice:

— Acolo e bucătăria. Arătă spre următoarea uşă. Acolo este un fel de bibliotecă-birou. Şi… Orlo urmări ameţit culorile vii ale hainei şi pantalonilor cu care era îmbrăcată, atunci când se grăbi să-i deschidă cea de-a treia uşă şi s-o ţină aşa până când trecu şi el. În vreme ce păşea peste prag, Orlo observă în treacăt interiorul somptuos. Se opri, dar numai pentru o clipă. Porni mai departe cu ochii aţintiţi asupra celeilalte uşi pe care o putea vedea.

Baia avea înăuntru un mic bazin de înot în loc de cadă, robinete aurii, o cabină de duş pentru doi, două toalete, patru chiuvete, dulăpioare cu o puzderie de sertare şi cam o jumătate de duzină de oglinzi de diverse dimensiuni. În vreme ce Orlo privea ameţit la strălucirea care-l înconjura, fata îi aduse pijamaua, i-o puse în braţe şi-i zise:

— O să găseşti pătura pe divanul pe care am stat înainte. E bine aşa?

Osteneala reapăruse. Aşa că-i răspunse cu jumătate de gură:

— Foarte bine. Apoi se gândi cu un zâmbet: Mâine dimineaţă o să mă decid de ce este bine ca fata să rămână…

Veni şi dimineaţa. Ceasul de la mână arăta că era deja opt fără zece… Doamne, trebuia să fiu de mult în picioare.

Se rostogoli de sub pătură şi se ridică în capul oaselor pe divan. Îşi luă hainele de pe scaunul alăturat şi o porni spre dormitor ca să poată ajunge la baie. Atunci când traversă dormitorul, constată că persoana blondă din patul mare era trează. Amintirea ochilor mari (plini de frică) rămase mai departe în mintea lui. În vreme ce se îmbrăca, încercă să-şi amintească numele ei. Apoi îşi dădu seama că probabil se prezentase de la bun început, cu acele prime cuvinte pe care el le ratase, copleşit de prezenţa ei. Cu toate astea, se întâmpla ceva magic. Tot avea o idee din acel moment de amnezie – Shala, Shala – Shanta, Shanta – Whonta, Wonta – oare numele ei era reprezentat de vreunul din acele cuvinte?

În cele din urmă renunţă. Mai bine s-o întrebe pe ea, mai ales că oricum trebuia să-i vorbească şi să-i spună la ce decizie ajunsese. Da, aşa era cel mai bine.

Se îmbăie, se rase, îşi pieptănă părul des, alese nişte haine cu linii moderne, îndrăzneţe, foarte bine croite apoi reveni în dormitor simţindu-se curat şi pus la punct, cu acel zâmbet fin care spunea că nu se lăsa prostit de nimeni şi de nimic.

Se opri la capul patului şi privi în jos spre fata frumoasă întinsă în el.

— Bună dimineaţa, îi zise.

— Bună, răspunse ea cu timiditate.

— Cum te cheamă?

Ochii feţei se luminară deodată.

— Ah, deci asta era problema ta, rosti degajată.

— M-ai înţeles greşit, copile, se sumeţi Orlo. Eu nu am nici un fel de probleme.

— Numele meu este Sheeda, îi răspunse ea, apoi adăugă: Vrei să fii fratele meu?

Era mai isteaţă decât crezuse. Era o întrebare bine pusă, iar Orlo se văzu nevoit să respecte mintea ascuţită ascunsă în spatele ei.

— De ce mă întrebi? Făcu Orlo curios.

— Odată ce accepţi să-mi fi frate, nu mai suntem obligaţi să fim amanţi.

— Nu crezi că asta ar fi cea mai bună soluţie pentru noi? Mi-a trebuit aproape toată noaptea să ajung la această concluzie.

Fata se ridică deodată în capul oaselor.

— Deci o să rămân?

— Văd că pricepi repede, zâmbi Orlo.

— Asta-i tot ce am, rosti ea, lovindu-se cu un deget peste frunte, o minte iute. Faţa ei ovală şi perfectă se luminase toată. Continuă: Poate că împreună, tu cu mintea ta înceată şi eu cu mintea mea mai iute, vom izbuti să rezolvăm misterul naturii umane.

Sunt unii oameni, se trezi Orlo cugetând, care au darul de a-i irita pe ceilalţi şi care nu ezită să se folosească de acest talent al lor la fiecare zece secunde. Cred că tocmai m-am pricopsit şi eu cu unul dintre ei… Cu glas tare rosti:

— Ce te face să crezi că sunt încet la minte?

— Ai zis că ţi-a trebuit toată noaptea ca să te hotărăşti. De ce aşa de mult timp?

— O minte iute ca a ta, i-o întoarse el, ar trebui să dezlege imediat acest mister.

— Îmi pare rău că te-am supărat, frăţioare, răspunse ea. Pe viitor voi încerca să mă comport ca o soră bună.

— Aşa să faci, mai zise Orlo, după care îi întoarse spatele.

Ieşi din apartament fără să mai arunce o privire în urmă.

Dar era impresionat.

Orlo ieşi pe coridorul fabulos şi închise uşa apartamentului în urmă. Nu s-ar putea spune că s-a oprit în acel moment. Dar, în vreme ce se îndrepta încet spre foaierul unde se găseau lifturile, undeva în interiorul lui avea loc un moment prelungit de pauză.

În timpul acelei pauze nu rămase indiferent faţă de ceea ce-l înconjura. Nu avea cum să nu observe că, în partea opusă, peretele de marmură lucitoare nu părea la fel de îndepărtat ca la parter – coridorul nu avea mai mult de şase metri în lăţime faţă de cei opt pe care-i măsurase jos. Era aproape şocat de lungimea acestuia; cel puţin o sută cincizeci de metri într-o direcţie şi cam alţi cincizeci până în foaierul lifturilor, în cealaltă.

Adevărul era că, în pofida eforturilor sale interioare de a nu se lăsa tulburat, vastitatea palatului şi enormitatea a ceea ce se întâmplase îl copleşiseră. Pentru că – ce avea să mai urmeze?

În vreme ce-şi continua drumul, se amuza cu amărăciune din cauza felului în care irosise ultimele douăsprezece ore… Toate momentele libere pe care le-am avut seara trecută, cugetă, le-am petrecut încercând să decid dacă nu e mai bine ca Sheeda să rămână (pentru simplul motiv că nu exista cale mai bună de a o salva pe ea decât dacă se salva pe el însuşi), drept care, nu mai avusese vreme să se gândească şi la viitorul său imediat.

Acolo, în acel palat imens, rătăcea acest tânăr, Orlo Thomas, care încerca să înţeleagă ceva din tot ce i se întâmplase. Se simţea cu totul scos din elementul lui. Cu numai două zile înainte se aflase la câteva mii de mile depărtare, înarmat să ducă o adevărată luptă de protest, la nivelul lui, contra sistemului. Nu fusese altceva decât un nimeni care se zbătuse într-un vast ocean de omenire, în încercarea de a-i face pe alţi anonimi să vadă care erau planurile unui dictator.

La cincisprezece ani crezuse că descoperise metodele murdare utilizate de atotputernicul Lilgin asupra

adolescenţilor neştiutori care, prin tot felul de promovări, îi înlocuiau pe cei mai bătrâni ce cunoşteau planurile dictatorului şi urmau să fie eliminaţi fără discuţii. Nu conta că după aceea şi acei tineri aveau să fie eliminaţi la rândul lor, pe motiv că aveau să se deştepte şi să înţeleagă crunta realitate.

Încurcătura personală în care se afla Orlo era cu mult mai rea decât ştia el, sau decât ar fi putut ghici. Nici măcar nu avea habar că, la cina de cu o seară înainte, îl întâlnise nu pe Lilgin în persoană, ci pe alter ego-ul său principal. Dictatorului nici prin cap nu-i trecea să se expună unei întâlniri directe cu Orlo Thomas. Minunatul Mare Geniu credea că tânărul nu avea să bănuiască adevărul în următoarele trei zile care mai rămăseseră până la aniversarea celor douăzeci şi unu de ani.

Aniversarea celei de a douăzeci şi una zi de naştere era una din datele cele mai probabile pe care le selectase calculatorul – pe baza observării foarte atente a tuturor celorlalte acţiuni pe care le săvârşise Orlo de când se născuse – ca fiind momentul decisiv. De aceea se luaseră toate măsurile necesare în funcţie de acea dată: oferta unei promovări în funcţie, refuzul aşteptat, reacţia la acel refuz. Pas cu pas, o zi după alta, moment de moment, cele şaptezeci şi ceva de ore de viaţă care-i mai rămăseseră victimei aveau să fie monitorizate până la cel mai mic gest sau cuvânt. El avea microfoane implantate, la fel şi fata, toţi cei cu care ar fi putut discuta şi întregul apartament. Nu mai exista nici o scăpare. Moartea avea să lovească în clipa în care avea să fie dezvăluit secretul Sistemului de Penetrare.

Din nefericire, cu douăzeci şi doi de ani înainte, Higenroth decisese că ideea unui alter-ego era mult prea complexă pentru a putea fi programată într-un embrion de abia format. Drept care orice fel de mister sau nelămuriri trebuiau rezolvate chiar de tânărul cu o inteligenţă

deosebită – aşa gândise Higenroth cu multă vreme în urmă, când văzuse că nu avea de ales.

Când liftul se opri pentru Orlo, înăuntru se afla un bărbat extrem de chipeş. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani şi fusese unul dintre invitaţii la cina care avusese loc cu o seară înainte. Când îl văzu pe Orlo îl salută din cap, îi zâmbi, după care-i zise:

— Măi să fie, văd că ai început de sus de tot.

— Cum adică? Răspunse nedumerit, distras de la gândurile de dinainte.

— Tocmai am fost sus, l-am văzut pe Şef. Acum, în vreme ce mă întorceam la nivelul meu, descopăr că ţi s-a repartizat un apartament la etajul trei. Când văzu nedumerirea de pe chipul tânărului, continuă cu explicaţiile: Cu cât etajul la care stai este mai înalt, cu atât priveliştea este mai bună şi statutul mai grozav. Eu sunt un om de etajul doi şi asta după cincisprezece ani de muncă.

Orlo îi întoarse zâmbetul.

— Nici măcar nu am avut ocazia să admir priveliştea. Atenţia mea a fost atrasă în altă parte. Poate că ar trebui să facem schimb.

— E aşa de drăguţă? Făcu celălalt pe un ton plin de subînţelesuri.

— Păi… începu Orlo nesigur.

Celălalt se prefăcu că nu observase ezitarea tânărului, pentru că îi zise pe un ton vesel:

— Adevărul este că nu era nevoie să întreb. Şeful probabil că ştie precis unde sunt cele mai frumoase femei din lume, şi a presupus corect că marea lor majoritate şi-ar dori să se afle cât mai aproape de centrul puterii şi că se vor obişnui foarte repede cu orice bărbat care nu e tocmai slut, mai ales dacă are şi un statut bun. Cred că aici are mare dreptate. Fata pe care mi-a repartizat-o mie s-a adaptat foarte rapid.

Atunci când bărbatul cel chipeş termină de vorbit, liftul se opri şi uşile se deschiseră silenţioase.

— Domnule, pot să vă întreb, zise Orlo repede, care este numele dumneavoastră? Îmi cer scuze că nu ştiu. Chipul îmi este cunoscut, dar…

— Nici o problemă, veni răspunsul îngăduitor. Nu poţi să cunoşti chiar pe toată lumea. Membrul Prezidiului Aldit Apton.

Imediat ce-şi spuse numele, bărbatul se înclină ceremonios, apoi ieşi din lift şi plecă la treaba lui.

Orlo coborî din lift ceva mai încet. Nu avea de unde să ştie, sau să presupună, că întâlnirea aceea nu fusese întâmplătoare. Că singurul ei scop fusese umflarea propriului său ego: Doamne, de la bun început un apartament la etajul trei. Un asemenea gând infiltrat cu măiestrie avea să îi sucească mintea şi mai mult, făcându-l să plutească pe aripile puterii, departe de bunul său simţ.

Astfel fusese plantată sămânţa, fără ca el să observe.

În vreme ce trecea pe holul lat de la parter, pasul îi era ceva mai sigur, încurajat de acea întâlnire „întâmplătoare”. Deodată totul părea mult mai real în sufletul lui. Un membru al Prezidiului îi recunoscuse drept coleg. Dintr-un anume motiv dictatorul îl favoriza. Avea la etaj o fată de primă clasă – numai umor, intelect şi un corp minunat.

De ce nu m-aş duce direct în Oraşul Comunicaţiilor, se gândi deodată dintr-un impuls grandoman. În primul rând ca să descopăr dacă pot să intru, şi apoi dacă mai pot să ies. Iar până atunci ar fi bine să cercetez dacă am sau nu un cartier general acolo. Lilgin îi vorbise despre treaba asta destul de clar. Poate că era totul acolo, cât se putea de real.

Era ca şi cum ar fi avut un ţel. Un loc în care să meargă. Unde să fie. Înăuntrul lui, pauza… se sfârşi. Acţiune, mişcare, sentimentul că viaţa îşi reîncepuse cursul – totul complet fals.

Dar se simţea minunat.

Un membru al Supremului Prezidiu al unei întregi planete nu rătăceşte anonim prin Clădirea Centrală a Guvernului. Fără ca Orlo să ştie, în timpul cinei, când se toastase în

cinstea lui, mai ales atunci când îşi rostise el micul discurs, totul fusese înregistrat de aparate de filmat ascunse. Toată acea secvenţă era deja difuzată la televizor, şi, desigur, fusese prezentată imediat întregului personal de la palat.

La parter, oamenii mişunau pretutindeni. Dintre aceştia, unii erau soldaţi, alţii civili. Şi nu numai soldaţi oarecare, cu excepţia celor care păzeau anumite uşi. Cei care străbăteau coridoarele erau îmbrăcaţi în uniformele urâte ale „servitorilor poporului”. Epoleţii dezvăluiau gradul fiecăruia. În nici zece minute, Orlo fu salutat de trei generali şi de o întreagă varietate de ofiţeri mai mici dar importanţi în aparatul oficial. În plus, mai mult de o duzină de civili, femei şi bărbaţi, care trecuseră pe lângă el, i se înclinaseră înainte, după o mică ezitare, apoi fugiseră mai departe la treburile lor.

Atunci când ajunse la coridorul mare care unea palatul cu centrul ştiinţific cunoscut drept Oraşul Comunicaţiilor, Orlo nu se mai miră atunci când soldaţii care făceau de gardă acolo luară poziţia de drepţi înaintea lui şi-l salutară milităreşte. De asemenea, ofiţerul superior care-i conducea îi zise imediat:

— Da, domnule! Foarte bine, domnule! La cererea exprimată de Orlo şi apoi: Veţi primi un pluton care să vă escorteze până la biroul dumneavoastră, domnule.

Câteva minute după aceea, în vreme ce era condus spre birou, Orlo se întâlni cu doi dintre cei cu care luase prânzul cu o zi înainte. Plecase de la masă ştiind sigur doar numele a trei indivizi, Ishkrin, Peter Rosten şi Anden Duryea. Pe cei doi cu care tocmai se întâlnise îi putea cel mult plasa pe locurile pe care stătuseră la masă în relaţie cu el, fără să le cunoască numele sau profesiunea. (Cei doi erau McIntosh cel roşcat şi biologul negru, Yuyu. Se plimbau împreună pe holul cel lat.)

Vreme de câteva secunde, decisive însă, Orlo nu realiză cum trebuia să pară întreaga situaţie pentru un privitor

oarecare. Nu reuşi să-şi dea seama că pentru acei doi oameni, el părea escortat forţat.

Ceea ce observă însă, a fost faptul că cei doi se opriră, cu ochii măriţi de uimire, ca apoi să se privească unul pe celălalt.

În acea privire, aşa cum evenimentele aveau să stabilească destul de iute, se schimbase un fel de acord comun care nu avusese nevoie de vreun alt fel de comunicare.

Realitatea fundamentală era că izbutise să facă o bună impresie aproape tuturor celor care fuseseră la masa de prânz. Iar aceşti oameni condamnaţi, care-şi trăiau inutil vieţile – sau aşa i se părea fiecăruia – priviseră cu o zi înainte la chipul său tineresc şi observaseră ce inteligenţă strălucită se ascundea în spatele lui. Astfel, fiind şi tânăr şi inteligent, le intrase pe sub piele. Mai mult, reuşise să ajungă în acel loc secret în care fiecare păstra ceea ce mai rămăsese din lupta dusă pentru a da un înţeles vieţii.

Consecinţele acelei întâlniri accidentale cu Orlo n-ar fi însemnat nimic, dacă, desigur, ar fi fost nişte oameni obişnuiţi. Dar nu erau aşa. Erau super-savanţi.

Erau tehnicieni capabili şi foarte bine instruiţi care se aflau în Oraşul Comunicaţiilor pentru că se ridicaseră cu mult deasupra mediei. Cu toţii puteau gândi şi realiza multe lucruri.

În clipa aceea nu gândeau prea clar. Se lăsau conduşi de sentimente. Se simţeau puternic motivaţi, poate din cauza anilor lungi în care fuseseră obligaţi să-şi reţină furia, aprinsă pe moment din cauza resentimentelor. Ce reuşiseră să facă cu acea motivaţie? Fiecare om avea câte un sistem de apărare pe care-l crease special pentru un moment de criză, sau de confruntare. Toţi îşi spuseseră că nu aveau să se lase anihilaţi fără să lupte din răsputeri. În clipa aceea…

Yuyu rosti:

— E deja mult prea mult, Mac. Nu am de gând să înghit şi porcăria asta.

— Nemernicul ăla… încuviinţă McIntosh.

Acele două fraze enigmatice au fost singurele pe care le rostiră între ei. În următorul moment fiecare bărbat făcu o mişcare cu mâinile, furişându-le – asta îşi aminti Orlo după aceea – spre interiorul hainelor.

În clipa în care mâinile ieşiră la vedere, Orlo simţi un val cumplit de căldură undeva foarte aproape. Atunci când se răsuci, încercând să se ferească, ofiţerul din faţa lui lăsă să-i scape un urlet de groază. Urletul fu curând acoperit de sunetul surd al flăcărilor care-l înghiţiseră. Orlo se retrase pentru că era de nesuportat să stea la un metru şi jumătate de acea pălălaie. La cinci metri era dogorâtor, iar la cincisprezece descoperi că se afla între cei doi savanţi aşa că se opri şi constată că temperatura era suportabilă.

Tot atunci văzu că ceilalţi patru soldaţi căzuseră şi se zbăteau în agonie. Dar, indiferent de cât de tare sufereau, chinurile lor nu se puteau compara cu iadul de flăcări de pe podeaua de marmură pe care, cu câteva clipe înainte, fusese un locotenent al gărzii.

În câteva minute focul conteni pentru că nu mai avea din ce să se mai întreţină în afară de o mână de cenuşă. Unde înainte fusese ofiţerul nu mai rămăsese decât fumul dens. Imediat după aceea şi soldaţii încetară să se mai zbată şi rămaseră nemişcaţi.

— Ascultă, puştiule, ne pare rău că te-am supus la aşa ceva, îi zise Yuyu, dar să te vedem prizonier a fost picătura care a umplut paharul.

În acest fel află Orlo adevărul. Din păcate, nu era deloc momentul să le destăinuie care era realitatea pentru el.

McIntosh rosti:

— Au fost în legătură permanentă cu biroul gărzii. Este clar că atunci când semnalul s-a oprit, aşa cum s-a întâmplat cu o clipă în urmă, cineva a şi pornit încoace. Deci, ce facem mai departe? Părea resemnat.

Negrul întrebă:

— Tu cum vrei să treci în nefiinţă? Cu arma pe faza de dezintegrare sau cu ea activată pentru foc?

— În ambele cazuri este ceva extrem de brutal, veni răspunsul. Tu cum vrei să mori?

Orlo înghiţi în sec – şi-şi reveni.

— Ascultaţi, le zise grăbit, ce-ar fi să mergeţi acum în apartamentele voastre? Nu e momentul pentru asemenea decizii pripite. Vom hotărî mai târziu ce să facem.

— Mai târziu, răspunse McIntosh, ei vor decide, nu noi. Se întrerupse. Nu, mai bine ascultă tu la noi. Putem să-ţi oferim libertatea definitivă, chiar acum, pe loc.

Fără să ia în seamă dispoziţia lor morbidă, Orlo le zise cât putu de repede:

— Azi o să vin să iau prânzul cu voi. Să fiţi acolo şi vom sta de vorbă atunci. Acum plecaţi de aici!

Cei doi încă ezitau. Dar pe feţele lor se vedea bine că apăruse deja o rază de speranţă. Neliniştit, Orlo îi prinse pe cei doi de câte un braţ şi îi împinse. Pe moment, bărbaţii rezistară.

— Plecaţi acum, înainte să vină ceilalţi, şuieră Orlo.

Îi convinse. Cei doi bărbaţi îşi luară tălpăşiţa de acolo.

Linişte.

Orlo rămase pe coridor, înconjurat de cei cinci soldaţi morţi. Încercă să se gândească ce să facă atunci când va veni echipa de salvare. Avu parte de un răgaz de numai nouăzeci de secunde, înainte să apară în fugă căpitanul gărzii cu o jumătate de duzină de soldaţi.

Privindu-i cum se apropiau, tânărul admise că apariţia lor promptă la locul faptei se datora în exclusivitate sistemului de protecţie care funcţiona fără reproş. Dar acum era pregătit pentru ei.

Orlo îi strigă căpitanului şi oamenilor săi:

— Fă-mi rost de o altă escortă. Şi curăţaţi mizeria. Nu se discută nimic despre ce s-a petrecut aici până când nu se face o anchetă oficială.

Era, aşa cum intuise inspirat, cea mai bună soluţie de moment. După aceea, în numai câteva clipe, o pornise iar

spre birou. De această dată condus chiar de căpitan şi de trei din cei şase soldaţi.

Rămânea de văzut cum avea să se descurce mai departe.

În vreme ce mergea, îşi dădu seama că avea de rezolvat două probleme. Una era şocul pe care îl mai resimţea faţă de ceea ce se întâmplase.

Pe asta o voi rezolva mai târziu, îşi spuse… pentru că cea de-a doua problemă – ce să facă cu crimele – avea prioritate. Ceva trebuia făcut. Ce anume?

Pentru câteva clipe se gândi să apeleze la o metodă extrem de periculoasă: oare un Membru al Prezidiului putea păstra sub tăcere aşa ceva? Dar de fapt se reducea la: ar putea un ordin, ca cel pe care deja îl dăduse, să-l oblige pe căpitanul gărzii să nu raporteze dezastrul superiorilor săi?

Deşi nu-i convenea să admită, nu credea că ar fi fost cu putinţă. Cineva ţinea socoteala oamenilor. Trebuia să existe un punct de înregistrare prin care trecuseră înainte să intre în serviciu… Bine, cugetă Orlo obosit, o să întreb pe careva. O să-l sun… pe cine?

După cum reieşi puţin mai târziu, şi această decizie nouă trebuia regândită. În acel moment grupul tocmai dădu colţul coridorului. Iar acolo, drept înainte, era o uşă care se deschidea spre o anticameră foarte mare, bine luminată, a unui departament cu personal numeros.

De aproape, anticamera cea mare se dovedi a fi împărţită în mai multe birouri mici despărţite între ele prin pereţi transparenţi de sticlă, aproape invizibili. În fiecare separeu de acest gen lucrau de la trei până la cinci oameni. Prin faţa separeurilor exista şi un mic hol, pe care erau aşezate dulapuri pline de dosare.

Orlo se uită în jur şi apoi se întoarse spre ofiţerul care-l adusese până acolo.

— Asta e? Întrebă.

— Acesta este cartierul dumneavoastră general, domnule. Pe aici pe undeva este şi domnul Bylol, şeful de cabinet.

Daţi-mi voie să-l găsesc pentru dumneavoastră.

— Nu, îl caut eu singur, răspunse Orlo. Te poţi întoarce la postul dumitale.

Privi plecarea militarilor. Când, un moment după aceea, o porni de-a lungul holului interior, uşa din capătul lui se deschise deodată. Pragul ei fu trecut de un bărbat subţire, care părea extrem de grăbit. Când se opri în faţa lui Orlo, tânărul constată că individul roşu la faţă, care de abia mai sufla, avea şi un început de chelie. Semăna destul de bine cu restul funcţionarilor pe care-i mai întâlnise în scurta sa carieră postuniversitară.

— Domnule Thomas, suflă omul, tocmai acum am fost informat de sosirea dumneavoastră. Vă rog să mă scuzaţi că nu v-am întâmpinat la uşă. Eu sunt domnul Bylol, asistentul dumneavoastră administrativ. Permiteţi-mi să vă arăt biroul.

Orlo îi acordă permisiunea pe loc… Întrebare (cineva trebuie s-o fi ridicat): ce fel de birou dai unei persoane care mai are doar trei zile de trăit? Răspuns: dacă nu are decât douăzeci de ani şi vrei să-l fraiereşti, îi oferi ceva mai mare decât s-ar aştepta, inclusiv spaţiu în plus, pentru viitoarele angajări, de parcă ar avea un viitor.

Orlo începu să se plimbe dintr-un departament în altul, încercând să priceapă ce se petrecea în fiecare: fizică, matematică, electronică, fotografii, biologie, astronomie, rachete, transporturi, inginerie, energie – imediat după aceea intră într-un birou gol.

Domnul Bylol îi explică îndatoritor:

— În câteva zile vom mai angaja personal adiacent. Am înţeles că se pune în aplicare un nou proiect.

— Da, încuviinţă Orlo, încercând să-şi amintească despre ce anume era vorba. Se discutase despre el în timpul prânzului pe care-l luase alături de savanţi. Dar nu-şi mai mintea prea bine, decât de…

— Higenroth, rosti deodată.

— Sistemul de Penetrare, zâmbi subţirelul, frecându-şi mâinile lungi şi slabe.

Orlo încercă să-şi înăbuşe impulsul de a se comporta de parcă ar fi ştiut despre ce era vorba. Era foarte nemulţumit de el şi chiar se gândi: nu e cazul să arăt că ştiu ceva când eu nu am habar despre ce e vorba… Cu glas tare rosti autoritar:

— Ceva mai târziu aş vrea să fiu informat despre noul proiect.

Domnul Bylol îi zâmbi iar.

— V-am luat-o înainte. Am şi pregătit câteva rezumate. Dar, desigur… zâmbetul dispăru, personalul de la secretariat nu poate face mai mult de atât. În cele din urmă, rosti pe ton de scuză, va trebui să-i lăsaţi pe savanţi să vă informeze direct.

Orlo încuviinţă. Acceptase deja faptul că toţi cei aflaţi în secretariat erau practic la dispoziţia lui. Aşa cum considera că întregul departament, cu tot echipamentul aferent, era sub controlul său direct.

În acel moment se afla într-unul din birourile mici. Imediat, curiozitatea care-l tot împunsese de când intrase acolo, îl birui. Aşa că întrebă:

— Ce ţineţi în dulapurile astea?

Decise imediat că numai o întrebare nu exprima suficient de bine puterea sa de a controla situaţia. Se apropie de un dulap şi trase de un sertar. Pe el stătea scris: „Confidenţial – a se deschide numai de personalul autorizat.” Sertarul se deschisese cu greutate atunci când trăsese de el. Dar cel mai important lucru era că nimeni nu se clintise. Cele două femei tinere plus bărbatul matur care se ridicaseră la intrarea lui, rămăseseră nemişcaţi, gata să-l servească. Domnul Bylol era şi el prezent, cu acelaşi zâmbet supus, frecându-şi de zor mâinile.

Satisfăcut, Orlo se uită la dosarele de plastic din interior. Alese unul la întâmplare, îl scoase, îl aşează pe una dintre mese, se aşează şi se apucă să-l răsfoiască.

Rapoarte.

Dări de seamă amănunţite despre ultima zi pe care o trăise profesorul Dun Higenroth, aşa cum fusese descrisă de diverse persoane şi după interviurile îndelungate cu Eidy.

Cum nu erau genul de detalii cu care să se ocupe cineva cu statutul lui, de abia dacă observă despre ce era vorba; nu se apucă să citească pe îndelete vreuna dintre hârtii. Închise dosarul, reţinând numai că fusese întocmit cu migală şi multă muncă… Bun, se gândi imediat, deci tot ce se cunoaşte despre proiectul cel nou se află aici, în aceste birouri şi în dosare. Aşadar aceasta este prima mea sarcină. De felul în care o s-o duc la îndeplinire depinde şansa mea de a rămâne pe aici destul de mult încât să îmi fac o idee despre tot ce se petrece la palat, care este situaţia generală.

Acela era primul punct, destul de obscur, al planului pe termen lung pe care îl schiţase. O greşeală, desigur. Adevărul era că trebuia să facă foarte multe, într-un răstimp foarte scurt. Din nefericire nu luase o hotărâre înţeleaptă. Evitarea problemei. Aşteptarea în locul acţiunii imediate.

Consecinţa imediată: presiunea pe care o simţise de la vârsta de cincisprezece ani, de când apăruse Planul cel Mare legat de Lilgin şi fraierii lui cei tineri… cedă puţin.

Asistentul lui deja îl conducea pe holul interior spre o uşă care se deschidea într-o încăpere ai cărei pereţi nu erau transparenţi.

— Biroul dumneavoastră personal, domnule.

De fapt nu era decât o anticameră impozantă în care lucrau trei tinere la trei mese de lucru înconjurate de dulapuri. Şi ele se ridicară în picioare la intrarea lui, zâmbind atunci când se prezentară şi se înclinară uşor.

Următoarea destinaţie, o altă uşă. Aceea ducea spre anticamera interioară în care lucra o singură femeie la o masă de lucru mult mai mare, înconjurată de echipament mult mai complex: un intercom cu monitor lat, un mic

panou cu butoane de control şi un sistem privat pentru copierea documentelor importante. Şi tânăra de acolo sări în picioare atunci când cei doi îşi făcură apariţia în prag. Era o brunetă cu chip rotund şi corp frumos modelat, care părea oarecum cunoscută. Bylol tocmai voia s-o prezinte când Orlo o recunoscu deodată pe Lidia.

Ce ciudat, cugetă imediat. Oare cum de a ajuns aici?

Se apropie de masa ei de lucru.

— Vreau să-ţi mulţumesc, îi zise, pentru amabilitatea pe care mi-ai arătat-o seara trecută.

Lidia se aprinse la faţă de mulţumire. Orlo, din poziţia în care se afla, le putea vedea pe celelalte două fete din camera alăturată care se uitau la Lidia cu ochi mari, în care se citea invidia. Pentru ele, ceea ce se petrecea trebuia să pară de-a dreptul fantastic. O secretară căreia i se adresase un Membru al Prezidiului pe un asemenea ton amical. Felul în care noul membru fusese favorizat de dictator nu era deloc important la acest nivel al vieţii. Oamenii de acolo presupuneau din capul locului că primise postul pe merit. Nu se ştia motivul pentru care fusese promovat şi nimănui nu-i păsa.

De fapt, cugetă Orlo cu amărăciune, nici măcar eu nu ştiu de ce am fost onorat…

Nu mai avu vreme să se gândească la strania coincidenţă care i-o scosese iar pe Lidia în cale pentru că Bylol deschisese uşa din spatele ei şi-i făcea semne să vină.

— Domnule, îi zise ceremonios, acesta este biroul dumneavoastră.

Orlo văzu mai întâi strălucirea parchetului şi faptul că părea să fie o încăpere foarte mare. Interiorul era la fel de luxos mobilat ca şi apartamentul pe care-l primise în palat. Pereţii laterali erau ocupaţi cu rafturi cu cărţi, iar cel din spate avea ferestre largi şi o uşă franţuzească care dădea spre o secţiune a grădinii. Mai existau şi două uşi opace care dădeau spre – Dumnezeule!

— O bucătărie şi un dormitor.

Era de fapt ca un al doilea apartament. Dormitorul avea acelaşi covor gros pe jos, plus alte două carpete aşezate de-o parte şi de alta a patului dublu. Era aproape o copie a dormitorului din apartamentul din palat. Era un al doilea loc al său în care putea dormi, mânca şi trăi – dacă voia.

Era aproape o ironie: după ce plecase din căminul părinţilor săi (familia Thomas) la optsprezece ani, aşa cum cerea legea pentru toţi tinerii, indiferent de sex, primise în schimb o cămăruţă minusculă în care să trăiască. Acea condiţie fusese etichetată drept: „Primul pas spre independenţă”. Cămăruţa în care locuise se afla într-o clădire de garsoniere dintr-un cartier în care nu existau decât asemenea cămine pentru tineret. Zona fusese dotată cu centre comerciale şi alte facilităţi create special pentru bărbaţii neînsuraţi. Cine voia să plece seara din zonă trebuia mai întâi să facă rost de o autorizaţie specială.

În cealaltă parte a oraşului exista un cartier similar creat pentru tinerele necăsătorite. Puntea care lega cele două cartiere era un calculator specializat în împerecheri. Cine voia să se căsătorească introducea în acest calculator un formular special în care preciza calificările obţinute la nivel profesional, ce fel de gusturi avea şi cerea permisiunea de a se căsători.

Iar el trecuse, în numai două zile, de la cămăruţa de acolo la luxul palatului.

După tot ce i se întâmplase nu era de mirare că-i venea greu să se adune. Dar Orlo încercă. Se îndreptă spre masa de lucru aşezată în faţa ferestrelor largi. Se aşeză pe scaunul din imitaţie de piele, se lăsă pe spătar şi savură senzaţia de confort. După aceea începu să cotrobăie prin sertare. Erau pline – Orlo nu verifică să vadă ce anume era în fiecare. Observă numai că avea tot ce-i trebuia la îndemână.

În timpul acelor momente mintea îi lucrase cu febrilitate. Aşa că ajunse repede la o decizie. Intenţiona să ia prânzul cu acelaşi grup de savanţi ca şi în ziua precedentă. Aşa că-i

spuse lui Bylol să-i rezerve locul la masă. Iar după aceea, s-o trimită pe una din fete cu rezumatul privitor la chestiunea Higenroth.

Lidia a fost aceea care i-a adus dosarul. Aşa că avu ocazia să-i pună întrebarea care-l frământase.

— M-am oferit voluntar, îi explică ea, după ce ţi-am văzut faţa la televizor şi mi-am dat seama că era vorba de dumneata.

— De ce?

La prima lui întrebare, fata roşise uşor. Auzind cea de-a doua întrebare, obrajii îi luară foc. Dar glasul, atunci când vorbi, rămase mai departe calm.

— Fiecare speră să i se întâmple ceva special, îi zise. Eu am sperat ca întâlnirea noastră întâmplătoare de ieri, faptul că am stat de vorbă, să ducă la ceva special şi pentru mine.

— Cum ar fi?

— Faptul că acum vă sunt secretară, răspunse, e deja un salt înainte. Dar, desigur, singura speranţă a unei femei este ca un bărbat cu o funcţie importantă să ajungă să fie interesat personal de ea.

Orlo se pregătise pentru această eventualitate. Dar era curios, şi, dintr-un motiv necunoscut, nu se simţea deloc deranjat de această discuţie de o natură intimă. De asemenea, fusese întotdeauna capabil să ducă o conversaţie până la capăt, indiferent de natura ei.

— Ai acces la vreun fel de pastile contraceptive? O întrebă.

— Sunt sigură, îi răspunse fata, că ai putea să-mi faci rost de autorizaţie pentru ele.

— Şi eşti gata să le iei?

— În secunda în care le-aş primi, mărturisi ea, deşi glasul începuse să-i tremure şi ochii căprui i se umeziră. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, îl imploră, faceţi rost de ele. Am douăzeci şi doi de ani şi mi s-a refuzat cererea de a mă căsători, nu voi putea face dragoste toată viaţa dacă dumneavoastră nu o autorizaţi.

Orlo se lăsă moale în scaun, de parcă ar fi fost vlăguit. Emoţia ei îi penetrase toate barierele şi-l lovise în plin. Dar o întrebă liniştit:

— De ce ţi-a fost refuzat dreptul de a te căsători?

— În fişa medicală este precizat faptul că în familia din partea mamei a existat un caz de nebunie cu două generaţii în urmă.

— Înţeleg. Cu toate astea…

Ceea ce vedea el în acel moment de tristeţe era faptul că cel mai mare nebun al lumii – Martin Lilgin – stătea şi-şi permitea să judece vieţile celorlalţi, hotărând ce trebuia continuat şi ce nu, modificând rasele, interzicând, aprobând, refuzând, autorizând, condamnând, lăudând şi aşa mai departe până la îngreţoşare, totul pe baza anumitor standarde închipuite de propriul său creier. Într-un fel, nu era ceva rău în încercarea de a elimina nebunia din rasa umană, dacă ar fi fost o boală ereditară.

— Cu toate astea, reluă Orlo, chiar şi cei cu o asemenea moştenire genetică primesc adesea permisiunea de a se căsători dacă sunt de acord să nu aibă copii.

Tânăra din faţa lui răspunse cu amărăciune:

— Mi s-a spus că sunt genul de femeie cu înclinaţii puternice spre maternitate.

Orlo observase că vorbise pe un ton calm, fără să se scuze. Aşa că o întrebă:

— Nu se poate avea încredere în tine să-ţi iei singură pastilele?

— Nu. Dacă mi s-ar oferi ocazia, aş face un copil imediat.

Uimea calmul nefiresc cu care-şi acceptase destinul.

— Deci ar trebui să-ţi dau eu pastila şi să stau lângă tine până când o iei?

— Da. Simplu.

— Ei bineeee, oftă Orlo cu toleranţă, oricum ar fi, este o problemă care cere timp. Aşa că mă voi gândi cu atenţie la ea şi vom relua discuţia mai încolo, după ce mă voi interesa şi eu – şi promit s-o fac.

— Oh, mulţumesc. Fata începu să plângă de-a binelea. Vă promit, suspină, că voi fi amanta perfectă, că vă voi accepta fără probleme, nu voi încerca să profit în mod public şi voi fi foarte politicoasă în orice situaţie, adresându-mă cu domnule Thomas mereu…

Orlo zâmbi.

— Cel puţin văd că ştii care sunt constrângerile unei asemenea relaţii şi apreciez grija ta. Se întinse după manuscrisul de pe marginea mesei. Ăsta este rezumatul Higenroth?

— Da… domnule Thomas.

— Lidia, îi zise el foarte serios, trebuie să citesc raportul ăsta înainte de masa de prânz. Nu am ce face. Trebuie să ştiu despre ce e vorba aici. Vrei să fi fată bună şi să te duci la tine în birou până când te chem din nou?

— Desigur, răspunse ea. Mâna îi dispăru între sâni ca să reapară cu o mică batistă. Îşi şterse grăbită ochii. Nici o grijă, îmi revin imediat.

După aceea ieşi din birou şi închise uşa în urma ei.

Orlo simţi nevoia să se sprijine de spătarul fotoliului ca să se gândească de ce nu o refuzase pe Lidia categoric aşa cum o refuzase pe Sheeda, care era cu mult mai atrăgătoare, atât din punct de vedere intelectual cât şi fizic…

Îşi reprimă impulsul pentru că avea talentul de a alunga anumite gânduri pentru a le analiza mai târziu, în momentele de răgaz. De aceea reuşise mereu să facă lucrurile în ordinea cuvenită.

Se apucă să citească plin de încredere povestea lui Higenroth. Dar, după o pagină, constată că nu era deloc atent la rezumat.

Se gândea în continuare la Lidia.

Ceea ce îl nedumeri. Deşi, nu era deloc surprinzător.

Orlo scoase capul pe uşă şi-i ceru Lidiei:

— Spune-i domnului Bylol să vină la mine.

Când deşiratul Bylol îşi făcu apariţia, Orlo îl puse să închidă uşa şi de abia după aceea îi zise:

— Te rog să-mi faci rost de o sticluţă de anticoncepţionale până în această după-amiază.

— O sticluţă cu câte, domnule?

— Oh – ştia aşa de puţine detalii despre întreaga procedură – păi, o provizie de o săptămână pentru o singură persoană.

— Bărbat sau femeie, domnule?

Orlo nu crezuse că existau asemenea pastile şi pentru bărbaţi. Aşa că se trezi ezitând. Nu era deloc nerăbdător să ia şi el vreun drog. Alungă pe loc laşitatea şi răspunse:

— Dacă mă gândesc mai bine, vreau câte o sticlă din fiecare tip de pastile. Dar vezi să aibă etichete ca să nu încurc drogurile.

În nici treizeci de minute, în vreme ce el continua fără spor să studieze dosarul Higenroth, domnul Bylol îi puse pe birou un mic pachet.

— Pastilele pentru femei, îi zise asistentul, pot fi luate pe cuvânt chiar de la centrul farmaceutic din palat. Sunt aici, în pachet. Medicamentele pentru bărbaţi se găsesc în altă parte, am făcut comandă şi vor sosi până mâine seară.

Acest mic incident, gândi Orlo, spune foarte multe despre atitudinea bărbaţilor din palat. Dar încuviinţă din cap, apoi îşi concedie asistentul fără un alt cuvânt.

După plecarea lui Bylol, Orlo se lăsă pe spate în fotoliu. Respira cu greutate. Se gândea din nou că nu făcuse bine că o alesese pe cea mai puţin atrăgătoare dintre cele două femei ca să-şi înceapă viaţa sexuală. Dar o altă parte din el accepta faptul că virginitatea unei femei bune era mai preţioasă decât cea a unui bărbat. De aceea, Sheeda trebuia cumva protejată. De asemenea, la douăzeci şi doi de ani, Lidia era parcă mai matură, mult mai potrivită pentru el. Iar faptul că se oferise singură ascundea o situaţie mult mai complexă. Nu se oferise chiar de bună-voie, nu în acele circumstanţe. Dar ea aşa credea; Orlo era sigur. Ca atare,

într-o lume în care oamenii nu aveau habar de ce făceau anumite lucruri, oferta ei era valabilă.

După ce citi cu atenţie instrucţiunile de pe sticluţă, Orlo o sună pe Lidia să vină la el. Imediat ce intră, îi dădu o pastilă. Şi o privi înghiţind-o supusă.

— Acum, îi zise, intră în dormitor, dezbracă-te şi urcă-te în pat. Voi veni şi eu în zece minute.

Se ţinu de cuvânt.

În mai puţin de jumătate de ceas era din nou la masa de lucru. Iar de această dată vechea lui metodă de concentrare dădu roade. Petrecu restul dimineţii ocupându-se de cazul Higenroth. Desigur, fără ştirea lui, raportul nu cuprindea nici cea mai mică referire la schimbarea copilului lui Higenroth cu cel al familiei Thomas, care avusese loc cu mai bine de douăzeci de ani înainte. De asemenea, Orlo nu avea habar ce dezbatere aprinsă se stârnise în mintea dictatorului dacă să-l lase sau nu să afle aşa de multe lucruri. Dar în cele din urmă – ca întotdeauna – logica câştigase bătălia.

Planul conceput împotriva lui Orlo Thomas era extrem de simplu:

De ziua lui (aşa se dedusese) urma să aibă gânduri spontane legate de Sistemul de Penetrare. Acestea aveau să fie de fapt sugestiile şi explicaţiile pe care tatăl lui, profesorul Higenroth le programase în el cu multă vreme în urmă. Dacă între timp, în acele ultime zile înainte să se întâmple aşa ceva, era intens implicat într-un proiect cu aceeaşi temă, rezultatul avea să fie confuzia între programarea anterioară naşterii lui şi ceea ce se petrecea în prezent.

De aceea – aşa se presupunea – putea crede că noile gânduri erau de fapt propriile speculaţii şi idei. Nu avea să-şi dea seama că erau de fapt mesaje din trecut.

În plus, indiferent de ceea ce făcea sau cum reacţiona, în nici un caz nu trebuia să aibă vreun contact personal cu dictatorul.

În afară de asta, dacă împotriva lui se ridicau suspiciuni grave, trebuia ucis pe loc.

Dacă se întâmpla aşa ceva, atunci Lilgin avea să renunţe cu regret dar fără discuţii la toate informaţiile cu privire la Sistemul de Penetrare.

Vestea despre moartea celor cinci soldaţi din gardă era uluitoare. Planul original trebuia modificat.

Doi dintre cei peste două sute de savanţi arătaseră că aveau în posesia lor arme imbatabile. Era o mare scăpare din partea celor care asigurau securitatea şi multe capete aveau să cadă. Până atunci însă, Orlo nu mai trebuia lăsat să se apropie de savanţi.

Cum se putea ajunge la o asemenea modificare majoră fără a-l face suspicios?

Uşa de la biroul lui Orlo se dădu de perete. Domnul Bylol îşi făcu apariţia gâfâind. Ochii îi erau larg deschişi şi vag sticloşi.

— Domnule, izbucni, vă rog să mă scuzaţi. Membrul Prezidiului Jodell vă caută la intercom.

Individul părea copleşit de personalitatea celui care-l căuta. Picioarele îi tremurau de spaimă. Gura i se deschidea şi i se închidea, fără să scoată un sunet. Tăcut, arătă spre intercomul de pe masa de lucru şi îi făcu semn cu mâna de parcă ar fi vrut să-i spună: „Pentru numele Domnului, mai repede!”

Orlo şi-l amintea pe Jodell de la cina de cu o seară înainte. Un individ cu fălci puternice de vreun metru şi şaptezeci înălţime. El fusese unul dintre beţivii care cântaseră. Când se aşezaseră la masă Orlo îi văzuse ochii reci şi cruzi şi nu observase vreun semn de beţie în ei.

În afară de Megara, Jodell era cel mai important personaj din Supremul Prezidiu. Desigur, amândoi erau cu totul subordonaţi lui Lilgin.

Jodell era Numărul Trei în ierarhia puterii.

Orlo se simţi scuturat de un fior de aprehensiune. Dar la suprafaţă părea calm, mai ales atunci când apăsă pe

butonul intercomului şi rosti spre chipul de pe monitor:
— Domnule, vă stau la dispoziţie.
— Eşti singur? Se auzi un glas de bariton.
Orlo îi făcu semn lui Bylol care ieşi grăbit din birou, închizând încet uşa.
— Acum sunt singur, domnule.
— Tocmai m-a sunat Şefu', îi zise faţa de pe ecran. Crede că ar fi bine ca următoarele zile să le dedici studierii profunde a chestiunii Higenroth.
— Chiar acum citeam rapoartele, domnule.
— Nu e decât un început superficial. Tonul era neînduplecat. Trebuie să te întâlneşti cu toţi oamenii implicaţi. De exemplu, mergi s-o vizitezi pe fosta doamnă Higenroth chiar în după-amiaza asta, discută şi cu doctorul Glucken. Să nu uit, vezi să nu iei prânzul cu savanţii azi sau mâine şi să nu vii diseară la cina cu Lilgin. Poţi lua cina cu Şeful mâine seară. Să sperăm că până atunci vei cunoaşte cât mai multe despre Higenroth.
Multe sfaturi şi informaţii noi. Ceea ce însemna că nu se descurcase prea bine. Sugera de asemenea că trebuia să plece din palat.
Orlo se simţi oarecum şocat. Crezuse că era în continuare prizonier şi că nu avea voie să părăsească palatul.
Următoarele cuvinte din partea Numărului Trei îi spulberară aceste gânduri. Jodell continuă:
— Prietene, angajaţii din subordinea ta pot cere tot ce ai nevoie: un avion rapid care să te ducă oriunde în lume, escorte militare, maşini sau ghizi, adrese ori echipament. Totul îţi este pus la dispoziţie imediat. Rosti apoi tolerant: Dacă ai un scop bun, poţi cere chiar şi o navă de luptă.
Dă-i puteri aparent nelimitate. Îl va zăpăci mai tare.
— O să plec imediat, se bâlbâi Orlo. Mulţumesc, domnule.
— Nu-mi mulţumi mie, veni răspunsul. Mulţumeşte-i Şefului. El a sugerat toate astea. Se pare că te place. La revedere.

Se auzi un clic. Monitorul se întunecă. Orlo rămase nemişcat, copleşit de toate noutăţile… „Şeful… se pare că te place…”

Trebuie să mă gândesc la toate astea, îşi zise Orlo zguduit.

Apăsă pe un buton, iar domnul Bylol apăru în uşă câteva secunde mai târziu. Astfel se puseră în mişcare toate forţele care aveau să-l ajute să îndeplinească „sugestiile” Şefului.

Avionul avea să decoleze la ora două. Familia Glucken fusese anunţată şi era gata pentru vizita lui.

Trecură zece minute după ce Bylol îi comunică programul.

Atunci apăru un gând nou care penetră starea de suprastimulare care apăruse după discuţia cu Jodell.

Orlo îşi aminti de Lista de Sfaturi: în esenţă acesta fusese gândul care-l dezmetici.

De cinci ani, din momentul primei lui deşteptări la realitate, scrisese tot felul de sfaturi şi sugestii legate de abuzurile şi felul în care dictatorul se folosea de tineri. Le subintitulase: „Cum poţi evita să devii un fraier”.

În lume nu existau decât trei copii ale acelei liste. Toate trei scrise într-un cod special. Două erau ascunse. Ultima rămasă era în portofel. Orlo ştia că nu se despărţise de ea nici o clipă.

Atunci când îşi aminti de existenţa listei, surescitarea scăzu considerabil în intensitate… Desigur (se admonestă singur) lista se putea aplica şi în situaţia în care se afla.

Îşi aminti de primul sfat chiar în vreme ce scotea lista din portofel. Acesta era: „Nu uita, rebelii, fie ei tineri sau mai bătrâni, nu apucă să trăiască mult. Într-un moment de criză nu trebuie să te laşi distras de la ceea ce faci sau trebuie făcut. Nu pierde vremea. Fii curajos.”

În restul listei, pe care o studie câteva minute în şir, nu mai găsi decât o singură altă sugestie care se putea aplica situaţiei lui: „Examinează cu grijă statutul celui care a dat ordinul menit să te distragă. Care este puterea lui în relaţie cu tine? Te poate penaliza destul de aspru încât ordinul lui

să conteze? Ce anume ţi-a spus? Există vreo cale de a evita ordinul?”

De la vârsta de cincisprezece ani, în aproape o mie cinci sute de nopţi în care se trezise şi se gândise cu atenţie la toate posibilităţile, începuse să pună în aplicare asemenea sfaturi, încă de atunci, de câte ori avusese intenţia să se supună sau să evite vreo situaţie, sfaturile şi sugestiile acelea îl ajutaseră pe Orlo să devină mai hotărât şi să înfrunte orice cu capul sus.

Lista îşi făcu efectul din nou.

Analiză cu atenţie întreaga discuţie cu Jodell şi ajunse la concluzia că individul încercase să-l oprească să ia prânzul cu savanţii. Ceea ce era de mirare, pentru că nu avea nici o logică. Examină cu grijă ceea ce vorbiseră şi ajunse la o concluzie la fel de uimitoare: Jodell îi spusese să nu se apropie de savanţi. Cuvintele, aşa cum fuseseră rostite de Numărul Trei, nu reprezentaseră un citat direct al lui Lilgin.

Orlo ajunse la concluzia că Lilgin sigur dorea rezolvată problema Sistemului de Penetrare. Iar savanţii trebuiau să participe necondiţionat la găsirea unei asemenea soluţii.

După ce mai examină lista, îşi zise că Jodell hotărâse de capul lui să-i interzică întâlnirea cu oamenii de ştiinţă. Prima posibilitate era aceea că, fiind implicat în lupta pentru putere, îi căuta nod în papură. Cea de-a doua posibilitate era ceva mai îngăduitoare: Jodell, nefiind om de ştiinţă, nu îşi dădea seama că inginerii de sistem precum Orlo Thomas nu aveau legătură cu munca creativă, nu putea găsi soluţii la asemenea probleme.

Care este puterea lui Jodell asupra mea? Cum amândoi erau membri ai Supremului Prezidiu, cei mai bătrâni puteau doar să dea sfaturi celor mai tineri, în nici un caz ordine ferme.

Desigur, decise Orlo, nici savanţilor nu le putea spune nimic care să-i supere. Important era să le dea raportul cu

privire la cele întâmplate, la ce se aştepta din partea lor şi să-i sfătuiască să fie prudenţi.

Prudenţa! Acela era cuvântul de ordine.

Aşa luă naştere hotărârea cea mai imprudentă.

Aşezat la masa de lucru, Orlo făcu o presupunere:

…Într-un complex aşa de mare cum era palatul dictatorului, nu puteau fi monitorizate toate activităţile neînsemnate. Şi dacă erau, atunci nu ar fi fost considerate destul de importante ca să fie raportate eşalonului superior.

Drept care, îl chemă iar pe Bylol şi îi ceru să sune la cantina savanţilor şi să ceară ca masa şapte să fie pregătită la ora douăsprezece şi jumătate în loc de unu. Îl instrui să ceară ca masa să fie doar aranjată pentru ora aceea. Mâncarea putea fi servită ca de obicei, la unu… De asemenea, îi ceru să-i anunţe pe cei de la masa cu pricina cu multă discreţie…

La 12.22, Orlo se ridică de la masa de lucru şi se îndreptă spre o uşă laterală a biroului. O descuie cu cheia pe care o primise de la Bylol. De acolo intră pe un hol îngust. Încuie uşa în urmă. Holul îl conduse câţiva metri până la o altă uşă, pe care o deschise cu aceeaşi cheie.

De acolo dădu în holul principal al Oraşului Comunicaţiilor.

Tăcut şi singur, având asupra lui doar o armă – un pistol de dimensiuni reduse în buzunarul din dreapta – Orlo o porni spre cantina savanţilor.

Nu fu deloc surprins să-i găsească printre cei sosiţi mai devreme şi pe Gar Yuyu şi Sandy McIntosh, cei doi ucigaşi de dimineaţă. Era ora 12.27 p.m.

Lângă masă se adunaseră opt bărbaţi; deci nu putea discuta imediat cu cei doi. Dar Orlo îi salută cu căldură.

Yuyu îi răspunse vesel. McIntosh, bărbatul subţirel şi roşcat, părea tăcut şi absent, de parcă nici n-ar fi auzit cuvintele lui Orlo. Dădu din cap, se întoarse şi se aşeză primul la masă.

Orlo putu deduce, după felul în care se comportau ceilalţi faţă de cei doi, că nu aflaseră ce se petrecuse de dimineaţă.

Nici chiar Peter Rosten nu fusese anunţat de prietenul său, generalul Armidge. Sau, dacă acesta îi şoptise ceva, atunci era un adevărat maestru al disimulării. Pentru că atunci când apăru împreună cu Ishkrin, la douăsprezece şi jumătate fix, îi strânse mâna şi îi zise:

— Prietene, Ishkrin ne-a spus cum ai dispărut noaptea trecută şi ne-am făcut griji din cauza ta.

Alături de Peter, Ishkrin întrebă:

— Cum s-au descurcat iţele? Părea sincer uşurat. Eu unul mă bucur să te văd reîntors printre noi.

Orlo zâmbi şi răspunse:

— O să spun toată povestea în câteva minute, după ce se va aduna toată lumea. Ai răbdare cu mine până atunci.

Omuleţul se arătă uimit.

— Nici măcar un indiciu mititel pentru cei doi oameni care-ţi vor binele – Peter şi cu mine? Măcar o aluzie?

— Vei vedea de ce în câteva clipe, se scuză Orlo. Apoi repetă: Ai răbdare cu mine.

Sosiră şi alţi bărbaţi. În vreme ce se aşezau la masă, deveni evident că nu lipsea nimeni. Fiecare stătea pe locul lui. Cu excepţia lui Orlo.

Orlo rămase un moment cu privirea aţintită asupra farfuriei, apoi privi în jurul mesei, încercând să-i identifice pe cei pe care-i văzuse şi cu o zi înainte în funcţie de locurile în care stăteau.

Îşi aminti de câteva nume. Era un progres.

Se apucă să le spună despre avansarea pe care o primise. Când termină de vorbit, în jurul mesei se instală liniştea.

Erau cu toţii şocaţi; Orlo vedea bine. Existau acolo oameni capabili să facă raţionamente logice la cel mai înalt nivel, care-şi suportau situaţia cu graţia celor care acceptau că oamenii pot avea şi ghinion în viaţă – şi că ei fuseseră ghinionişti. Trăiau într-o lume în care un om era aşa de nebun încât credea că avea dreptul să controleze toate sufletele de pe planetă. Văzuseră că aceea era situaţia şi o acceptaseră. Ştiau că orice raţionament era lipsit de

valoare. Ca atare, se adaptaseră şi se comportau conform dictonului „mai bine viu decât mort”. Dar, din când în când, sistemul lor de apărare era spart. Iar numirea lui – numirea lui imposibilă în Prezidiu – le penetrase apărarea.

Linişte la masă. Cei din jurul ei priveau spre farfuriile goale. Nu se vedea nici un zâmbet; era aproape ca şi cum nimeni nu ar mai fi respirat. Orlo îşi ţinu răsuflarea în vreme ce aştepta o reacţie.

Aceasta veni din partea lui Anden Duryea. Matematicianul ridică privirea spre el şi-i zise:

— Am trecut deja prin minte toate probabilităţile legate de…, ezită o clipă, această situaţie. Imaginaţi-vă, continuă pentru toţi, un tânăr de douăzeci de ani al cărui trecut reflectă rezistenţa făţişă faţă de planurile dictatorului – un tip special de rezistenţă, prin care a încercat să combată politica de promovare a celor tineri şi neştiutori pentru a menţine un tiran la putere. Nu pare să existe nici o relaţie de cauză-şi-efect în această alegere. Vrea oare Cel Mare să evalueze de aproape persoana care a intuit care-i este planul? Metoda obişnuită de a rezolva problema disidenţilor, fie ei de stil vechi sau nou, este fie o execuţie rapidă, fie încarcerarea permanentă.

Atunci când ajunse în acest punct, bătrânul se întoarse să-l privească pe Orlo.

— Unde e biroul tău?

— Aici, răspunse tânărul.

— Înţeleg, încuviinţă Rosten. Deci eşti în continuare prizonier. Se înveseli deodată. În tot cabinetul nu există decât un singur alt om în aceeaşi situaţie: Megara.

La masa cea lungă bărbaţii începură să se anime. Capetele se ridicară. Ochii prinseră să lucească din nou şi apărură chiar şi câteva zâmbete strâmbe pe chipurile imobile de dinainte.

— Domnilor, de aţi putea vedea ce reacţie aveţi, le zise Orlo. Dar, înainte să fac comentarii pe această temă, aş vrea să-i pun câteva întrebări domnului Rosten despre Megara.

Am crezut că Megara este cel mai apropiat prieten şi sfătuitor al lui Lilgin. Mai mult, am auzit la un moment dat că Lilgin, când are vreo problemă, îl cheamă pe Megara în dormitor şi discută cu el toată noaptea.

Matematicianul încuviinţă din cap.

— Dar soţia lui Megara, care este o femeie înzestrată cu bun-simţ şi compasiune – sau mai degrabă era – o dată, o singură dată, a încercat să pună o vorbă bună pentru un prieten. A fost condamnată la opt ani de închisoare. Acuzaţiile au fost cam aşa: abuz de influenţă, politică de palat în stil vechi şi conspiraţie. Deşi şi-a executat sentinţa în urmă cu trei ani, este şi acum la închisoare; nimeni nu îndrăzneşte să sufle un cuvânt despre treaba asta.

Pe chipul lui Sandy McIntosh apăruse un zâmbet larg. Orlo îl observă şi rosti imediat:

— Un milion de credite pentru gândurile dumitale, domnule McIntosh.

— Avem în faţa noastră, răspunse inginerul, o versiune dusă la extrem a logicii consecvenţei. Mi se pare că vechii iezuiţi au fost primii care au făcut această greşeală. Începeau interogatoriul persoanei pe care doreau s-o aservească întrebând-o dacă avea credinţă în Dumnezeu. Şi, desigur, în acele zile de început ale creştinismului, era preferabil să crezi în Dumnezeu; deci inocentul nostru răspundea că da. Imediat după aceea venea şi următoarea întrebare: credea în viaţa de după moarte? Şi, normal, era preferabil să spună că da, credea. Când se stabilea într-un mod limpede că individul respectiv era creştin fără pată, venea şi ultima întrebare, care punea capac: credea persoana respectivă că viitoarea sa existenţă în rai depindea de ceea ce făptuia pe Pământ? Desigur, amărâtul nostru credea şi în treaba asta. Ei bine, pe scurt, mai ales pentru cei care au mai auzit povestea şi înainte (am început să devin plictisitor din cauza tendinţei mele de a repeta aceleaşi lucruri) – în cele din urmă, acest gen de logică conducea victima la renunţarea la toate bunurile lumeşti, la abandonarea plăcerilor cărnii – ceea ce însemna că trebuia să uite de nevastă şi familie – la purtarea unei cămăşi aspre pe sub hainele fine şi la devotarea vieţii în serviciul divinităţii.

— Şi unde este greşeala? Întrebă un individ gras din celălalt capăt al mesei.

— Nu contează, răspunse Sandy. Dacă nu te prinzi imediat, înseamnă că nu ai să pricepi nici în ruptul capului. Dar am să-ţi dau un indiciu. Prin acest gen de logică, Lilgin poate să facă tot ce poftеşte.

Pe lângă alte comentarii, Orlo îl reţinu pe cel făcut de persoana aşezată pe scaunul Doi, vest:

— În mod sigur este un eveniment cu totul neobişnuit, care va avea repercusiuni neplăcute asupra tuturor celor implicaţi. Îl sfătuiesc pe domnul Thomas să-şi facă repede testamentul. Din observaţiile mele am constatat că, cu cât sunt mai tineri, cu atât dispar mai repede. Iar el este cel mai tânăr Membru al Prezidiului de până acum.

Mult prea curând se văzură nevoiţi să se aşeze la rând ca să-şi primească porţiile de mâncare. Orlo insistă ca cei de la masă să treacă în faţa lui la rând.

Revenit la masă, cu farfuria plină, mâncă o vreme în tăcere apoi rosti pe un ton de conversaţie:

— Mă întreb dacă nu aţi putea să-mi spuneţi ceva despre racheta pe care a trimis-o Higenroth în spaţiu. Cât vorbi privi în jur. Observă cu uimire că toţi zâmbeau veseli. Dar nimeni nu spuse nimic.

Orlo îşi îndreptă atenţia asupra omului din scaunul Şase, est.

— Domnule Ho, întrebă, ce are de spus departamentul de astronomie? Dacă racheta se află sus, pe orbită, de ce nu o putem găsi?

Jimmy Ho părea sincer amuzat.

— Acolo sus e mult spaţiu, băiete. Închipuie-ţi că racheta se află sus, la peste opt mii de mile altitudine şi la mai puţin de optsprezece mii de mile distanţă. Pornind din centrul Pământului, raza acestui cerc de spaţiu ar avea între 12 şi 22 de mii de mile. Cred că-ţi dai seama că această sferă ar avea în jur de 500 de milioane de mile cubice, iar cel mai mare segment în care ar trebui să căutăm ar fi de vreo 12 mii de mile. Vrei să te duci tu s-o cauţi? Să nu uităm că Tombaugh a presupus că în acest spaţiu ar putea exista şi câteva luni mai mici. Dar nu foarte mici. Cu un diametru cuprins între cinci şi zece mile. Dar nimeni nu le-a găsit.

Orlo ascultase cu răbdare întreaga explicaţie. Dar se simţea uşor iritat. Savanţii negau cu uşurinţă orice.

— Domnule Ho, zise iar, am sentimentul că nu vrei să rezolvăm această problemă. De ce?

— Acum ai reuşit să mă sperii, puştiule. Aşa vorbesc oamenii puterii.

— Trebuie să-mi cer scuze, dar eu nu văd logica declaraţiei.

— Ai început să-ţi arăţi muşchii – am detectat, cu toate protestele tale, influenţa lui Lilgin. De abia aştepţi să te prezinţi la el cu o soluţie.

— Doar o clipă, interveni Orlo. Se lăsă pe spătarul scaunului, nedumerit şi încruntat. Apoi dădu din cap. Da, este adevărat. Dar sunt şi curios. Întreaga afacere mi se pare din ce în ce mai exotică, ca să nu mai spun că este un mister tehnic nerezolvat până acum.

Se întoarse spre Ishkrin.

— Domnule, care este opinia dumitale cu privire la această chestiune? N-ar trebui ca Oraşul Comunicaţiilor să se scuture de lenea aceasta aparentă ca să găsească o rezolvare? Sau ai interpretat totul altfel decât mine?

Ishkrin îşi mângâie mustaţa. Era calm, părea să se gândească cu atenţie la întrebare. În cele din urmă, pe chip îi apăru un zâmbet ironic când răspunse:

— Toată lumea este de acord că Higenroth a fost un geniu. Dar dacă echipamentul acela din rachetă începe să transmită imagini, cei de la sol îl vor localiza în – ia să vedem – se încruntă, prefăcându-se adâncit în gânduri – trei secunde. Dădu din umeri a nepăsare. Deci a încetat să mai fie o problemă atunci când Higenroth a murit. Şi atunci, ce-i cu toată agitaţia asta?

— Excelenţei sale i s-a explicat vreodată? Întrebă Orlo.

— De mai multe ori. Vorbitorul fusese un individ mai bătrân aşezat în scaunul Trei, vest.

— Să nu uităm, interveni Yuyu, că scopul lui Lilgin este acapararea oricărui sistem perfecţionat de spionaj. Imaginaţi-vă cum stau lucrurile acum, apoi înmulţiţi eficacitatea sistemului prezent cu zece milioane de maşinării penetrante, răspândite pe toată suprafaţa

planetei. Uită de treaba asta, fiule. Noi n-o să mişcăm un deget. Lilgin n-are decât să-şi pună lingăii la muncă.

Orlo privi iar în jurul mesei. Cu o singură excepţie, toată lumea părea să fie de acord. Era ceva cu totul nou. Până în acel moment crezuse că savanţii nu erau decât exemple triste ale geniilor frustrate. El se gândise că ar fi trebuit lăsaţi să lucreze cu instrumentele lor specifice, microscoape, lasere, amplificatoare, coduri în culori şi-aşa mai departe.

Dar acum vedea că se înşelase.

Se ridică.

— Domnilor, aş vrea să vă amintiţi cine sunt şi ce am făcut, le zise pe un ton formal, şi apoi să vă gândiţi dacă nu ar fi posibil să găsiţi racheta. Nu trebuie neapărat să i-o daţi lui Lilgin până când nu obţineţi din partea lui o Magna Carta a ştiinţei.

Nu-i răspunse nimeni. Putea vedea doar chipurile enigmatice, zâmbitoare şi politicoase întoarse spre el.

Cercetând expresiile, Orlo se opri aspra unui chip care, cu un minut mai devreme păruse în dezacord cu ceilalţi.

— Domnule, rosti Orlo, cum vă numiţi? Făcu semn spre omul grăsuliu care stătea pe scaunul Doisprezece, vest, aceeaşi persoană care, cu o zi înainte, declarase că intenţiona să meargă la bibliotecă să se „documenteze” cu privire la Teoria Penetrării.

— Sunt Joe Ambers, se auzi răspunsul. Carburanţi chimici. Continuă foarte calm: întregul concept de a rezista sau de a face planuri împotriva dorinţelor dictatorului este greşit. Mai bine lăsăm natura şi descoperirile progresive ale ştiinţei să-şi urmeze cursul; într-o bună zi toate aceste mici dispute vor trece. Domnule, se întoarse, adresându-se direct lui Orlo, convingeţi-i pe aceşti prostănaci să continue munca lor creativă. Creativitatea şi noile idei reprezintă cele mai bune soluţii la orice fel de probleme.

— Genul ăsta de declaraţie, comentă omul care stătea chiar alături de Ambers, fie reprezintă un optimism ieşit din

comun, fie este pur şi simplu cea mai bună acoperire pentru un spion al administraţiei.

— Bănuiesc, continuă Ambers pe acelaşi ton plin de calm, că majoritatea acestor domni înclină spre ultima alternativă. Nu pot decât să repet că… Privi cu atenţie în jur. Apoi continuă: Nimeni nu pare să asculte.

— Eu ascult, îl încurajă Orlo.

— Ştiu, răspunse durduliul, dar acum s-au întors şi împotriva ta. Aşa că această mică discuţie dintre noi pare fabricată special pentru schimbul secret de informaţii.

Orlo era nedumerit.

— Înţeleg, răspunse, se pare că în locul ăsta e mai multă paranoia decât m-am aşteptat. Eu personal am decis de mai multă vreme că adevărul despre dictatură este suficient. Că nu trebuie să-mi mai imaginez şi singur alte grozăvii.

În acel moment McIntosh făcu un gest în direcţia lui şi zise cu simplitate:

— Adevărul este că nu mai putem avea încredere în tine.

— Am de gând, rosti Orlo răspicat, să încerc să vă câştig încrederea, domnule McIntosh, şi pe cea a domnului Yuyu, din motive cu totul speciale.

— Nu văd cum ai putea să ne convingi, răspunse scoţianul cel subţire. În fond, pentru Lilgin moartea a şase oameni sau a cinci sute nu înseamnă nimic. Ca să înăbuşe sau să dezvăluie, să ierte sau să pedepsească, totul ar putea face parte dintr-un plan în care soarta oamenilor implicaţi nu face doi bani.

Orlo se văzu nevoit să fie de acord cu el.

— Aşa e, domnul meu, ai mare dreptate. Aruncă o privire la ceas. Aş vrea să mai pot rămâne, poate că în timp am fi găsit ceva în comun, dar din păcate trebuie să plec. Îmi dau seama că problema este acută. La revedere, domnilor. Sper să apuc să vă mai vizitez înainte de decesul prematur pe care mi l-aţi prevăzut.

După ce termină de vorbit îşi împinse scaunul în spate, se ridică, apoi plecă din cantină fără să privească în urmă.

Cincisprezece minute mai târziu urca la bordul unui avion cu super-reacţie care putea decola direct, fără să aibă nevoie de vreo pistă de rulare.

Se instală cât mai comod în salonul de la bordul avionului. Ca un rege – sau echivalentul său nepământesc.

Însă pe dinăuntru nu se simţea prea grozav. Era teribil de nedumerit. Cum să se descurce cu savanţii?

Fusese luat prin surprindere. Analizase greşit atitudinea acelor experţi furioşi. Sunt de fapt versiuni mai bătrâne ale unor rebeli ca mine, se gândi; doar că nu vor să se implice indiferent de promisiuni…

Drept consecinţă, făcuse cele mai imprudente declaraţii.

Bine, îşi zise obosit, trebuie s-o iau iar de la capăt.

Ceea ce, pentru el, însemna să recitească cu atenţie lista. O scoase din portofel după o clipă de şovăială. Apoi începu s-o citească, instalat comod în fotoliul cel mare de lângă hublou.

După o vreme găsi sfatul care se potrivea cel mai bine cu cele întâmplate: „Nu te mira de noroc. Dacă mai târziu se dovedeşte că inamicul n-a făcut altceva decât să se joace cu tine, vezi Sfatul 34.”

Sfatul 34 era compus din două întrebări: „De ce-şi pierd vremea cu tine? De ce îşi dedică timpul lor preţios persoanei tale?”

Chiar, de ce oare? Se întrebă Orlo.

Mai mult ca sigur că orice alt membru al Prezidiului putea interveni ca să oprească toată acea nebunie.

Dar minutele continuau să se scurgă în linişte. Iar avionul străbătea atmosfera superioară mai rapid decât un glonţ tras dintr-o puşcă de mare putere. Orlo rămase mai departe locului, privind în jos prin hubloul imens care atingea podeaua. Datorită formei şi mărimii sale considerabile, Orlo putea admira priveliştea în sus, în jos şi mult în părţi. Aerul avea o claritate de cristal – ceea ce-i aminti că puritatea lui se datora lui Lilgin. Folosindu-se de puterea absolută şi de logica nemiloasă, dictatorul interzisese folosirea

automobilelor particulare, modificase toate fabricile poluante, rezolvase problema deşeurilor, protejase cu îndârjire mediul şi animalele şi pusese capăt bolilor din lumea întreagă. În plus, luptase pentru scăderea costurilor de producţie, pusese la dispoziţia tuturor oamenilor tot mai multe servicii gratuite – dacă cineva voia să plece undeva, dintr-un motiv întemeiat, era destul să urce într-un avion, tren sau autobuz (dacă motivul nu era destul de bun, costul drumului putea fi chiar libertatea îndrăzneţului).

Rezolvarea tuturor problemelor mileniului? Da, putea fi, exceptând…

Orlo discutase despre nedumerirea lui cu un coleg de facultate pe care-l considerase „de încredere”. Concluzia la care ajunseseră: atât logica implicată cât şi îmbunătăţirile vizibile erau minunile tehnologiei – dar nu pentru fiinţele umane obişnuite.

Analiza lor se bazase pe reacţiile de bază ale bebeluşilor. Dacă erau mângâiaţi – gângureau fericiţi. Dacă erau bruscaţi – începeau să se teamă. Dacă erau strânşi în braţe sau legaţi în scutece – se înfuriau.

Oamenii erau ţinuţi din scurt; de aceea erau furioşi.

Aceea era natura umană.

„La naiba cu natura umană!”, declaraseră idealiştii. „Vor trece peste ea şi se vor conforma!” Dar şi ei o spuseseră cu mânie. Se zbătuseră ca să-şi păstreze poziţiile şi să îi ţină pe ceilalţi în frâu, lăsându-se dominaţi.

După ce discutaseră şi ajunseseră la această concluzie, „amicul” lui Orlo raportase totul comitetului care conducea căminul facultăţii. Rezultatul a fost o anchetă lungă şi obositoare. Uimitor fusese faptul că după terminarea ei, spre deosebire de alţi rebeli, el nu fusese dat afară de la facultate.

„… Nu te mira de noroc. Dacă vezi mai departe că inamicul n-a făcut altceva decât să se joace cu tine…”

Ce făcea în acea situaţie?

Tocmai era pe cale să analizeze numirea lui lipsită de orice fel de logică, când fu întrerupt de o bătaie discretă la uşă. Aşa de uşoară încât nu ar fi putut fi considerată ameninţătoare. Dar Orlo nu era omul care să se ia numai după aparenţe, întrebă pe un ton posac:

— Cine-i acolo?

— Generalul Dway, domnule.

— Oh! Intră.

Bărbatul care deschise politicos uşa şi intră era comandantul trupelor care-l însoţeau. Avea aproape doi metri în înălţime, cu un chip comun, ochi albaştri şi glas profund, plăcut. Se apropie de Orlo şi îi zise:

— Suntem gata să aterizăm, domnule. Aveţi instrucţiuni speciale?

— Niciuna.

— Foarte bine, domnule.

Generalul plecă la fel de tăcut precum venise.

Orlo nu se mişcă din fotoliu. Încă mai avea impresia că generalul ar fi trebuit să aducă mesajul prin care era destituit şi arestat.

În vreme ce se gândea la eventuala sa destituire, avionul aterizã.

Casa era destul de plăcută, deşi cam izolată. Fusese ridicată în mijlocul unui teren plat, fără vecini apropiaţi. În curtea din spate avea câţiva pomi şi multă iarbă verde, cât puteai cuprinde cu privirea, extrem de bine întreţinută.

Avionul cel impozant aterizase cam la două sute de metri de casă, acolo unde pajiştea era perfect netedă. Alături de el aterizaseră şi cele şase nave de patrulare care-l escortaseră.

În vreme ce se îndrepta spre clădirea cu două caturi, Orlo privea cu interes în jur. Conchise că era un loc uşor de supravegheat.

Cu acest gând în minte, se întoarse ca să privească mai bine. Atunci când se răsuci observă că, în spatele lui, întregul anturaj se oprise. Până în acel moment fusese

absorbit de împrejurimi, nu de cei care-l însoţeau. Acum vedea că erau prezenţi la datorie.

Orlo îi privi mirat. Erau mai mulţi oameni decât putea număra. Estimă numărul lor la cincizeci. Formaseră o linie dublă destul de dezordonată care se întindea până la rampa de îmbarcare a avionului din care încă mai coborau ultimele persoane.

Constituiau un şir colorat. Majoritatea celor prezenţi erau în uniforme, iar fiecare grad avea o altă culoare. Ofiţerii superiori aveau uniforme de un maro deschis, cadeţii erau în azuriu, iar gradele inferioare în gri perlat. Cei câţiva civili care-l însoţiseră erau îmbrăcaţi în nuanţe palide de gri şi albastru.

Un anturaj. Al său. Vreme de un minut, în care privi la mulţimea de oameni gata să sară, să lupte şi să facă orice la comanda sa, nelinişti-ea cu privire la propria poziţie dispăru.

Deci aşa te simţi când eşti la putere – bănuiesc că m-aş obişnui foarte uşor…

Sentimentul puterii, controlul aspra situaţiei.

Gândul adăstă în mintea lui alte câteva clipe. Apoi: desigur, eu sunt împotriva acestui gen de putere coercitivă şi abuzivă… Se înfurie pe sine pentru că se lăsase momit de aşa ceva.

În cele din urmă îşi aminti de ce anume se oprise.

Întoarse privirea spre orizont. Văzu mai mulţi copaci, aşa că îi trebui ceva timp ca să determine în ce parte se afla orăşelul pe care-l zărise din avion.

În cele din urmă îl descoperi.

Se afla în partea de nord-est, iar marginea sa era la o depărtare de aproximativ o milă; se vedeau bine câteva case ascunse pe după perdeaua de verdeaţă.

O singură casă la sud, o singură casă la vest şi o singură casă la est. Fiecare la distanţă de câte o milă.

Nimic altceva între ele.

Văzând totul aşa de uniform proiectat se simţi mai bine. Nebunia era deci reală. Nu era doar o iluzie că oamenii

erau mereu hărţuiţi şi spionaţi zi şi noapte.

Ca acest biet cuplu, familia Glucken.

Orlo îi făcu semn generalului Stada Dway. Dway era un bărbat mai bătrân. Probabil era unul dintre cei pe care dictatorul îi păstra prin preajmă pentru că cineva trebuia să fie destul de vârstnic încât să aibă habar de ceva. Generalul se apropie grăbit, salută şi zise:

— Da, domnule?

Orlo făcu semn cu mâna spre orizont.

— Care este situaţia iluminatului acestei zone pe timp de noapte? Întrebă.

Expresia de pe chipul ofiţerului se schimbă deodată din interes şi atenţie într-una de satisfacţie.

— Vedeţi linia drumului de acolo, domnule, şi stâlpii aceia de înaltă tensiune?

Orlo încuviinţă din cap. Drumul părea să se întindă la o jumătate de milă distanţă spre nord, est, sud şi vest.

— Pe timp de noapte, domnule, continuă generalul, acest gen de şosele sunt luminate ca ziua.

Orlo acceptă explicaţia cu o înclinare politicoasă a capului. În acelaşi timp gândea: omul ăsta, Lilgin, este cu adevărat neîndurător, aşa cum am dedus cu multă vreme în urmă…

Nu era deloc mirat de noua dezvăluire. Să descopere asemenea adevăruri fusese un fel de talent pe care şi-l dezvoltase din adolescenţă.

Cu acest gând în minte, o porni spre casă.

…Mamă şi fiu.

Se priveau pentru prima oară.

Orlo ceruse să discute mai întâi cu doamna, aşa că în acel moment se aflau amândoi în salonul elegant ale cărui uşi de sticlă se deschideau spre terasa din spatele casei.

Fiul tocmai gândea: deci aceasta este fosta mare frumuseţe.

Eidy avea patruzeci de ani, aproape patruzeci şi unu. Rămăsese însărcinată când trecuse de nouăsprezece ani şi jumătate şi născuse la douăzeci şi ceva de ani; Orlo o vedea

pentru prima dată după douăzeci şi unu de ani plus trei luni. Nu-şi arăta vârsta, dar nu părea nici tânără.

De asemenea, după cum descoperi Orlo, de-a lungul anilor ajunsese să semene cu soţul ei, doctorul Glucken. Asemenea asemănare între un soţ şi o soţie în vârstă fusese observată şi înainte de studenţii nedumeriţi care studiau ecuaţia umană. Dar procesul prin care se ajungea la o atare asemănare nu putuse fi explicat niciodată de ştiinţă.

Cum de era cu putinţă ca o femeie, care nu avea nici o legătură de sânge cu soţul ei, să ajungă să semene din punct de vedere fizic cu el? Cum de era posibil ca un copil să semene cu mama lui în primii cinci ani de viaţă, ca după aceea să semene tot mai mult cu tatăl?

Oamenii spuseseră despre Orlo că era „bucăţică ruptă din taică-său”, domnul Thomas.

Orlo nu văzuse nici o asemănare. Dar era adevărat că de mic îl plăcuse pe bătrânul domn Thomas. Aşa cum nu o agrease deloc pe doamna Thomas, mama lui. Era la ea ceva ce îl deranjase de la bun început.

Femeia nu avusese deloc răbdare cu el cât fusese mic şi nici în timpul adolescenţei. Deşi în ultima vreme devenise foarte afectuoasă, pentru Orlo era prea târziu. Amintirile ascunse în subconştient, despre primii ani de viaţă, continuau să-l oprească să-i arate bunăvoinţă. Nu era un om rău din fire. Dar, fie o evitase, fie fusese amabil cu ea, niciodată nu-i arătase afecţiune.

Eidy îşi privea fiul fără ca măcar să-l vadă. Veştile subite că se deschidea o altă anchetă o alarmaseră peste măsură, pentru că avea sentimentul că de această dată nu aveau să mai scape cu viaţă.

Tinereţea extremă a anchetatorului o derutase pe moment. Cât timp discutară, îl privi cu ochi strălucitori. Băiatul avea un aer vag familiar. Dar era prea preocupată de ceea ce i se întâmpla ca să încerce să se mai gândească la el. Adevărul senzaţional nu avea loc în realitatea ei.

În vreme ce stătea în faţa ei, privind-o, Orlo se tot gândea: Ce naiba caut aici…? Răspunsul stereotip îi răsuna în minte: se „familiariza” cu oamenii şi cu faptele deja cunoscute. Un întreg caz putea fi construit cu o asemenea metodă numai că, îşi zise ridicând din umeri, era o aiureală, o pierdere de vreme.

Impulsul lui: la naiba cu toate. De fiecare dată când îl simţea, încerca să-şi ţină în frâu plictiseala şi să-şi ascundă căscatul, continuând să stea locului, cu o expresie politicoasă pe chip.

Eidy mai spuse încă o dată povestea: cum venise acasă într-o după-amiază şi îşi surprinsese soţul cel bătrân cu tot felul de imagini pe pereţi şi cum profesorul îi ceruse după aceea să nu spună nimănui ceea ce văzuse.

Orlo, care ceva mai devreme citise interviul luat cu multă vreme în urmă cu privire la acelaşi subiect, oftă când auzi cuvintele monotone care ieşeau de pe buzele odinioară perfecte. Totul era la fel. Pentru că, desigur (pentru el era deja ceva evident), Eidy nu ştiuse niciodată nici un fel de detalii despre munca soţului ei. Nici prin minte nu-i trecuse că fusese martoră la o adevărată minune a ştiinţei. Mai întâi ca fată şi apoi ca femeie, asemenea chestiuni nu-i putuseră capta niciodată interesul.

Cu toate astea, aşa cum o făcuseră şi alţii înaintea lui, Orlo insistă. În disperare de cauză nu asculta numai ce-i spunea, ci căuta tot felul de înţelesuri subtile în tonul vocii, de parcă aşa ar fi descoperit vreo amintire secretă ascunsă în memoria ei.

În cele din urmă constată înfrânt că fosta nevastă a profesorului ştia chiar mai puţine decât el. Dormise profund atunci când în lumea întreagă se transmisese în direct, prin Sistemul de Penetrare, imaginea dictatorului – rapoartele pe care le citise Orlo declarau cu siguranţă că Martin Lilgin în persoană discutase cu Higenroth. Nici Eidy, nici restul lumii, sau Orlo (acum) nu bănuiau că exista vreo dublură de-a dictatorului.

Când ajunse în punctul în care practic nu mai avea ce discuta cu biata femeie neştiutoare, Orlo ezită; apoi puse întrebarea capcană:

— Unde este acum fiul dumneavoastră?

Pe chipul ei apăru o expresie de disperare.

— D-dar, se bâlbâi, ce legătură ar putea avea el cu toate astea? S-a născut de abia un an după aceea. Îşi dădu seama că asemenea răspuns era inacceptabil în lumea condusă de Lilgin, aşa că îşi luă inima-n dinţi şi zise: E la colegiu acum.

Imediat după aceea începu să plângă.

— Pentru numele Domnului, domnule, nu încerca să-l legi de toată afacerea asta.

Orlo se ridică.

— Pot să discut cu soţul dumneavoastră?

Aşteptă până când femeia se opri din plâns. Nu mai spuse nimic. Rămase nemişcat. După un timp, Eidy îi zise încet:

— Mulţumesc. Apoi adăugă: Mă duc să-l aduc pe soţul meu.

Discuţia lui Orlo cu doctorul Glucken se dovedi la fel de searbădă. Glucken cel îmbătrânit avea acum o mustaţă gri şi se împlinise la trup şi la faţă. Orlo, fiind un om receptiv, observă imediat cât de mult îl deranjase descoperirea lui Higenroth. În primul rând era extrem de gelos, şi, în al doilea, şi-ar fi dorit cu disperare să ştie măcar principiile de bază.

În plus, în ochi îi lucea frica, gândul că fiecare asemenea interogatoriu era mai periculos şi mai ameninţător decât precedentul.

Dar cel puţin reuşi să descrie coerent că metoda distanţei zero pe care tot Higenroth o inventase era şi principiul de bază al Sistemului de Penetrare, Glucken era convins. Orlo ascultă tăcut toate explicaţiile pe care le citise mai întâi pe pereţii din Oraşul Comunicaţiilor şi apoi le mai văzuse şi în rapoartele Higenroth pe care le lecturase cu câteva ore mai devreme.

În cele din urmă, plictisit, puse punct acelei întrevederi şi se întoarse la avion, cu toată turma după el. Se retrase în salonul său particular şi de acolo îl apelă pe Jodell.

Individul cu faţă mare ascultă posac raportul lui. Când Orlo încheie (fără să-şi arate adevăratele sentimente), Jodell rosti pe un ton tăios ca un brici:

— Din ce mi-ai spus cred c-a venit momentul să înregistrăm acuzaţiile pentru cei doi.

Orlo fusese luat pe nepregătite.

— Cum adică?

— Dintre toţi oamenii care au conspirat ca să ascundă invenţia Sistemului de Penetrare, dintr-un motiv necunoscut, celor doi li s-a permis să-şi susţină declaraţiile suspecte fără a fi admonestaţi.

Orlo, care nu se gândise nici măcar o clipă că Glucken ar fi făcut parte dintre conspiratori, încercă să-şi amintească ce anume din raportul său declanşase o asemenea reacţie la Jodell. Nu putea să-şi dea seama. El nu vedea decât dovada inocenţei.

Se aventură deodată:

— Ce anume sugeraţi?

— Să fie puşi sub arest la domiciliu. Postează oameni de pază. Întocmeşte acuzaţiile de conspiraţie. De acolo voi prelua eu cazul şi mâine voi cere să fie transferaţi la închisoare.

Orlo îşi făcu singur curaj. În fine, trebuia să-şi susţină punctele de vedere.

Vedea deja cât de uşor putea fi făcut părtaş la crimele administraţiei… Doamne! La dracu' cu nemernicii aceia!

— Domnule, nu m-aţi lăsat să termin raportul. Vorbea cu fermitate deşi pe dinăuntru tremura ca frunza. Nu am terminat încă cu oamenii ăştia. Motivul pentru care am revenit să discutăm cu ei este obţinerea invenţiei. De aceea aş vrea să mă gândesc bine la ce mi-au spus deja şi apoi să-i interoghez mai departe. Ar putea dura câteva zile. După aceea, mai zise cutremurându-se, voi asculta de sfatul

dumneavoastră şi-i voi pune în stare de arest. Încheie brusc: Mulţumesc. Întrerupse legătura.

Instalat în salonul elegant din avionul care-l ducea spre palat, se simţi mult mai bine.

Avionul făcu drumul înapoi spre palat cu o viteză colosală. După aterizare, Orlo îşi concedie anturajul.

4.32 p.m.

Şi acum, ce să facă mai departe?

Coborâse din avion în una din curţile palatului. Atunci când intră în palat, gărzile săriră în picioare şi îl salutară cu respect.

Se afla în interiorul palatului, nevătămat, putând presupune fără a greşi că nu se dăduse nici ordin pentru arestarea lui şi că nu i se aduseseră nici un fel de acuzaţii. Încă mai putea încerca să facă ceea ce hotărâse în avion.

Se îndreptă grăbit spre Oraşul Comunicaţiilor, intră în birou şi îi ceru lui Bylol să-i invite pe Ishkrin, Peter Rosten, Yuyu şi McIntosh să vină la el pentru o mică consfătuire ştiinţifică. Cincisprezece minute mai târziu, Bylol îl căută prin intercom şi-i declară neliniştit că cei patru savanţi aduseseră cu ei şi pe un al cincilea – un expert în înregistrări.

— Ar dori să aibă o înregistrare completă a discuţiei.

Semăna cu o acţiune defensivă din partea lor; dar Orlo încuviinţă fără să ezite. Strânse mâinile celor patru şi se prezentă celui de-al cincilea – un savant care nu era de la masa şapte. Fiecare îşi alese câte un scaun dar nimeni nu zise nimic până când individul cel nou, pe nume Arger, nu-şi aşeză instrumentele pe masă.

Acesta avea o înălţime medie şi părea genul de om vesel. Brunet, cu ochi căprui, avea tendinţa de a gesticula cam mult. Se apucă să-şi ajusteze aparatele fără să facă economie de mişcări, după care îşi trase un scaun mare alături de echipamentul adus.

În următorul moment începu să trăncănească despre nimicuri, făcând un gest larg cu mâna. Apoi, pe un ton

serios, rosti:

— Aşa cum am crezut, dumnealui e împănat de microfoane, camera e plină de microfoane ca şi masa de lucru. Acum totul a fost neutralizat – ar fi trebuit să spun ceva mai devreme – de mine, cel mai mare expert în asemenea lucruri. Aş sugera să ne punem de acord cât mai repede ce anume să discutăm astfel încât să creăm impresia că suntem în continuare monitorizaţi şi apoi să putem purta o conversaţie lipsită de piedici.

Orlo ridică o mână.

— Când mă vezi aşa, domnule Arger, acesta este semnalul să anihilezi microfoanele. Când întorc degetul în jos, atunci laşi microfoanele să ne capteze discuţia. Chiar în vreme ce vorbea, lăsă degetul mare în jos, apoi şopti: Dă din cap când suntem monitorizaţi din nou.

Omul făcu ceva cu un instrument mic pe care-l ţinea în palmă, dădu din cap şi făcu semn că se putea discuta. Orlo începu:

— Ei bine, domnilor, vreau să vă urez bun-venit aici. Poate c-ar fi bine să încep prin a vă spune ce motive m-au împins să vă invit. În primul rând, daţi-mi voie să vă asigur că respect refuzul de mai devreme de a participa la redescoperirea Sistemului de Penetrare inventat de Higenroth. Oricum, părerea mea este că am fost numit în actuala poziţie din motive întemeiate pe care – trebuie să mărturisesc – nu le cunosc încă nici eu. Dar cred că este de datoria mea să aflu care sunt domeniile în care savanţii sunt gata să se implice. Domnule Ishkrin, ce părere aveţi?

Mustaţa stufoasă se mişcă, iar ochii de deasupra ei începură să licărească veseli atunci când Ishkrin răspunse pe un ton formal:

— Avem nevoie de timp ca să putem chibzui asupra unor asemenea întrebări profunde. Sentimentul meu este că există destule domenii creative care, deşi nu sunt de actualitate, ar putea fi interesante, mai ales în viitor. Poate

că în vreme ce eu voi cumpăni asupra acestei chestiuni, aţi putea discuta cu domnul Rosten.

Domnul Rosten se grăbi să zică:

— Eu am de gând să mă aşez cât mai confortabil ca să mă gândesc un minut la toate astea. Domnilor, vă sugerez cu tărie să-mi urmaţi exemplul. Atunci când termină de Vorbit făcu un gest violent spre Arger.

Orlo ridică mâna.

Arger umblă la aparatul din palmă, dădu din cap şi făcu un gest larg.

Ishkrin rosti cu amărăciune:

— Ascultă, băiete, situaţia în care ai ajuns este lipsită de orice logică. Ceva nu e deloc în regulă. În clipa asta nu văd cum am putea să te ajutăm, dar orice descoperire ştiinţifică de-a noastră îţi stă la dispoziţie.

Orlo oftă.

— M-am gândit să ne scriem mesaje în vreme ce ducem o conversaţie banală. Poate că am putea să le combinăm pe cele două. Insă înainte să ne lăsăm ascultaţi, iată prima mea întrebare: cât de bătrân e Lilgin de fapt?

— Doamne sfinte! Făcu McIntosh fără voie.

Rosten le făcu semn cu mâna să tacă.

Orlo întoarse degetul în jos.

Arger încuviinţă din cap şi le făcu semn să înceapă.

Era foarte simplu – şi complex în acelaşi timp. Fiecare dintre cei prezenţi avea în poală câte un carneţel şi, uneori se apuca să scrie cu furie, sau cu calm, în vreme ce altcineva vorbea. Orlo avea sentimentul că discuţia lor, în mare, era extrem de plictisitoare. Încerca să afle de la cei cinci invitaţi ai săi ce erau dispuşi să cerceteze savanţii din Oraşul Comunicaţiilor.

Cum discuţia în sine era numai un paravan, nu trebuia decât să fie oarecum verosimilă pentru cei care ascultau; fiecare moment de tăcere trebuia bine cumpănit ca să nu ridice suspiciuni.

După cum reieşi, scrisul ţinu locul discuţiei sincere. Drept care, au mai urmat numai alte două momente de tăcere pentru cei care-i monitorizau.

Dar mesajele – fantastice!

„Cât de bătrân este Lilgin! De unde ţi-a venit o asemenea idee?” „Individul pe care l-am întâlnit la cină seara trecută nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani.” „Întotdeauna a arătat aşa.” „Întotdeauna înseamnă multă vreme. Fii ceva mai explicit.” „Regimul există de 106 ani. Ultima succesiune a avut loc cu 32 de ani în urmă. Aşa că, dacă atunci avea în jur de treizeci de ani, iar acum are vreo şaizeci şi doi, ar putea – cu noile injecţii cu proteine – să arate de patruzeci de ani.” „Cine a fost dictatorul de dinaintea lui?” „Avem de-a face cu o succesiune de tip bunic-tată-fiu, toţi cu acelaşi nume.” „Bănuiesc că semănau destul de bine unii cu alţii, nu?” „Fotografiile arată o asemănare de familie, dar nu foarte puternică.” „Cunoşti pe cineva care şi-l aminteşte pe tată?” „Nu, fiul i-a omorât pe toţi aceia care l-au cunoscut pe tatăl său.” „Dar Jodell? Megara?” „Mda, posibil să-l fi cunoscut pe tată şi să fie încă în viaţă. Nu uita că ăştia sunt cei mai mari lingăi din palat.” „Care a fost explicaţia acestei dictaturi ereditare?” „Din ceea ce am auzit eu, în zilele de început ale noii societăţi ideale, oportuniştii, contrarevoluţionarii, falsificatorii, deviaţioniştii, oamenii cu o vedere îngustă, naţionaliştii de toate tipurile şi alţii asemenea, erau puternici şi a fost nevoie de o mână forte ca să-i ţină în frâu. Treaba asta se putea realiza numai dacă în anii de început ai primei civilizaţii cu adevărat revoluţionare nu exista lupta pentru putere.”

Orlo zâmbi şi scrise: „Văd că ştii jargonul ăsta mai bine decât mine. Bun – ştie careva ceva despre injecţiile cu proteine care încetinesc îmbătrânirea?”

Când se uită la ceilalţi, Orlo constată că scuturau din cap, iar unul îi scrise: „Ce să caute un expert dietetician în Oraşul Comunicaţiilor?”

Era adevărat; dar – Orlo ridică mâna.

— Domnilor, le zise, tocmai m-am gândit că întreaga istorie ne arată că nu a existat niciodată o succesiune de tip bunic-tată-fiu în care toţi să fie la fel de competenţi, la fel de neîndurători şi la fel de ticăloşi. Părerea mea este că avem de-a face nu cu nişte injecţii cu proteine pentru amânarea procesului îmbătrânirii ci cu un individ care este la putere de 106 ani. Şi acum, cum am putea dovedi sau alunga această idee? Şi unde anume este inventatorul imortalităţii lui Martin Lilgin? Sau mai precis, de unde face rost de aceste droguri şi cine le produce?

Dezbaterea care urmă ar fi putut continua la nesfârşit, dar Orlo, care era cu ochii pe ceas, ridică deodată mâna, aşteptă încuviinţarea lui Arger şi le zise:

— Domnilor, este şapte fără douăzeci şi trei de minute. Eu trebuie neapărat să ajung undeva înainte de şapte şi îmi închipui că şi voi aveţi alte treburi de făcut. De aceea…

Întoarse degetul spre podea.

Arger încuviinţă din cap.

Ishkrin mai făcu o ultimă remarcă idioată despre o posibilă colaborare dintre savanţii din Oraşul Comunicaţiilor şi biroul lui Orlo. Chiar aşa îi zise: birou.

Orlo nu aşteptă să vadă ce anume se întâmplase cu personalul biroului. Îi scoase pe cei cinci prin holul care lega biroul lui de oraş. Apoi plecă şi el grăbit, în vreme ce se gândea: este un fapt dovedit că nici o persoană, nici un singur creier uman, nu poate lua în considerare toate implicaţiile unei acţiuni. Nici Lilgin nu face excepţie de la această regulă.

Se părea că dictatorul avea totuşi o calitate care aducea cu altruismul. Îşi omagia, sau se prefăcea c-o făcea, colegii din Prezidiu. Într-un alcov special, aflat în drumul spre sufrageria oficială existau portretele tuturor persoanelor care fuseseră vreodată Membri ai Supremului Prezidiu.

Orlo credea că acea omagiere făţişă era o prefăcătorie. Adevărul era că dictatorul avea scăpări dese de memorie.

Portretele acelea îi aminteau de nişte detalii pe care nu îndrăznea să le uite. Un om care-şi uită inamicii, şi acuzaţiile aduse împotriva lor, este într-un pericol extrem.

Alcovul era prost luminat. De fapt, singurele surse de lumină erau lumânările care ardeau în faţa fiecărei nişe în care era aşezat câte un portret. Nişele erau aşa de adânci încât, dacă cineva voia să vadă mai bine, trebuia să se apropie de ea ca să zărească ceva: Cei care treceau prin alcov observaseră că era dificil de admirat fie şi un singur portret, în nici un caz pe toate.

Dar lumânarea – aşa se spunea – era o întoarcere la un străvechi simbol al respectului, admiraţiei şi prieteniei. Mai mult, mica flacără atesta dreptul individului de a fi respectat pentru realizările personale. De aceea, era o expresie a căldurii şi a sentimentelor frumoase şi un tribut al loialităţii şi talentului individului în faţa căreia ardea.

Orlo trecu încet prin alcov la şapte fără un sfert. Părea pierdut în gânduri, pentru că se opri de câteva ori şi se sprijini cu spatele de un perete sau altul. Cu ochii pe jumătate închişi (sau pe jumătate deschişi), părea să se gândească foarte absorbit la ceva.

După o vreme îşi continuă drumul. Se îndrepta spre sufrageria în care membrii Prezidiului şi dictatorul luaseră cina cu o seară înainte. De fapt, atunci când ieşi din alcov, o porni grăbit spre bariera de soldaţi din faţa sufrageriei, ca şi cum era aşteptat la masă. Curând, auzi sunetele veseliei dinăuntru. Beţivii urlau şi râdeau, strigând unii la alţii.

Orlo se apropie cam la zece paşi de masa la care erau instalaţi soldaţii de gardă care-l priveau curioşi. În acel moment se opri. Luă pe chip o expresie de om care uitase ceva foarte important şi dădu să se întoarcă. Dar păru apoi să-şi dea seama unde se afla şi reveni în faţa oamenilor în uniforme.

Strigă în direcţia întregului grup, deşi îl privea doar pe generalul Hintnell.

— Domnilor, tocmai mi-am adus aminte că am o întâlnire urgentă şi că nu pot participa la cină. Dacă întreabă cineva de mine, spuneţi-i că voi da explicaţii mai târziu.

După aceea se întoarse şi porni cu paşi grăbiţi pe coridor, cutremurându-se din cauza acţiunii nebuneşti pe care o întreprinsese. Aproape că se aştepta să-i audă pe soldaţi venind după el ca să-l aresteze.

Când nu se petrecu nimic de genul acesta, se calmă. Deliberat, se prefăcu a fi pierdut în gânduri atunci când traversă alcovul. De această dată se opri vreme îndelungată în faţa portretului lui Crother Williams.

Ca şi în celelalte nişe, nu erau trecute nici un fel de date, doar numele.

Chipul acela părea să privească îngândurat spre Orlo. Avea o expresie de om hărţuit. Murise de tânăr, cel mult treizeci de ani.

Când trecuse prin alcov, cu o seară înainte, Orlo nu privise în jur decât în treacăt. Dar tot mai văzuse câte ceva. Apoi, în timpul nopţii, se trezise de câteva ori ca să se întrebe care putea fi semnificaţia acelui loc: lumina proastă şi dificultatea de a vedea ceva în adâncul acelor nişe aveau un înţeles care-i scăpa.

Înainte de venirea la palat, mintea lui ascuţită ajunsese la concluzia că răspântia vieţilor era în jurul vârstei de treizeci de ani. Atunci când ajungeau în jurul acelei vârste, toţi oamenii care aveau ceva putere sub conducerea lui Lilgin erau acuzaţi, de cele mai multe ori pe nedrept. Individul respectiv fie era omorât, fie mutat în altă parte. Unde era dus depindea foarte mult de natura acuzaţiei şi de atitudinea pe care o avea. Putea să dispară pur şi simplu în vreun loc uitat de lume într-o activitate tehnică sau, dacă acuzaţia era severă – dacă de exemplu era acuzat de provocare, falsificare, proastă organizare sau instabilitate politică – reabilitarea putea fi obţinută doar prin muncă silnică la fermă.

În acel moment, Orlo rămase destul cât să observe că numai o treime din oamenii ale căror portrete le examina trecuseră de fatidica vârstă de treizeci de ani. Această constatare o făcu în vreme ce număra preocupat nişele.

Erau 284 de portrete.

Afară se întunecase de multă vreme când auzi un sunet la uşă. Atunci când Orlo o deschise, Sheeda intră în apartament. Adusese cu ea un ziar.

— A apărut un articol despre tine chiar pe prima pagină, îi zise. Despre avansarea ta.

Orlo luă ziarul pe care i-l întinsese. Dar nu se uită imediat la el.

— Am observat, îi răspunse, că e trecut de nouă. Unde ai fost până la ora asta?

Sheeda îşi scoase haina. După ce o lăsă să cadă pe un scaun, se întoarse să-l privească, o fată subţire îmbrăcată cu o rochie maro peste care cădea ca o mantie părul lung şi blond.

— Asta-i o întrebare frăţească? Se interesă.

Orlo se gândi o clipă.

— Nu, răspunse în cele din urmă.

— Asta-i noaptea în care voi deveni amantă?

Orlo zâmbi.

— Observ că n-ai avea nimic împotrivă, îi răspunse.

— Vreau doar să rămân în viaţă, cât mai mult cu putinţă, i-o întoarse fata cu simplitate. În plus, am sentimentul că asta-i una dintre condiţii.

— Nu îl înţelegi pe Lilgin, răspunse Orlo mecanic. De sfetnicii lui trebuie să ne ferim. El este un inginer social. Restul sunt numai nişte nemernici.

Fata rămase tăcută.

— De fapt, continuă Orlo, eu sunt ceea ce s-ar putea numi un idealist. Aveam o părere despre traficul cu femei încă dinainte să vin aici. Nu e bine ca o femeie sau o fată să fie obligată să întreţină relaţii sexuale. Deci nu se va întâmpla nimic. Când te privesc, nu am impresia că eşti ca o soră.

Dar nici nu cred că e bine ca cineva să-mi trimită o femeie numai pentru propria mea plăcere.
— Dar voi putea rămâne pe mai departe aici? Întrebă ea.
— Desigur.
— În cele din urmă va trebui să dormim în acelaşi pat, aşa că mai bine să începem chiar din noaptea asta.
— Avem un pat dublu grozav, suficient de mare ca doi prieteni să poată dormi confortabil în el. Bănuiesc că nu există nici un motiv pentru care un tânăr şi o fată nu ar putea să stea împreună.
— Asta înseamnă că în noaptea asta vom dormi împreună?
Orlo oftă.
— Eşti genul de om care nu se lasă uşor, îi zise. Dar da, aşa cred.
— Deci s-a aranjat. Fata îi zâmbi mulţumită. Ce-ai zice dacă am bea ceva? Vrei?
— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.
— Care întrebare? Făcu ea mirată.
— De ce ai venit aşa de târziu?
Sheeda ridică din umeri.
— Am fost reţinută la birou. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva înainte. Şefu' a venit ca o furtună la şase fără cinci şi a zis că avem ceva în plus de lucru care trebuie terminat în seara asta. Se strâmbă nemulţumită. Din ce-am văzut, nu mi s-a părut deloc important. Dar ştii cum sunt şefii cei mici. Parcă-şi pierd minţile numai la gândul că ar putea fi acuzaţi de – care-i termenul?
— Muncă defectuoasă, proastă administrare sau, şi mai rău, sabotaj.
Când Sheeda termină, Orlo o întrebă calm:
— Şi zici că aşa ceva nu s-a mai întâmplat înainte?
— Niciodată.
Orlo se rezemă de spătarul fotoliului şi închise ochii. Fără să-i deschidă, rosti încet:
— Aduci tu băutura?

Nu o auzi plecând, din cauza covorului gros, dar îi simţi absenţa.

În vreme ce zăcea cu ochii închişi, se gândi: Unde eram la şase fără cinci…? Da, atunci eram în toiul discuţiei cu Ishkrin şi Rosten.

Greu de făcut legătura între cele două întâmplări. Desigur, s-ar fi putut gândi în timpul convorbirilor că Sheeda trebuia să se întoarcă acasă. Dacă fata ar fi avut vreo influenţă asupra lui, atunci probabil că ar fi pus punct şedinţei chiar la şase ca să fugă la ea.

Numai că lui nici prin cap nu-i trecuse să dea fuga acasă. Drept care nu încheiase discuţiile şi nu se înapoiase în apartament nici după aceea, dintr-un alt motiv: dorinţa de a număra nişele şi de a privi mai bine portretul lui Crother Williams.

În afară de asta, nici nu avusese habar că Sheeda fusese reţinută la birou.

Ca atare, persoana ei nu fusese un factor important.

Deşi altcineva aşa considerase. Pentru că acest cineva făcuse în aşa fel încât să fie reţinută la birou.

O contradicţie?

De fapt, logica era simplă. Când Orlo refuzase să se supună instrucţiunilor şi luase prânzul cu savanţii, întrebarea principală din mintea celor care-l urmăreau pentru Lilgin fusese următoarea: Ce are de gând să facă? Ce a mai pus la cale?

Refuzul savanţilor de a coopera la proiectul Higenroth fusese o surpriză plăcută pentru Lilgin. De aceea nu se mai considerase ceva prioritar ca Orlo să fie ţinut cât mai departe de prizonierii din Oraşul Comunicaţiilor.

Fata fusese reţinută pentru că… ce altceva mai avea de gând să facă restul după-amiezii şi serii? Se presupusese că atunci când Orlo avea să revină în apartament şi nu avea să găsească fata, atunci ar fi fost motivat să dezvăluie o parte din planurile sale. Va merge şi va face ceva.

Totul fusese foarte simplu. Şi inutil. Pentru că, după ce se întorsese din alcov, nu mai plecase în altă parte.

Concluzia: Nu înţelegea deloc situaţia.

Dar, desigur, era mai bine aşa. Rezultatul, i se permitea să mai trăiască o zi în plus.

Experimentul grandios continua.

În întunericul din dormitor, Orlo simţi o mişcare în pat, aproape de el. Auzi glasul subţire, feminin:

— De ce nu vrei să faci dragoste cu mine?

— Pentru că nu ar fi bine.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Orlo se întoarse pe spate, conştient că fata era goală pe sub pătură şi se afla la o palmă de el. Gândul acela îl stârni, dar se opuse cu tărie oricărei tentaţii.

— Nu pot să mă scutur de sentimentul că îţi închipui că este ceva ce trebuie neapărat să faci pentru mine şi de aceea doreşti, numai de frică să nu fii penalizată, îi zise. Nu cred că se va întâmpla aşa ceva, o minţi el.

— Sinceră să fiu, consider atitudinea ta şi felul în care te stăpâneşti atât de minunate încât mă simt copleşită de un sentiment profund faţă de tine, veni răspunsul fetei.

— Nu mă ispiti. Sunt un simplu om.

Linişte în întuneric. Apoi:

— Pentru Dumnezeu, domnule, ard de dorinţa de a deveni a ta!

— Domnule, repetă el râzând.

Fusese numai un hohot de râs înăbuşit pe loc.

— Îmi pare rău, îi zise Sheeda, dar mi s-a spus că aşa trebuie să mă adresez atunci când vorbesc cu tine.

— Nu am râs din cauza cuvântului, chicoti Orlo. Mai mult din cauza contextului în care l-ai folosit. Îmi cer scuze.

Fata nu-i mai răspunse.

— Parcă ai zis că nu ai mai făcut dragoste niciodată, nu? Continuă el.

— Da, niciodată. Aşa că sunt şi eu curioasă. Oare cum o fi?

Orlo deja îşi imagina cum ar fi fost să-i sărute buzele dulci, simţindu-i corpul tânăr sub el. Da, nu mai era nici o îndoială – îşi dorea cu disperare să o iubească.

Din străfundul fiinţei simţi cum se plămădea o hotărâre rece. Strânse din buze şi-şi miji ochii, având sentimentul că… Nu, nu voi profita de ea.

După cum socotise el (de mai multe ori), ar fi fost o greşeală să cedeze în faţa a orice era menit să corupă. Adevărat, un bărbat nu ar trebui să-şi refuze plăcerile oferite de sex. Dar era la fel de adevărat că fata era menită să-i distrugă scopul, oricare ar fi fost acesta. De aceea…

Îi zise deodată:

— Poate că dacă ne vom îndrăgosti unul de altul, am putea cere permisiunea să ne căsătorim.

— Nu ţi se va permite niciodată să te însori cu mine, răspunse Sheeda resemnată.

De dimineaţă era din nou veselă.

— Gata, cred c-am priceput care e treaba, îi zise. Cred că eşti homosexual.

Femeile, cugetă Orlo cu silă.

Sheeda continuă:

— O persoană trebuie să privească cu calm o asemenea situaţie. Noi nu avem o relaţie de tip frate şi soră, ci o relaţie de tip soră cu soră.

Doamne, se gândi Orlo. Dar comentă:

— Până în clipa asta am crezut că voi putea discuta cu tine o parte din problemele care vor apărea la mine la birou. Dar dacă ceea ce ai spus este un exemplu al logicii tale, cred c-ar fi mai bine să renunţ la planul meu.

Fata se întoarse cu spatele la el şi se îndreptă spre ferestrele largi. În timp ce privea la grădina de dedesubt părea să tremure uşor. În cele din urmă, atunci când o porni spre uşă, îi zise fără să se întoarcă:

— Îmi pare rău. N-o să mai fiu aşa de rea.

— Bine, acceptă Orlo.

Imediat ce rosti acel cuvânt, simţi cum avea loc o schimbare în interiorul lui… Pentru numele Domnului, se gândi scârbit, de ce mă împotrivesc aşa de tare?

Cu glas tare, continuă:

— N-ai vrea să-mi faci un cadou de ziua mea?

Probabil că în glasul lui apăruse un ton încurajator, pentru că fata se întoarse spre el cu ochi strălucitori.

— Când? Şopti.

— Diseară.

— Când e ziua ta?

— Mâine.

— Şi ce ţi-ai dori să primeşti de ziua ta?

— Pe tine, răspunse el.

În următorul moment Orlo se trezi cu ea în braţe. Cum de ajunsese aşa de repede lângă el, n-ar fi putut spune. Îşi amintea numai că observase o mişcare atunci când se întorsese. Dar nu putea analiza detaliile, nu pe moment.

Dictatorul se trezise cu un gând: Orlo făcuse un lucru cu adevărat extraordinar atunci când zăbovise aşa de mult în alcov. Nimeni altcineva nu mai fusese interesat de portretele de acolo…

Începu să se îmbrace, cu gândul la Orlo.

Cu o seară înainte ascultase discuţia dintre băiat şi cei cinci savanţi, moment în care trimisese poliţia secretă la el în birou ca să caute orice fel de hârtie cu un aspect suspect.

A primit din partea agenţilor numai o singură foaie, mototolită. Pe ea stătea scris de mâna lui Peter Rosten: „Cine este Orlo Thomas? Din punctul meu de vedere asta-i ce trebuie să aflăm…”

…Ajunseseră aşa de departe! Păcat, decise deodată Martin Lilgin.

Uimitor cât de intuitivi erau oamenii deşi, din punct de vedere politic, erau indiferenţi, oportunişti şi cinici.

În mintea sa ordonată îl etichetă pe Peter Rosten drept un „duşman redutabil”. Când lua micul dejun constată că nu

ştia prea bine ce decizii să ia. Să lase experimentul să mai continue, fie şi pentru o singură oră?

Înainte să ia o hotărâre ascultă pasaje înregistrate din discuţiile pe care le avuseseră Orlo cu Sheeda cu o seară înainte, pe timpul nopţii şi în acea dimineaţă. Deşi nu era deloc mulţumit de „cinismul” fetei, după ce ascultă schimbul de cuvinte din acea dimineaţă, se văzu nevoit să admită că alesese bine – ca întotdeauna… Fata izbutise să treacă de refuzul lui. Bun, cugetă mai departe, acum e clar.

Continuăm!

Începu să dea ordinele de rigoare. Fata să fie ridicată iar acuzaţiile să fie pregătite. Sub nici o formă nu trebuia lăsată să intre în palat în seara aceea. Orlo Thomas nu trebuia s-o mai vadă vreodată, poate numai pe un canal al televiziunii cu circuit închis, atunci când avea să fie torturată. La ce torturi să fie supusă? Pentru început, poliţia secretă trebuia să fie gata să-i smulgă pielea de pe faţă…

Imediat ce termină cu asta, îl căută pe Jodell şi îi spuse pe tonul său obişnuit:

— Fii gata să cureţi cuibul ăla de individualişti egoişti – acei aşa-zişi savanţi din Oraşul Comunicaţiilor.

— Să curăţ oraşul – când?

— Înainte să se termine ziua.

— Noile instrucţiuni anulează ordinul de dinainte, prin care ni se cerea să nu facem nimic care să-i dea de bănuit lui Orlo Thomas?

— Da, îl anulează – dar am o pretenţie. Vezi ca raidul în Oraşul Comunicaţiilor să aibă loc în timpul prânzului. Eu o să-l pun pe Alter să-l cheme pe Orlo la masă în apartamentul meu. De acolo va pleca iar la familia Glucken, la sugestia lui Alter, aşa cum a promis ieri. De data asta vreau să meargă să vadă şi câmpul de decolare a rachetelor de unde a fost lansat materialul Higenroth cu douăzeci şi unu de ani în urmă. Ca atare, probabil că se va întoarce la palat destul de târziu – după opt. Alte întrebări?

— Nu, Excelenţă. Situaţia este cât se poate de limpede. Totul se va face precum aţi ordonat. Ar trebui să ştiu unde vă pot găsi câtă vreme Alter ia masa cu Orlo?

— O să văd mai încolo dacă e nevoie să te anunţ sau nu.

Pentru Jodell asta însemna că nu avea să fie anunţat. În vreme ce aştepta politicos ca dictatorul să întrerupă legătura, se gândea că Lilgin intenţiona să-şi viziteze vreo amantă neglijată. Existau anumite tabieturi ale dictatorului pe care atât el cât şi alţii le observaseră de-a lungul anilor. Şi pe care, desigur, nu le menţionaseră niciodată. Mai mult, credea că ştia şi despre ce amantă era vorba. Odette începuse să se comporte destul de bizar în ultima vreme, aşa cum se comportau femeile atunci când simţeau că ceva nu era tocmai în regulă…

Ce faci în a doua zi de când ai fost numit Membru al Supremului Prezidiu? Mai exact, ce anume faci când mintea nu-ţi stă deloc la treabă? Şi când simţi că fiecare minut în parte este extrem de preţios, că nu trebuie irosită nici măcar o clipă?

Normal, Orlo ieşi din apartament, se îndreptă spre ascensor şi coborî la parter. Nu se gândi deloc la faptul că în dimineaţa aceea nu se mai întâlnise cu nimeni. Adevărul era că absenţa lui de la cina cu dictatorul, de cu o seară înainte, fusese imediat observată de grupul de supravieţuitori. Iar concluzia pe care o trăseseră aceştia: nici măcar întâmplător nu trebuiau să fie văzuţi împreună cu noul membru până când poziţia acestuia nu avea să fie clarificată. În acel moment se părea că începuse unul dintre jocurile lui Lilgin… Cu excepţia lui Megara sau Jodell, ceilalţi membri ai Prezidiului erau prea noi ca să ştie ce plănuia dictatorul.

După ce coborî din ascensor, Orlo străbătu coridoarele largi până când ajunse la intrarea păzită din Oraşul Comunicaţiilor. De acolo, după ce i se permise trecerea, o porni spre biroul său.

Pe drum, avu parte de aceeaşi experienţă plăcută pe care o trăise şi cu o zi înainte. Civilii se înclinau respectuoşi în faţa lui. Personalul militar îl saluta. Când ajunse la cartierul său general, îl aştepta Bylol, gata să-l servească. La fel şi restul personalului. Atunci când trecu pe coridorul interior din faţa birourilor cu pereţi de sticlă, constată că toată lumea se ridica în picioare în semn de respect. Şi Lidia, când îl văzu, se ridică şi se înclină înaintea lui. La câteva minute după ce rămăsese singur în birou, auzi un ciocănit timid la uşă, urmat de apariţia secretarei.

Lidia se apropie şi rămase în picioare în faţa lui. Tăcută. În aşteptare.

Orlo se simţea extrem de tulburat.

Oare chiar o să am parte de două femei?

Din păcate, despărţirea caldă de Sheeda îl cam stimulase. Şi – din nefericire – fusese obligată să plece chiar atunci ca să ajungă la vreme la locul ei de muncă.

Orlo deschise sertarul şi scoase o pastilă, dar fără tragere de inimă. I-o întinse fetei. Lidia o înghiţi, îi zâmbi întristată şi aşteptă mai departe. Orlo îi făcu semn spre uşa dormitorului. Fata dispăru.

Orlo se duse la ea zece minute mai târziu. Din fericire, reuşiră să se controleze ceva mai bine. Cu o zi înainte fuseseră amândoi prea excitaţi şi prea grăbiţi. Nici el şi nici ea nu ştiuseră prea bine ce aveau de făcut. Pentru el, importantă fusese realitatea tristă a ejaculării precoce, care pusese capăt experienţei în mod prematur şi-l umilise.

De această dată reuşi să rămână deasupra ei cinci minute încheiate, lucru care-i încântă pe amândoi.

După aceea, când reveni la masa sa de lucru, iar Lidia în anticameră, Orlo, copleşit de vinovăţie, îşi zise că nu mai putea profita de Sheeda în noaptea care urma.

Un alt gând îi mai ridică moralul, acelaşi pe care-l avusese şi cu o zi înainte: dacă sunt omorât înainte de lăsarea întunericului, cel puţin nu-mi pot lua ceea ce am avut deja de două ori, o femeie. (Iar Lidia un bărbat.)

Era ceva real, cu adevărat însemnat. Deloc naiv.

Încercă să-şi imagineze cum ar fi fost dacă ar fi trăit douăzeci şi unu de ani şi ar fi murit fără să fi avut nici o experienţă sexuală. Şi Lidia la fel – pentru că el fusese singura ei şansă.

Gândul acesta întrecu ca importanţă curioasa loialitate pe care începuse s-o aibă faţă de Sheeda, de parcă fata ar fi avut vreun drept special asupra lui. Obligaţia lui faţă de ea (dezbătu mai departe în gând) era să se asigure că nu avea să moară înainte să se fi împlinit ca femeie.

Din nefericire, era una dintre tristele realităţi ale cârmuirii lui Lilgin.

Se simţea vinovat şi dintr-un alt motiv. Întregul episod cu Lidia consumase mai bine de patruzeci de minute… cu toate mângâierile şi sărutările.

Suntem cu toţii folosiţi de dictator şi – într-un fel sau altul – sperăm să profităm cât mai mult de treaba asta… deci mai bine să mă apuc de lucru.

Dar ce anume să fac? Se întrebă.

Aşa cum stătea la masa de lucru, concepu un fel de eseu mental: „Eu, Orlo Thomas, un nimeni care a încercat să fie un rebel în secret încă de la vârsta de unsprezece ani – deşi nu m-am străduit prea tare – am fost motivat cu puţină vreme în urmă să-mi arăt făţiş împotrivirea faţă de regim.

În loc să fiu acuzat şi arestat, am fost adus în palatul dictatorului şi am devenit unul dintre cei treizeci de oameni care conduc lumea. În plus, cred că dictatorul este nemuritor – ceea ce este cam ridicol (deşi altfel nu văd cum s-ar explica continuitatea politicii duse de guvern) – şi are un scop necunoscut – mie – pentru care m-a adus tocmai aici, în inima puterii.

Dacă ceea ce am presupus este corect, se ridică următoarea întrebare: mai ştie şi altcineva care este scopul lui? Dacă nu-l mai ştie nimeni, atunci se pare că sunt singur, exceptând cei câţiva prieteni savanţi întemniţaţi în Oraşul

Comunicaţiilor. Drept care, probabil, voi muri fără să-i fi aflat planul.

DAR – dacă mai ştie cineva ce scop a avut în minte Lilgin atunci când m-a adus aici, atunci teoria mea cu privire la milioanele de oameni care aşteaptă ocazia să-l răstoarne pe acest super-nemernic din toată istoria s-ar putea extinde (sper) chiar şi aici, în palat.

Indiferent care sunt motivele dictatorului nu cred că-şi va risca cineva pielea ca să-mi spună şi mie ce se petrece de fapt…”

După ce „scrise” acest rezumat pe tabla minţii, Orlo „privi” posomorât la ultimul paragraf.

„Zău aşa”, cugetă după aceea, „am luat-o razna rău dacă îmi pot imagina o asemenea nebunie. Tot ceea ce-şi spusese era adevărat, cuvânt cu cuvânt, şi, într-o lume logică, ar fi avut o explicaţie, dar…

Gândul se curmă atunci când uşa biroului se lovi cu zgomot de perete.

Bylol dădu năvală. Ochii îi erau larg deschişi şi părea îngheţat de groază. Izbucni:

— Excelenţa sa este la intercom.

— Lilgin?

Orlo îngheţă la rândul său. Bănuia că Bylol încuviinţase într-un fel sau altul, deşi el nu înregistrase nimic de genul ăsta.

Când ieşi din starea de paralizie, Orlo se gândi cutremurat: în fond am stat de vorbă cu el acum două seri. Cel puţin în aparenţă, nu pare un om cu care nu se poate discuta…

Dar tremurul din interior era încă prezent atunci când ridică receptorul şi aprinse monitorul aferent. Pe el apăru chipul faimos.

— Domnule Thomas, se auzi imediat glasul baritonal, n-ai vrea să luăm prânzul împreună, la mine în apartament?

— Da, domnule, răspunse Orlo. La ce oră?

— Douăsprezece şi jumătate. Apartamentul D-Unu. Gărzile din faţa uşii vor primi ordin să te lase să treci, aşa că intră direct.

După ce legătura se întrerupse, Orlo privi la ceasul de la mână. Zece şi unsprezece minute. Venise la birou puţin după nouă.

Ziua de lucru de abia începuse.

După ce se mai gândi preţ de un minut la invitaţie ridică privirea şi constată că Bylol dispăruse.

Se lăsă moale pe spătarul fotoliului. În mintea lui, un singur cuvânt rostit de dictator avea ecou: „… gărzile…”

Se gândi cu teamă: Cum poţi să dispari fără probleme? Iei masa de prânz cu Martin Lilgin…

Simţi că avea mare nevoie de un sfat.

Se ridică de la masa de lucru şi se îndreptă spre uşa din spate. Când ajunse pe coridor se mai calmă puţin. Şi prinse curaj.

Se gândi: intenţia este de a mă îndepărta de savanţi. Iar de această dată s-a folosit toată puterea.

De ce…? Pentru Dumnezeu, ce însemnau toate astea?

Pe Ishkrin îl găsi în bibliotecă, adâncit în lectură. Împreună îl căutară pe McIntosh şi apoi, din fericire, dădură şi peste Arger, cel care avea echipamentul necesar pentru protecţia contra spionilor. Cum era deja târziu, Orlo se mulţumi numai cu cei trei.

Imediat ce-şi găsiră locul, Orlo scrise: „Am sentimentul că participarea mea la prânzul de ieri i-a pus în pericol pe toţi cei care stau în Oraşul Comunicaţiilor.”

Motivul pentru care ajunsese la o asemenea concluzie: declaraţiile savanţilor că nu intenţionau să facă ceva pentru redescoperirea proiectului Higenroth declanşaseră în mintea dictatorului unul din acele gânduri distructive care, în trecut, provocaseră moartea a grupuri întregi.

Motivul furiei dictatorului: savanţii fuseseră aduşi în Oraşul Comunicaţiilor pentru un anume scop pe care, dacă nu-l acceptau, atunci trebuiau omorâţi.

În timpul acelei conversaţii desfăşurate pe trei nivele – scrisă, monitorizată şi liberă – mustaţa stufoasă a lui Ishkrin se mişcă neîncetat în timp ce glasul prietenos sau cuvintele scrise sugerau siguranţa şi calmul.

— Suntem cu toţii nişte oameni condamnaţi, îi zise. Ca indivizi separaţi, în momentul condamnării la moarte avem de gând să luăm cu noi cât mai mulţi din partea adversă. Dar cum cei care vor executa sentinţa nu sunt altceva decât nişte naivi orbiţi de putere, este posibil ca unii dintre noi să nu-şi exercite acest privilegiu.

După ce termină de vorbit, se întoarse ca să-l privească pe Orlo drept în ochi.

Iar Orlo înţelese mesajul. Oamenii aceia încă nu aveau încredere în el. Din cauza a ceea ce se petrecea în acel moment şi datorită conversaţiei de cu o zi înainte, nu erau siguri dacă nu încerca să-i ducă cu preşul. Faptul că dăduse năvală acolo, punându-i în gardă ar fi putut să le pară suspect.

N-avea rost să încerce să-i convingă că nu era aşa.

— Bine, rosti resemnat. Am încredere că ştiţi ce faceţi.

— Dacă, i-o întoarse Ishkrin imediat, ai avea experienţa anilor îndelungi petrecuţi în acest coşmar şi dacă am fi ştiut care este rolul tău, şi ce vrea Lilgin de la tine – atunci poate că aş fi putut să-ţi dau un alt răspuns. Cum situaţia este alta – ridică din umeri şi-i zâmbi – nu pot decât să-ţi doresc un prânz cât mai plăcut cu preşedintele Lilgin, Orlo.

Pe drumul înapoi spre birou, Orlo se gândi: ce alt răspuns ar fi putut să-mi dea…?

Era uimitor. Cu acele ultime cuvinte primise de fapt celălalt răspuns, cel pe care-l dorise: La nevoie, în momentul unei crize, savanţii aveau să acţioneze.

Cu excepţia barierelor păzite, coridorul care se întindea înaintea uşilor de la ascensor era aidoma cu cele de la etajele inferioare.

Orlo coborî la cel de-al patrulea etaj şi se opri ca să evalueze barierele.

Prima era un gard de oţel care se întindea de la peretele interior până aproape de ferestrele largi. Gardul avea cel puţin doi metri în înălţime iar în spatele lui era o masă lungă aşezată probabil pe un fel de platformă, pentru că duzina de tineri se holbau la el de la înălţime.

Orlo îşi aminti de instrucţiunile primite şi o porni încet mai departe. Tinerii continuau să se uite la el, dar fără să spună ceva. Trecu prin breşa îngustă dintre gard şi fereastră. Gărzile îi dădură pace.

În faţă era un al doilea gard de oţel. Acesta se întindea de la ferestre până la aproape un metru de peretele interior. În spatele lui erau vizibile alte capete de tineri.

Şi aceştia îl lăsară să treacă. În tăcere. Fără un cuvânt. Cu chipuri împietrite.

Orlo nu privi în urmă la nici un grup de gărzi ca să vadă dacă sunt în uniforme sau dacă erau aşezaţi la o masă înaltă. (Ar fi putut avea cu toţii doi metri în înălţime şi ar fi putut sta în picioare.)

În faţa lui se înălţa acum o a treia barieră, diferită, care nu era de metal şi nici nu avea gărzi în jur. Cel puţin nu se vedea nici un soldat prin preajmă. Era un fel de gard viu, plin de flori, care creşteau agăţate de nişte araci ce păreau lipiţi de podea. Pe jos se vedea o carpetă lungă, ca o potecă în culorile lui Martin Lilgin, roşu, albastru şi galben.

Poteca carpetată ducea spre o uşă largă, capitonată. Orlo se apropie de ea şi verifică dacă acolo era într-adevăr apartamentul D-Unu. După aceea, îşi luă inima-n dinţi şi făcu întocmai cum i se spusese: apăsă pe clanţă, deschise uşa, intră şi apoi închise uşa în spatele lui.

…Cei doi bărbaţi – Lilgin cel scund şi Orlo, de înălţime medie – se instalaseră într-o cameră de sticlă la o masă de cristal, luând prânzul în farfurii de porţelan şi ajutându-se de tacâmuri de argint.

În timpul mesei, Orlo începu să primească instrucţiunile cu privire la ce avea de făcut în ziua aceea: mai întâi să mai facă o vizită soţilor Glucken…

Imediat după ce-i spuse, gazda zâmbi şi continuă cu blândeţe:

— Eu şi cu Jodell de abia aşteptăm rezultatele celei de-a doua convorbiri cu ei. Şi poate că mâine vei sta iar de vorbă cu ei. Uneori este uimitor să vezi ce poate descoperi o minte nouă într-o problemă învechită… Aşa peroră falsul Lilgin, conform cu instrucţiunile primite.

Alter îl sfătui de asemenea să „viziteze" şi câmpul de lansare a rachetelor. Şi, desigur, Orlo nu avu de ales şi răspunse că va merge acolo imediat după vizita la soţii Glucken.

În cele din urmă ajunseră la cafele şi desert, moment în care chelnerul care-i servise cu discreţie dispăru.

Imediat, Lilgin scoase din buzunarul interior al hainei două foi de hârtie pe care le despături atent şi i le întinse lui Orlo. Tânărul citi cu uimire: „Continuă să citeşti chiar dacă eu voi vorbi mai departe. Aceasta este probabil singura mea ocazie ca să-ţi spun că nu sunt decât un Alter Ego, o sosie a preşedintelui Lilgin. Ceea ce înseamnă că particip la tot felul de festivităţi şi întruniri ca şi cum aş fi chiar el.

Primul meu sfat pentru tine este următorul: cum instrucţiunile cu privire la activităţile din această după-amiază şi seară au venit direct de la Lilgin, va trebui să te supui şi să le execuţi, nu ai de ales.

Dar acum fii foarte atent.

Sunt convins că în curând voi fi omorât. Eu am înlocuit pe cineva care a dispărut cu mulţi ani în urmă. Este evident că tu reprezinţi un moment de criză de o mare severitate drept care, după ce va trece, nici un om care a avut cea mai mică legătură cu ea nu va mai fi lăsat în viaţă.

Eu sunt una dintre persoanele care intră în această categorie. Ştiu prea multe. O sosie a unui conducător de frunte trebuie să fie bine documentat în multe subiecte sensibile. Deşi nimeni nu m-a luat deoparte ca să-mi spună mai multe lucruri despre tine, am auzit destule detalii.

Am înţeles că eşti fiul lui Martin Lilgin, făcut cu una dintre amantele sale cu douăzeci şi ceva de ani în urmă. Problema pentru tine derivă din faptul că Jodell şi Megara vor să înceapă procesul îndelungat de pregătire pentru a deveni succesorul lui Lilgin atunci când acesta va muri – este mult mai bătrân decât pare; a trecut de multişor de cincizeci de ani.

Nu uita că Lilgin este un mare egocentrist; nu este interesat de numirea unui urmaş. Mai mult, pentru că este paranoic, i-a venit ideea că se pune la cale un fel de complot complex împotriva lui, al cărui pilon principal eşti chiar tu. În trecut, de câte ori a fost confruntat cu ceva ce n-a putut înţelege sau de care s-a speriat, metoda lui a fost extrem de simplă: i-a omorât pe toţi cei implicaţi. Ai putea să te întrebi dacă vreun om ar fi capabil să-şi omoare propriul fiu. Trebuie să-ţi mărturisesc că jumătate din rudele de sânge ale lui Lilgin au fost omorâte sau zac şi acum prin tot felul de închisori; răspunsul este da, ar fi în stare să te omoare.

A luat decizia să fii eliminat din calea lui cât mai curând cu putinţă. Nu ştiu cu precizie data, dar s-ar putea întâmpla chiar mâine.

Asta înseamnă că trebuie să acţionăm cât mai iute. Sugestia mea este ca, foarte repede – în următoarele douăzeci şi patru de ore – să-l asasinez pe preşedintele Martin Lilgin şi să-i iau locul. Am nevoie de tine ca să mă ajuţi să intru în pielea lui recunoscându-mă drept preşedinte şi arătându-mi respectul cuvenit. Am tot exersat scrisul lui de mână şi cred că pot să trec drept el. Imediat ce rezolvăm cu asta te voi declara oficial moştenitorul meu. Ceea ce va însemna că vom câştiga suportul lui Jodell şi Megara, cei mai puternici şi influenţi bărbaţi din lume, după Lilgin. Putem să ne purtăm după aceea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă ar fi murit numai un nimeni, un Alter Ego neînsemnat.

Ce părere ai? Vrei să mă ajuţi?”

Când termină de citit, Orlo se gândi că de abia în clipa aceea înţelegea sentimentele savanţilor, atunci când se dusese la ei ca să le ceară ajutorul.

Oamenii aceia simţiseră că nu puteau avea încredere în Orlo Thomas. În mintea lui se luptau impulsuri contradictorii, care, după un minut, se transformară într-o Mare Îndoială.

Tot ceea ce citise i se părea destul de plauzibil.

Era o explicaţie oarecum fantezistă, dar nu imposibilă, a motivului pentru care fusese ales membru al Prezidiului. (Trebuia să existe un motiv logic. Trebuia.)

Dar ca să se angajeze într-o conspiraţie pentru uciderea dictatorului era ceva mai presus de realitatea sa imediată. Mai grav era faptul că i se ceruse cooperarea într-o asemenea crimă din partea unui om care, la fel de bine, ar fi putut fi chiar Lilgin în persoană… Era prea mult.

Posomorât, îşi aminti de felul în care rezolvase Ishkrin o dilemă similară cu numai o oră şi ceva în urmă.

Drept care rosti vesel:

— Trebuie să spun că sunt încă uluit de tot ceea ce mi s-a întâmplat în ultimele câteva zile. Cu toate astea, ţelul meu principal este să rămân de partea învingătorului şi să mă păstrez în viaţă, dacă pot…

Ceva mai târziu, pe când se afla în avionul care-l ducea spre reşedinţa Glucken, Orlo se gândi puţin mai liniştit: faptul că am reuşit să plec de acolo înseamnă că poate chiar am discutat cu un Alter Ego…

Ceea ce aflase îl tulbura, mai ales dacă era adevărat – în care caz, ce-i rămânea de făcut?

…Povestea în sine era crezută cu ardoare de bietul Alter. La vremea sa primise informaţii corecte cu privire la multe dintre aspectele majore ale guvernării. Nu vedea ce motive ar fi existat ca de această dată să fie mai altfel.

Cu toate astea, în problema Orlo Thomas lucrurile stăteau altfel. Situaţia ceruse să fie indus în eroare de tot felul de declaraţii contradictorii. Iar dictatorul exact asta făcuse cu

micul său Alter, îl condusese spre concluzii eronate. Remarci făcute în trecere. O atitudine care insinua că Alter era unul dintre cei care cunoşteau situaţia, deşi întreaga chestiune (aşa cum i se sugerase) nu-l privea deloc. Cina din prima seară. Acum prânzul. Simplu.

Preşedintele Lilgin se condusese întotdeauna după trei principii: unde nu contează, spune adevărul cu cât mai multe detalii plictisitoare, acesta era principiul numărul unu. Principiul doi: nu da niciodată informaţii legate de ceva important decât atunci când este absolut necesar. Trei: de câte ori este posibil, zăpăceşte-ţi inamicii, sau eventualii inamici.

Orlo plecase din palat ca să-şi îndeplinească cele două misiuni într-o stare de mare zăpăceală şi tulburare. Planurile şi temerile Alter Ego-ului îi demolaseră teoriile.

Reveni la palat după lăsarea întunericului simţindu-se ca un idiot, tulburat, nefericit, confuz. Singura rază de bucurie era gândul că Sheeda probabil îl aştepta.

De asemenea, simţea imboldul să meargă să-l caute iar pe Ishkrin. Dar se simţea epuizat de toate evenimentele acelei zile. Drept care renunţă.

Ca rezultat al abdicării în faţa responsabilităţii nu află nimic despre bătălia dusă în Oraşul Comunicaţiilor între savanţi şi gărzile palatului. Oricum nu i s-ar fi permis să intre pe câmpul de luptă. Lilgin dăduse ordine stricte să i se interzică trecerea. Cu toate astea, toţi cei implicaţi răsuflară uşuraţi atunci când el nici nu încercă să se apropie de birou.

Desigur, toate aceste mici detalii aveau valoarea lor. Fiind obosit, evitase o confruntare directă chiar în acea seară – care ar fi putut duce la reacţii necunoscute. Dar eschiva lui ridică o întrebare: Poate un tânăr de douăzeci şi unu de ani să se salveze dintr-un asemenea complot? Pentru Orlo, cel care intră obosit în apartament, răspunsul era, cel puţin pe moment, negativ.

Singurul gând care-l măcina era acesta: dacă sunt cu adevărat fiul lui Martin Lilgin, este clar că eu personal nu pot face nimic împotriva lui…

Pe la miezul nopţii, când Sheeda tot nu apăruse, Orlo se întinse în pat deşi era încă îmbrăcat cu hainele de stradă, trist, lipsit de speranţă, extenuat şi confuz.

În cele din urmă căzu într-un somn adânc.

Cu multă vreme în urmă, experţii ajunseseră la concluzia că existau bioritmuri specifice în funcţie de care Higenroth îşi proiectase programarea proaspătului embrion ce avea să devină mai târziu tânărul Orlo.

Desigur, experţii nu erau interesaţi de om în sine. Toţi lingăii din eşaloanele inferioare ajunseseră la concluzia că tânărului nu i se va permite maturizarea completă.

Un studiu accelerat ce cuprindea tot ceea ce se cunoştea deja despre bioritmuri – adică foarte multe – fu introdus în memoria calculatorului şi astfel se obţinură datele estimative.

Rezultatul final: ultima dintre cele trei programări avea să se declanşeze între 5.10 a.m. Şi 7.04 a.m. În ziua în care subiectul avea să împlinească douăzeci şi unu de ani. Primele două se declanşaseră când subiectul împlinise unsprezece şi, respectiv, cincisprezece ani.

Desigur, toţi oamenii care participaseră la efectuarea studiului fuseseră condamnaţi puţin după încheierea lui. Dictatorul fusese foarte fericit să se descotorosească de grupul de investigatori, pentru că raportul final nu dădea o oră precisă, ci doar o perioadă de două ceasuri în care s-ar fi putut declanşa reacţia programată.

Eşecul membrilor Comitetului de a descoperi momentul exact îl înfuriase peste măsură.

Acuzaţiile aduse au fost: greşeli grave, lipsă de profesionalism, sabotaj.

După aceea, nimic nu i-a mai putut salva. Au dispărut pentru totdeauna în scurtă vreme.

Greşelile pe care le făcuseră erau de fapt mult mai serioase decât îşi imaginase dictatorul, mai grave decât acuzaţiile aduse împotriva lor. Când Orlo împlinise unsprezece ani – şi mai târziu, la vârsta de cincisprezece – fusese chestionat cu privire la anumite gânduri pe care le avea (programarea Higenroth pentru acea vârstă, corect observată şi notată).

Cum metoda interogatoriului, care făcea parte din stilul confesional de spălare a creierelor, era ceva la care toată lumea se supunea periodic, Orlo raportase tot, cu acurateţe. Atunci se observase că acele gânduri apăreau în mintea lui sub o formă întunecată în prima fază, ca după aproximativ două ore să devină limpezi precum cristalul.

Acea perioadă de două ceasuri (plus sau minus câteva minute) îi încurcase serios pe observatori.

Mai rău, pierduseră indiciul clar că se petrecea ceva cu şaptezeci şi două de ore înainte; nu un gând ci o supra-stimulare corporală. De neiertat fusese faptul că îl pierduseră şi pe cel premergător, care apăruse cu şase săptămâni înainte de data prevăzută de calculator.

Pentru că un creier este complex – deşi există o structură, un anume mecanism – întotdeauna sunt implicaţi cel puţin doi factori, unul fizic şi altul mental. Unul se află chiar în creier: o funcţie neutră care scanează dinainte viitoarele asociaţii de idei. De aceea, când un om încearcă să-şi amintească un nume, subconştientul îl cunoaşte cu cel puţin două ore înainte să-l recunoască mintea conştientă. Nu este disponibil în acea perioadă ca o amintire exactă, dar există o asociere fiziologică legată de persoana al cărei nume vrea să şi-l amintească.

În cazul nostru, cel de-al doilea factor era, desigur, programarea Higenroth. Cu şase săptămâni înainte, furie şi rezistenţă; cu şaptezeci şi două de ore în avans, întregul sistem glandular stimulat; corpul mobilizat pentru acţiune. Oamenii aflaţi într-o asemenea condiţie pot depune efort fizic susţinut fără probleme, chiar dacă nu au făcut exerciţii

înainte; ochii le strălucesc, au pasul mai sprinten iar mintea le este în alertă. O asemenea persoană străluceşte. La prânzul din prima zi pe care-l luase cu savanţii, Orlo strălucise în asemenea manieră încât îi uluise pe toţi cei de acolo. (Odată ce oamenii ating un asemenea nivel, nu-şi mai pierd strălucirea.)

Comitetul, ca şi conducătorii săi, în paranoia care-l stăpânise, nu observase că între unsprezece şi cincisprezece ani, şi apoi între cincisprezece şi douăzeci şi unu (mai puţin cele şase săptămâni), Orlo fusese în esenţă o persoană paşnică şi conformistă. Ca şi Marele – deşi mic din punct de vedere fizic – Geniu, membrii Comitetului erau convinşi de existenţa a ceea ce se numea „omniprezenţa duşmanului ascuns" care le cunoştea toate mişcările şi activităţile.

Desigur, în perioadele de trecere între două programări, Orlo îşi amintise perfect toate gândurile pe care le avusese la momentele cheie. Dar i se spusese că sistemul autocriticii elibera o persoană de toate ideile potrivnice Poporului; iar el crezuse în aşa ceva. Ca atare, între unsprezece şi cincisprezece ani alungase toate acele idei „învechite" din minte, fiind foarte ruşinat de el însuşi pentru că putuse nutri asemenea gânduri. Această metodă n-a mai dat roade la cincisprezece ani, dar, în esenţă, „exagerările sale de dreapta" se concentraseră mai ales asupra felului în care ar fi putut evita să devină unul dintre adolescenţii fraieri.

Orlo se trezi pe întuneric şi rămase nemişcat; nu era sigur dacă era perfect treaz – Oare am visat? Sau chiar am auzit un zgomot…?

În întunericul din apropierea patului simţi o mişcare. Oricine ar fi fost intrusul, cunoştea bine camera. Observă o învălătucire de umbre în întuneric şi simţi o mână mare peste gură, iar o alta care-i prinsese braţul într-o strânsoare de fier, apăsându-l de saltea.

Orlo nu-şi amintea dacă îşi revenise în simţiri după aceea, în mintea lui era întuneric.

Când se trezi, era întins – îmbrăcat, aşa cum se culcase – pe o canapea din biroul său.

Orlo clipi uimit când observă că soarele strălucea în înaltul cerului. Îşi dădu seama unde anume se afla.

Se ridică şi văzu… incredibilul.

Pe fiecare perete de plastic, pe toate suprafeţele de sticlă, erau imagini în direct cu Martin Lilgin.

Există vreun anume şoc special pe care-l simte un super-dictator atunci când în fine primeşte ceea ce i se cuvine? Se schimbă la faţă? Are o senzaţie de rău pe dinăuntru?

Oare acela este momentul în care simte Marea Spaimă? Şi în acea clipă de intensitate maximă, oare chiar se gândeşte: „Gata, m-au prins?!”

Dar uluirea, neîncrederea – oare simte aşa ceva? Incredibilul! Gândul că aşa ceva nu i se poate întâmpla tocmai lui! Nu lui!

Desigur, un asemenea om trebuie să sufere de nebunia vechiului drept divin al regilor; convingerea că este special, şi că a primit toată puterea dintr-un motiv anume, dar în principiu tocmai pentru că este ceea ce este.

Nimeni nu va şti niciodată. Pe peretele de plastic la care se uita Orlo era deja evident că Lilgin ştia în ce situaţie se afla. Aşa că începuse să se comporte adecvat.

Zâmbea uşor. Mai mult, câtă vreme se bărbieri şi se îmbrăcă, fredonă uşor o melodie la modă.

După aceea o porni spre birou şi se aşeză la faimoasa masă de lucru. Acolo i se aduse şi micul dejun. Iar mai apoi prânzul. Şi cina.

Masa de lucru! Era faimoasă pentru că acolo fusese întotdeauna filmat în rarele ocazii în care se adresase întregii lumi. De obicei se lăsa filmat aşezat acolo, cu teancuri de documente în stânga şi dreapta. După câteva secunde ridica privirea cu expresia hărţuită a unui om care are prea multe lucruri de făcut, dar trebuie musai să rezolve şi problema ivită pe neaşteptate.

De această dată, după ce se aşeză, rosti:

— Voi face o declaraţie la ora zece, după timpul standard din est. Până atunci, voi fi foarte ocupat cu toate astea. Zâmbi şi arătă spre teancurile de documente.

După aceea, luă dintr-un teanc prima foaie, o citi şi-şi chemă secretarul – care stătea încremenit într-o parte – ca să-i dicteze o scrisoare. Secretarul (aproape un adolescent) nu reuşea să facă faţă situaţiei. Dar Lilgin nu-i dădu nici o atenţie, deşi scurtă mult conţinutul scrisorii… ceva legat de o schimbare de procedură la o fermă colectivă.

Îşi concedie secretarul cu instrucţiunea de a trimite scrisoarea cât mai grabnic, după care se apucă să citească documentele. Puţin după aceea i se aduse micul dejun; Lilgin se apucă să mănânce şi să citească în acelaşi timp, la fel ca oamenii obişnuiţi care-şi citesc ziarul de dimineaţă, lăsând impresia că e foarte ocupat şi nu-şi putea permite să piardă vremea.

La ora zece, ridică privirea, zâmbi şi făcu o scurtă declaraţie:

— Tovarăşi, muncitori, susţinători ai Noului Sistem Economic. Îmi închipui că aţi fost cu toţii surprinşi azi dimineaţă atunci când aţi văzut imaginea mea pe un perete sau altul din casele voastre. Am fost convins, în pofida unor reţineri, să fac un test pe o durată nedeterminată, ceea ce înseamnă (zâmbi larg) că nu ştim cât va dura acest experiment. Acesta s-a făcut cu gândul că cetăţenii şi tovarăşii şi muncitorii au dreptul să îşi supravegheze guvernul. Există mereu zvonuri despre activităţi secrete care au loc la cele mai înalte nivele guvernamentale şi că se iau tot felul de măsuri care nu au fost aduse la cunoştinţa publicului larg. Nu cred că este nevoie să mai spun şi altceva – înţelegeţi la ce anume mă refer. Aţi auzit asemenea lucruri din multe surse. O parte din aceste surse sunt oameni neştiutori, cinstiţi – aşa cum este întreaga populaţie a planetei, muncitoare, loială, supusă legilor, gata să îmbunătăţească cât mai mult condiţiile de muncă. Celelalte surse ale zvonurilor nu sunt tocmai de încredere.

Cei din urmă au motivele lor personale, de aceea, din când în când, încep să creeze necazuri şi atunci forţele de ordine sunt nevoite să ia măsuri contra lor conform legilor care pot fi citite în orice bibliotecă publică. În orice caz, având la dispoziţie această invenţie minunată, suntem acum în măsură – aşa mi s-a spus – să facem un test care va oferi tuturor oamenilor oportunitatea de a judeca singuri dacă vor să vadă ceas de ceas şi zi după zi cum decurge procesul guvernării. Câtă vreme se va desfăşura testul, mă veţi putea urmări zi şi noapte. Sper să nu vă supăraţi dacă o să sting luminile atunci când mă dezbrac sau când mă voi duce la baie. Vă sugerez, atât din respect faţă de dumneavoastră cât şi faţă de mine, să nu mă urmăriţi în asemenea momente. Pe moment, acesta este raportul meu. Când voi fi gata să fac o declaraţie, o voi anunţa din vreme. Mulţumesc – şi nu pot să-mi iau rămas-bun de la voi, pentru că transmisiunea va continua. Deci mai bine să spun, doamnelor şi domnilor, fiţi cu ochii pe guvern. Acum este ocazia cea mai bună ca să aflaţi toate detaliile minuţioase şi plictisitoare care ajung pe biroul meu zi de zi şi an după an. Pot să vă mărturisesc de pe acum că nu este o muncă interesantă, dar este necesară şi merită făcută.

Acesta fusese discursul. Chipul atât de faimos zâmbi alte câteva secunde. Apoi mâna se ridică în semn de încheiere şi capul se plecă asupra unui alt document.

Aparenţele spuneau că Martin Lilgin, dictatorul pământului, se întorsese la multiplele sale îndatoriri.

Orlo se trezise ameţit. Se ridicase atunci când începuse discursul. Îl ascultase tulburat, neştiind ce anume să înţeleagă, fără să se ştie direct implicat.

Când se termină, se grăbi să iasă pe uşa din spate şi se îndreptă spre zona rezidenţială din Oraşul Comunicaţiilor – iar după o vreme, când dădu colţul unui coridor larg de marmură, nimeri peste o barieră păzită de savanţi.

Unul dintre oamenii de la barieră stătuse la masa Şapte – astronomul chinez, Jimmy Ho.

Jimmy îl preveni pe loc:

— Nu te apropia mai mult de atât, Orlo!

Orlo simţi cum îl cuprinde furia. Dar se opri.

— Ce se petrece aici? Ce s-a întâmplat?

După multe discuţii aprinse află esenţialul. În cele din urmă, întrebă neliniştit:

— A fost careva ucis?

— Câţiva din amărâţii ăia de puşti în uniforme. Au dat năvală în cantină, ieri, la prânz, făcând pe durii şi arătându-şi armele. Aşa că a trebuit să dovedim pe loc că nimeni nu dă buzna în anumite locuri din Oraşul Comunicaţiilor dacă noi nu l-am poftit. Am înţeles că avem în congelatoare mâncare doar pentru două zile. Deci asta înseamnă că avem o limită până la care vom putea rezista – probabil vreo săptămână.

— Nu fi ridicol! Izbucni Orlo. Trebuie să fie o greşeală. În fond, legal, eu sunt responsabil de locul ăsta. Deci oricine a dat ordinul să fiţi atacaţi a făcut-o în mod ilegal. Trebuie să stabilim precis ce anume s-a întâmplat.

— Mă rog, n-ai decât să visezi mai departe, amice! Îi răspunse vesel Jimmy Ho.

Orlo îi zise grăbit:

— Vrei să-l cauţi pe Ishkrin şi să-i spui să vină la mine la birou cu câţiva experţi care ştiu ce se petrece? Aş vrea tare mult să stau de vorbă cu cineva despre… Ridică mâinile arătând spre pereţi. Pe suprafaţa de marmură imaginile erau mai înnegurate, dar se vedeau destul de bine, în special pe suprafeţele lucioase… despre toate astea. Şi să-i spui să-mi explice şi mie de ce detectoarele nu au depistat sursa în – cât a spus el?

— Trei secunde.

Chipul rotund al chinezului strălucea de maliţie.

— S-a jucat cu tine, Orlo. Cuvântul „penetrare” înseamnă că sursa este doar o parte a întregului. Nu este vizibilă, audibilă sau detectabilă. Treaba asta poate continua până când maşinăria de pe orbită se va strica; dar eu sunt gata

să jur că Higenroth şi-a înzestrat echipamentul cu destule sisteme de rezervă ca să-l menţină în funcţiune vreme de – să zicem – vreo sută de ani.

— Dumnezeule! Izbucni Orlo.

Atunci când se îndreptă înapoi spre birou se simţi din cale-afară de surescitat. În minte îi veni un alt gând: Ce noroc fantastic să mă aflu chiar aici în momentul în care cineva a reuşit să pună în funcţiune echipamentul. Şi când te gândeşti că am auzit de toată afacerea asta cu numai două zile în urmă…

Revenit la birou, conştient de surescitarea care-l stăpânea în continuare, îl sună pe Bylol.

În vreme ce aştepta se gândi şi la situaţia lui.

Încă avea destule probleme de rezolvat, plus misterul a ceea ce i se întâmplase în noaptea aceea. Dar cel puţin scăpase de confuzia de cu o zi înainte.

În vreme ce stătea şi aştepta, chipul îi strălucea din nou.

Din cauza acelei situaţii, fiecare dorea să aibă partea lui de glorie, fiecare dorea să profite cât mai mult.

Domnul Bylol îşi făcu apariţia cu întârziere. Întreaga lui atitudine se schimbase. Intră degajat în birou; renunţase la grabă şi servilism. Probabil că acum o să se lenevească, cugetă Orlo în vreme ce-l privea.

Avu un moment de uimire. Pentru că atunci îl văzu cu adevărat pe omul acela. Înainte avusese impresia că Bylol nu era altceva decât un funcţionar bătrân.

Dar Şeful de Cabinet al Membrului Prezidiului care se ocupa de ştiinţă şi tehnologie, ce tocmai intrase pe uşă, nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Bylol se apropie insolent de masa de lucru şi rosti degajat:

— Când m-aţi chemat eram la telefon. Apelul este pentru dumneavoastră. Trei – vă rog să mă scuzaţi!

— Domnul Jodell aşteaptă la intercom ca să discutaţi.

Orlo, care băgase mâna în buzunarul cu arma atunci când intrase Bylol, continuă s-o ţină pe pistol. Nu credea la

modul sincer că individul ar fi fost capabil de vreo acţiune violentă decisivă, dar mai bine să fie precaut.

— Mulţumesc, domnule Bylol, rosti politicos. Ce crezi despre acest experiment la care s-a supus preşedintele Lilgin?

Urmară câteva momente de linişte. Mai întâi se schimbă expresia din ochii lui… Nimic, cugetă Orlo, nu putea convinge mai bine pe cineva să-şi dezvăluie gândurile decât inocenţa prefăcută…

— Ah! Mormăi domnul Bylol. În clipa aceea parcă reveni dintr-o altă dimensiune. Domnule, domnul Jodell aşteaptă la intercom, rosti pe tonul speriat pe care-l avusese cu o zi înainte.

Imediat după aceea se înclină în faţa lui Orlo şi dispăru din birou.

Orlo ridică receptorul intercomului.

— Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi, domnule, minţi el, dar eram la baie.

Fiinţa jovială de la celălalt capăt al firului îi curmă pe loc orice fel de scuză:

— Nici o problemă, tinere prieten. Mă întrebam dacă nu aş putea trece pe la tine ca să stăm puţin de vorbă, ce zici?

Orlo întrebă:

— Domnule Jodell, ce vârstă ai de fapt? Aşa arăţi cam de cincizeci şi cinci.

Cei doi bărbaţi stăteau faţă-n faţă, la masa de lucru din biroul lui Orlo. Din prima clipă vorbiseră pe şleau, de parcă Trei ar fi fost hotărât să-şi ardă trecutul – şi, la nevoie, viitorul, fără a-i păsa dacă asculta cineva sau nu.

Chipul mare îşi schimbă culoarea, trecând de la un purpuriu pal la un roz furios. Ochii de culoarea oţelului se îngustară.

— Nemernicul ăla, rosti cu venin, ne ţine pe mine şi pe Megara să arătăm ca nişte bătrâni de aproape şaizeci de ani, iar el o face pe tinerelul de patruzeci. Îşi dădu seama că era cam subiectiv. Zâmbi în chip de scuză. Am două sute şi

douăzeci şi şapte de ani, răspunse cu mândrie. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător că arăt aşa; dar am câştigat pe drept fiecare an în plus. Aşa că la naiba cu el!

— N-ai vrea să-mi spui şi mie toată povestea?

Jodell încuviinţă din cap, cu lacrimi în ochi.

— Mă macină de mai bine de o sută şaptezeci de ani şi am ajuns în acel punct în care vreau s-o spun cuiva, oricui.

— Continuă, îl invită Orlo.

Numărul Trei era un supravieţuitor.

Deşi la început fusese un egal al dictatorului, reuşise să facă tranziţia la poziţia de subordonat. Lucru care nu fusese prea uşor de realizat. În acele zile de început, termenul care se aplicase oamenilor ca el fusese acela de deviaţionist de dreapta sau de stânga.

Sentinţa fusese întotdeauna moartea.

Un deviaţionist, în acele zile de început, fusese omul căruia îi lipsise un anume gen de viziune. Într-un fel sau altul, nu observase că un anume individ mărunt, brunet, cu ochi negri şi comportament de lup era conducătorul natural al noului stat planetar în plină formare.

Desigur, s-ar fi putut apăra spunând că avusese prea multe în minte, că încercase să se descopere, că neglijase să vadă că o asemenea stare de tranziţie îşi avea conducătorul ei natural. Şi că pur şi simplu nu realizase la vreme că nu existase decât un singur om care ar fi putut fi conducătorul.

Din fericire pentru Jodell, niciodată nu avusese ceva împotriva mărunţelului brunet la întâlnirile de grup. Însă majoritatea celor din eşalonul superior strâmbaseră din nas şi-i căutaseră nod în papură. Curând după aceea muriseră cu toţii.

Dar numai simpla reţinere de la orice critică nu ar fi putut salva pe nimeni. Numai norocul nu ar fi putut să-l scape de la moarte. Adevărul era că Lilgin îi numise pe cei mai bătrâni Grupul Negativist.

Aceştia comiseseră o crimă de neiertat. Fuseseră prezenţi la creaţie. Indiferent de cât de mult îndepărtezi un astfel de om, sau ce sarcină de nimic îi dai, el tot îşi aminteşte tot felul de lucruri despre tine. El ştie de unde ai început. Undeva în mintea lui ştie că eşti o simplă fiinţă umană cu tot felul de cusururi omeneşti.

Te-a văzut acuzat că ai făcut greşeli. Te-a observat cum te apărai ca oricare altul. A fost prezent în ziua în care un membru al partidului (mort de multă vreme după ce fusese torturat zile întregi şi care refuzase să admită că era adevărat ceea ce se petrecea) a declarat că tu, Martin Lilgin, eşti un deviaţionist extremist de stânga cu orientare fascistă.

Ar mai fi putut fi lăsat în viaţă un om, după ce auzise asemenea acuzaţii împotriva conducătorului mic şi brunet? Da, ar fi putut, dacă s-ar fi grăbit să ia stiloul în mână – cu excepţia lui Megara, el fusese primul – ca să scrie o declaraţie în care-l recunoştea pe supraomul cu ochi şi instincte de cobră drept superiorul lui natural în noul stat planetar care se formase. Putea, dacă acel ultra-conducător decidea că avea de gând să permită ca din cei aproximativ un milion de oameni din grupul original să rămână în viaţă în jur de o sută; fără să aibă o idee precisă despre cei care aveau să formeze acea elită. Fiecare om trebuia să-şi câştige locul în acel anturaj select printr-un act unic de obedienţă.

Una dintre condiţiile obligatorii cerea ca fiecare dintre cei o sută să fie cunoscut pentru memoria perfectă, amintinduţi fără tăgadă cum, în zilele de început, tot ce făcuse conducătorul fusese perfect; şi că, în fapt, nu se înşela niciodată cu privire la ceva.

Fiecare dintre cei o sută de aleşi – după cum a reieşit în cele din urmă – îşi amintea fiecare eveniment în parte care dusese la victorie. Şi era gata să depună mărturie – şi chiar o făcuse de mai multe ori – că în fiecare caz, o singură

persoană jucase rolul decisiv. Şi că nimeni altcineva nu mai făcuse altceva decât să asculte ordinele primite…

— Care este numele inventatorului drogului nemuririi? Întrebă Orlo.

Ajunseseră la faza de întrebări şi răspunsuri.

Jodell răspunse:

— Nu ştim încă dacă produce nemurirea, dar se pare că este destul de bun. Ridică din umeri şi adăugă cu simplitate: M-am trezit într-o dimineaţă şi nu mi-am mai putut aminti nici numele individului şi nici ce anume am făcut cu formula drogului. Nu ştiu cum de a făcut Lilgin una ca asta.

— Probabil că aţi discutat exact despre treaba asta, îi explică Orlo Thomas, inginerul de sistem, şi simultan ai respirat un… – Dădu numele unui gaz derivat din compusul chimic apropiat de pentatholul de sodiu – sau ţi-a fost injectat în sânge printr-un alt mod.

— Nu-mi mai amintesc să fi purtat o asemenea conversaţie, mărturisi Jodell.

— Ar fi destul de dificil, replică Orlo cu acreală, dacă s-a folosit de o asemenea metodă.

Tăcu o clipă, vizualizând noua frântură de informaţie, observând acele acţiuni într-o serie de imagini mentale umbrite. Probabil că descoperitorul nemuririi era mort de multă vreme. Descoperirea îi fusese furată câtă vreme trăise. Manevrat cu talent – probabil vreme de ani de zile – dezvăluise tot felul de informaţii preţioase. Logica spunea că fusese ţinut în viaţă până când se aflaseră toate răspunsurile cu privire la formula lui secretă, drogul putând fi manufacturat şi injectat fără asistenţa lui. După aceea dictatorul se descotorosise de el.

Desigur, era posibil ca inventatorul să fi fost chiar membru al Prezidiului. Orlo puse întrebarea. Primi drept răspuns o ridicare din umeri.

— Au fost aşa de mulţi, zise Jodell neajutorat.

— Ştiu, răspunse Orlo care fusese probabil singurul om care se obosise să-i numere.

Din acel moment Orlo nu se mai putu abţine. Tensiunea tot crescuse în el încă din clipa în care-l sunase Jodell: sentimentul că atât convorbirea prin intercom cât şi discuţia faţă-n faţă erau urmărite cu grijă şi că cineva avea autoritatea să acţioneze împotriva trădătorilor. Pentru că Jodell se arătase aşa de nepăsător în faţa primejdiei, Orlo se simţise obligat să se comporte cu un curaj asemănător.

Dar în clipa următoare puse întrebarea care-l măcina.

Jodell răspunse uimit:

— Pentru numele Domnului, Orlo, Lilgin e un om ca şi noi ceilalţi. Să te spionez pe tine şi echipamentul tău era treaba mea. Şi – zâmbi cu amărăciune – scopul era să te împiedic să faci ceea ce ai făcut deja. În plus, trebuia să obţin cumva şi invenţia.

— Adică, insistă Orlo, conversaţia de acum nu a fost şi nu este monitorizată tocmai pentru că treaba ta era să mă spionezi? E corect?

Jodell se scuză:

— Ar fi trebuit s-o spun din capul locului. Da. Sigur că nu ne ascultă nimeni. Cum altfel? Se lăsă pe spătarul scaunului, ceva mai relaxat. Expresia de jovialitate îi reapăruse pe faţă. În regulă, acum ce-ar fi să-mi spui cum ai făcut treaba asta?

— Ce anume? Întrebă Orlo nedumerit.

— Ei, haide… În glasul obişnuit să dea comenzi se simţi nerăbdarea. Cum de ai reuşit să-l localizezi pe nemernicul ăsta? Îţi spun de pe acum că s-a ferit ca dracu' de tămâie să se lase văzut de tine. În plus, probabil că în afară de Megara, numai eu ştiam că Lilgin avea de gând să-şi petreacă după-amiaza, seara şi noaptea cu Odette.

— Eu, rosti Orlo încet, nu am habar despre ce vorbeşti acum. Şi ai făcut şi mai devreme nişte comentarii care m-au nedumerit – şi încă mă mai frământă. Dar le-am lăsat să

treacă. Aşadar, în primul rând trebuie să înţeleg despre ce anume vorbeşti.

Urmă un moment de tăcere grea. Apoi, Jodell zise încetişor:

— Higenroth. Eşti fiul lui Higenroth. Şi toate astea – arătă neglijent spre imagini – vin din capul tău.

— Dar, protestă Orlo fără vigoare, ieri Alter Ego mi-a spus că sunt fiul lui Lilgin.

— N-a fost niciodată prea isteţ, răspunse Jodell. Iar dacă treaba asta a fost o mostră a logicii lui, nu e de mirare că Lilgin a pus să fie omorât chiar de ieri, după ce ai plecat tu de acolo.

— Voia să devină noul dictator şi să mă facă pe mine moştenitorul lui, zise Orlo.

— Nu e singurul Alter care s-a gândit la aşa ceva, comentă Jodell. Dar acum, ascultă, cum…

— Fiul lui Higenroth, suspină Orlo.

În mod ciudat, nu era tocmai încântat de ceea ce aflase. Mai mult, se simţea parcă retrogradat. Îşi aminti că citise mai demult despre un dictator din trecut pe nume Adolf Hitler, care, după cum se aflase după aceea, se numise în realitate Adolf Schickelgruber. Numele, Higenroth, avea o rezonanţă din Schickelgruber în el. Îl încercă şoptind:

— Orlo Higenroth.

O mână se întinse peste masă şi-l prinse de braţ.

— Unde ţi-e mintea? Întrebă Jodell cu fermitate. Parcă te-ai pierdut deodată.

Orlo îi explică nefericit despre toată treaba cu Schickelgruber.

— Mă simt retrogradat.

— Cel mai mare geniu al comunicaţiilor care a trăit vreodată. A fost doborât de o puştoaică pe care Lilgin a obligat-o să se mărite cu el. Am descoperit mai târziu că fata şi-a încuiat uşa de la dormitor. Deci singura dată când s-a culcat cu el a fost chiar în ajunul morţii savantului, când probabil a făcut-o de frică. Şi uite aşa, prietene, zâmbi

Jodell cu amărăciune, ai ajuns să fii depozitarul secretului Sistemului de Penetrare, despre care mi-ai zis că nu-ţi mai aminteşti să-l fi folosit împotriva lui Lilgin.

Reveniseră la punctul principal al întâlnirii.

Orlo zise:

— Când ai sunat, am fost convins că tu ai fost cel care m-a transportat din dormitorul din apartament până aici.

— Nu, n-am fost eu, rosti Jodell încordat.

Cei doi se priviră o clipă apoi săriră în picioare ca împinşi de un arc.

— Dar – dar… izbucni Orlo.

Jodell întinse o mână care tremura vizibil.

— Întoarce intercomul spre mine, îi zise răguşit.

Tăcut, Orlo împinse instrumentul pe suprafaţa lucioasă a mesei. Îl privi pe Trei cum apasă două taste şi apoi alte două.

Chipul apărut pe monitor era cel al unui bărbat de aceeaşi vârstă cu Jodell. Orlo îl văzuse la cina din prima seară – unul dintre beţivani.

Megara!

Jodell rosti cu gravitate:

— Veet, sunt în biroul lui Orlo Thomas. Tocmai am ajuns la o concluzie uluitoare. Tu ai făcut-o.

Chipul de pe ecran era copilăresc, cu o mustaţă subţire pe buza superioară şi ochi mici şi foarte albaştri. Dacă nu lua în calcul bărbia puternică care arăta duritatea individului, Orlo şi-l putea imagina plângând foarte uşor. Dar se părea că până şi un individ copilăros devenea un dur după două sute douăzeci de ani de viaţă.

Chipul de pe ecran se lumină de un zâmbet. Iar glasul gros, care nu se asorta cu faţa răspunse:

— O şansă asemenea lui Orlo apare o singură dată în viaţă, chiar dacă este vorba de una incredibil de lungă. Pot să-ţi spun cu mâna pe inimă că a fost o adevărată plăcere să-l prind pe nemernic.

Se întrerupse şi privi în jur.

— Ştiţi ce, cred c-ar fi mai bine să vin şi eu acolo. Nu trebuie să uităm că şi Lilgin se gândeşte acum cine i-a copt-o şi nu e nevoie să ceară să fim ucişi în gura mare, poate să scrie ordinul. Propunerea mea este să mă alegeţi şeful guvernului. Gândiţi-vă la asta cât aşteptaţi, bine?

După ce legătura se întrerupse, Jodell comentă cu cinism:

— Văd că sunt destui care vor să-i ia locul. Şi vor mai fi şi alţii. Inclusiv eu. Şi – continuă zâmbind – poate şi tu.

— Nu, eu nu vreau, răspunse Orlo cu fermitate.

Putea percepe… semnale.

Dacă un ajutor de încredere spunea un singur cuvânt greşit – nu mai avea ocazia să mai vorbească. O declaraţie politică corectă, dar care nu avusese tocmai tonul potrivit era sesizată imediat de Lilgin. Omul acela nu mai avea permisiunea să se mai apropie vreodată de el.

După aceea, evident, cei doi indivizi dispăreau rapid, după ce mai întâi erau torturaţi prin metoda oboselii pentru a face „mărturisiri complete”.

Semnale! În zilele demult apuse ale tinereţii sale, în timpul adolescenţei, când mai existau încă automobile particulare, cel mai mic semnal de proastă funcţionare a maşinii îl alertase imediat pe tânărul Martin Lilgin. Maşina lui ajunsese aşa de des la atelierul de reparaţii, prima dată o dusese chiar în ziua în care o cumpărase, încât mecanicii gemuseră îngroziţi de câte ori îl văzuseră.

Lui Lilgin nici prin cap nu-i trecuse, nici la tinereţe şi nici la maturitate, aşa cum nu se gândiseră nici suporterii săi (toţi cei care fuseseră ucişi) că acea sensibilitate extremă la asemenea semnale era peste normele normale. Lilgin fusese foarte mândru de această capacitate a sa; considerase că era ceva precoce, la fel ca şi multe alte persoane care, emiseseră un singur semnal mortal (pentru ei) care-l alertase că aceştia aveau propriile păreri… critice, la adresa lui.

Acea sensibilitate supranormală la semnale (sub formă paranoică) este o condiţie fiziologică a celui de-al doilea

stadiu al oboselii. Cum Lilgin nu ştia să fi fost supus vreodată la oboseală neobişnuită, fără să se considere paranoic, nu-i trecuse prin minte (sau cel puţin nu se gândise prea mult la această posibilitate) că trupul omenesc care suferă de o anumită stare febrilă prelungită poate simţi la nivel celular şi neuronal primele două stadii ale oboselii, iar câteodată, chiar şi pe al treilea.

În copilărie (aşa îi spusese maică-sa) fusese foarte bolnav şi făcuse febră mare care-l dusese la un pas de moarte. După ce devenise liderul mondial al noii ordini, monitorizase cu atenţie informaţia obţinută de la ea şi o transformase într-un sistem: toate bolile febrile trebuiau înregistrate cu grijă, iar oamenii atent urmăriţi pentru verificarea comportamentului ulterior bolii. Dintr-un motiv necunoscut se ferise să se folosească de acele informaţii pentru a justifica omorârea acelor persoane. Probabil pentru că atunci ar fi fost ca şi cum s-ar fi judecat pe sine.

Puţin după ce isprăvise cu micul discurs din prima zi de comunicare totală, „ascultase” cu atenţie toate semnalele din jur în următorul moment ceruse să i se aducă un top de formulare Zece-Şaizeci oficiale. Secretarul plecase în goană din încăpere şi se întorsese cu un mesaj din partea lui Jodell prin care i se aducea la cunoştinţă că formularele (din departamentul său) se terminaseră. Dar că altele noi tocmai erau în curs de tipărire.

Ca un fel de înlocuitor pentru formularele oficiale ale condamnărilor la moarte, secretarul aduse două topuri de foi albe pe care le aşează pe masa de lucru a lui Lilgin. Apoi se retrase undeva lângă uşă. Dictatorul avu impresia – acesta era semnalul pe care-l primise – că omul de abia-şi ascunsese zâmbetul încântat. În faţa a trei miliarde de oameni, Lilgin trebui să se abţină să nu ceară să fie executat pe loc.

Toţi oamenii din palat, se gândi, care m-au văzut în această stare umilă, vor trebui să dispară…

Moartea tuturor amintirilor!

Acest gând avu darul de a-l mai calma un pic. Pentru că îi spunea în avans că în curând nu aveau să mai existe martori la umilinţa la care fusese supus.

Adevărul era că se hotărâse.

Ştia ce avea de făcut.

Cu gesturi deliberate, desfăcu un top şi scoase din el un teanc de foi. Se apucă să scrie condamnările la moarte cu propria mână. Împături chiar el fiecare foaie în parte, le băgă într-un plic mare pe care trecu atent adresa şi pe care apoi îl sigilă cu grijă.

După ce repetă acelaşi lucru de o duzină de ori, ridică privirea, zâmbi şi le zise miliardelor de spectatori:

— La ora patru după-amiază voi explica ce anume am făcut acum şi de ce.

— Ce crezi că scrie acolo? Întrebă Ishkrin.

Întrebarea fusese probabil adresată celor şapte bărbaţi adunaţi în biroul lui Orlo – sau poate chiar lui însuşi, cel de-al optulea.

Orlo fu primul care răspunse:

— Păi, mormăi încruntat, bănuiesc că ar trebui să analizez cu atenţie treaba asta. Închise ochii.

— Credeţi, continuă Ishkrin, că s-a decis dacă este vorba de un complot deviaţionist de dreapta sau de stânga?

Toţi savanţii din cameră zâmbiră amuzaţi. Megara şi Jodell rămaseră tăcuţi şi întunecaţi la faţă.

Orlo deschise ochii şi le spuse:

— Cred că cei doi distinşi membri ai Prezidiului ar trebui să-şi aducă în această secţiune prietenele şi soţiile. Cât mai repede, chiar în următoarea oră. Ceea ce-mi aminteşte de ceva. Se ridică şi se aplecă peste masa de lucru în direcţia lui Jodell. Unde-i Sheeda?

Fără să mai aştepte un răspuns, întinse intercomul în direcţia lui. Jodell acceptă pe dată şi formă un număr pe taste.

Pe monitor apăru o faţă dură. Era tânără, pătrăţoasă şi posacă. Ascultă cu atenţie la spusese lui Jodell, apoi

deschise gura şi răspunse:

— Am aici un ordin scris chiar de preşedintele Martin Lilgin, prin care mi se cere să o reţin pe Sheeda Moorton şi să fiu gata s-o bag în maşina cea mare de tocat în clipa în care primesc semnalul codificat prin intercom.

— Ordinul acela a fost redactat pe un formular oficial, Zece-Şaizeci? Se interesă Jodell pe un ton calm.

— Nu, dar scrisul îmi este bine cunoscut.

— Sunt sigur că aşa este, replică Jodell cu acreală. Ascultă, Bureski, o vrem pe fată. Uită de ordinul pe care l-ai primit. Sunt vremuri tulburi în care pluteşte schimbarea şi ar fi bine să te schimbi şi tu o dată cu ele.

Glasul morocănos întrebă:

— Ce naiba se petrece acolo? Ce-i cu testul ăsta?

— Nu e nici un fel de test, amice. A fost prins în fine cu pantalonii-n vine. Şi nici el şi nici altcineva nu poate să facă absolut nimic. E preferabil să treci de partea noastră. Vom trimite pe cineva să ia fata.

— Imposibil. Poate că nu o să ascult de ordin, aşa cum a fost scris. Dar nu o voi preda şi nici nu o voi elibera deocamdată.

Jodell se întoarse să se uite spre savanţi.

— Domnilor, voi face o ameninţare ca din partea voastră. Ascultaţi-o cu atenţie şi apoi să-mi spuneţi dacă o puteţi duce la îndeplinire. Se întoarse iar cu faţa spre monitor şi zise: Bureski, voi trimite o duzină de savanţi din Oraşul Comunicaţiilor până la sediul acela mohorât al poliţiei secrete pe care o conduci. Vor intra şi vor lua fata. Nu încerca să rezişti. Te rog s-o predai în linişte.

Chipul de pe monitor nu părea convins.

— O duzină… se bâlbâi. Noi aici avem o adevărată fortăreaţă. Suntem echipaţi ca să doborâm şi rachete atomice.

— Nu contează, mintea stăpâneşte materia, i-o întoarse Jodell. Întoarse capul spre Ishkrin. Am dreptate sau nu?

— Ar fi nevoie cam de doisprezece specialişti din domenii apropiate, veni răspunsul. Dar ne-am descurca la fel de bine şi cu zece.

— Foarte bine, încuviinţă Jodell. Nu, Bureski, nu te grăbi să întrerupi. Vrem de asemenea s-o găsim şi pe doamna Megara…

Din fotoliul din colţ Megara gemu înăbuşit, de durere. După ce Jodell întrerupse legătura, se întoarse şi rosti către toţi:

— În caz că interesează pe cineva, cred că pot aranja în aşa fel încât, în caz de urgenţă, să putem fugi cu toţii la Dealuri.

Ishkrin făcu un gest de exasperare.

— Trăim într-o lume nebună, rosti. Avem printre noi un om care nu crede că ceea ce se întâmplă acum este un caz de extremă urgenţă.

În vreme ce Orlo mergea special înaintea celorlalţi, ofiţerul care păzea intrarea în palat se albi deodată la faţă.

— Domnule, îi zise, am aici un ordin scris, chiar din partea lui Martin Lilgin. A venit printr-un curier special cu patru minute în urmă. Aici scrie că, până la noi ordine, nimeni nu are voie să intre sau să iasă din Oraşul Comunicaţiilor.

Orlo continuă să înainteze. Îi simţea pe cei doisprezece super-savanţi care veneau răsfiraţi în urma lui.

Răspunse, articulând cu grijă fiecare cuvânt în parte:

— Ordinul nu este scris pe un formular legal. Şi oricum, nu mi se poate aplica tocmai mie, căpitane. Prin lege sunt Membru al Prezidiului şi eu mă ocup de Oraşul Comunicaţiilor, înţelegi ce spun?

— Dar, protestă căpitanul, am ordinul scris chiar de mâna preşedintelui Lilgin.

Se aflau la numai câţiva paşi unul de celălalt. Orlo se opri şi-şi arătă dinţii.

— Căpitane, scrisul de mână poate fi falsificat. Aici, în palat, totul se face după lege. Drept care îţi ordon ca dumneata şi oamenii din subordine să vă încolonaţi şi să

mergeţi înaintea noastră prin acea porţiune a palatului care duce spre poarta principală pe care vin şi pleacă angajaţii acestui departament. Ai treizeci de secunde la dispoziţie ca să îmi asculţi ordinul!

— Dar…

— Executarea!

Urmă un moment de tăcere. Apoi căpitanul înghiţi în sec. Şi salută. Se întoarse spre subordonaţii săi.

— Alinierea! Comandă deodată, încercând să pară autoritar.

Nesiguranţa sa se transmise cel puţin unuia dintre oamenii din trupă. Din şase, cinci soldaţi luară poziţia de drepţi şi se aliniară. Cel de-al şaselea îşi luă arma, ca şi ceilalţi, însă, în loc să se alinieze se lăsă într-un genunchi şi ridică puşca la ochi îndreptând-o spre Orlo.

— Nimeni, mârâi dispreţuitor, nu poate cere cuiva să nu asculte de un ordin direct al Şefului. Eu…

Se opri pentru că…

Dispăru.

În spatele lui Orlo savanţii se repeziră înainte.

— Hei, făcu Peter Rosten, a cui e isprava asta? Întotdeauna am crezut că am un sistem destul de bun. Dar ce-am văzut acum, îl întrece cu mult.

Nimeni nu-i răspunse.

Cei doisprezece experţi în tot atâtea discipline se uitau nedumeriţi de la unul la altul ca în cele din urmă să-şi întoarcă ochii spre Orlo. Dar nimeni nu ieşi înainte ca să-şi asume meritul.

Ishkrin comentă cu acreală:

— Se pare că cel care a reuşit să pună la punct un asemenea sistem defensiv nu vrea deocamdată să se laude cu el.

Orlo interveni agitat:

— Din câte îmi dau eu seama, acum va trebui să fim foarte atenţi ca să nu fim împuşcaţi de lunetişti de la vreun balcon sau din alte puncte avantajoase. Deci va trebui să ne

împărţim atenţia. Doi dintre voi – arătă – veţi fi atenţi la ce se petrece în spate. Doi sus, doi drept înainte, doi la stânga şi ultimii doi la dreapta. În fiecare caz indică persoanele pentru sarcinile pe care le împărţea.

Savanţii îl priveau cu umor şi bună dispoziţie. Nimeni nu făcu un gest care să indice că avea de gând să i se supună. Peter Rosten îi explică situaţia cu blândeţe:

— Orlo, nu trebuie să-ţi faci griji pentru asemenea lucruri. Când Higenroth a descoperit că electricitatea poate fi făcută să se mişte mai repede dintr-un loc în spaţiu în altul, într-un mod mult mai simplu decât în natură, multe dintre problemele relaţiilor spaţiale şi-au găsit atunci răspunsul. Bănuiesc că lui Lilgin i-a fost teamă să te lase să cunoşti mai bine asemenea lucruri. Dar desigur, ceea ce avem noi la dispoziţie, e cu mult mai puternic decât tot ce s-ar găsi pe afară.

Orlo se simţea jignit.

— Atunci, le zise, dacă voi, oameni buni, aveaţi toate mijloacele necesare ca să scăpaţi din închisoare, de ce n-aţi făcut-o mai demult?

— Şi unde să ne fi dus? Îl întrebă un individ îndesat. În lumea lui Lilgin trebuie să ai autorizaţie în regulă ca să stai pe undeva.

Era perfect adevărat. Orlo se ruşină pe loc de izbucnirea lui şi de sentimentul care o motivase.

— În istorie au fost vremuri în care oamenii îşi găseau sanctuarul în biserici, le zise.

— Nu şi acum, sub conducerea lui Lilgin, i-o-ntoarse cineva. Nu într-o unitate a Religiei Oficiale.

Orlo nu se lăsă.

— Au fost vremuri în care un om putea cere sanctuar politic în alte ţări.

— Dar nu şi pe pământul lui Lilgin. Acum nu mai există alte ţări.

— Ei bine, probabil că va trebui să facem ceva în privinţa asta, comentă Orlo, pentru viitor.

Nimeni nu-i mai răspunse. Toţi camarazii săi erau surescitaţi şi admirau interiorul palatului. Realiză şocat că savanţii de marcă care-l însoţeau nu mai fuseseră niciodată aşa de departe de Oraşul Comunicaţiilor; că de fapt nici nu mai ieşiseră de acolo.

Mergeau încet, privind cu atenţie în jur, ca nişte copii. De două ori se strânseră în jurul unei bolţi ca să privească la ceea ce se afla îndărătul ei. De fiecare dată Orlo se văzu nevoit să-i împingă cu forţa ca să-şi continue drumul.

— Ascultaţi, le zise agitat, în câteva minute vom ieşi din palat, dar numai dacă veţi continua să mergeţi.

La poartă rechiziţionă un autobuz pe pernă de aer cu tot cu şofer. Toată lumea urcă în el grăbită. Dar, când ajunseră înăuntru, rămaseră timizi pe marginea scaunelor în vreme ce vehiculul se punea în mişcare, alunecând spre şosea.

Orlo se simţea zguduit… Pot să cred că aceşti oameni vor fi în stare să atace cu succes o fortăreaţă?

Merseră pe jos până în faţa porţii de fier a clădirii impozante de sticlă, oţel şi granit gri care se găsea la o milă distanţă faţă de palat. Aşteptară până când unul dintre oamenii de pază sună pe altcineva. Tânărul ofiţer de gardă privi spre grupul lor printre barele solide de oţel.

— Generalul Bureski va veni în câteva minute, le zise.

Nici nu trecuse încă de amiază. Un vânt cald adia pe strada părăsită din faţa clădirii înalte şi lungi, pe al cărei frontispiciu scria cu litere negre: POLIŢIA SECRETĂ.

Cât de secretă era de fapt…? Se întrebă Orlo. Dedusese demult că poliţia secretă era principalul călău al disidenţilor politici. Se îndeletnicea cu crima.

Gândul i se curmă. Pentru că… auzea limpede paşi pe podeaua de piatră. Paşii unui bărbat şi ai unei femei.

Orlo simţi cum se albea la faţă. Nu se putea. Nu.

Dar aşa era.

Sheeda ieşi din clădire. Rămase ţeapănă alături de tânărul cu chip întunecat, îmbrăcat în uniformă, care o adusese.

Individul le zise:

— Uitaţi cum vom proceda. Trebuie să ştim în permanenţă unde anume este…

— Va fi în Oraşul Comunicaţiilor, răspunse Orlo.

Bureski continuă de parcă n-ar fi fost întrerupt:

— Soluţia practică la care am ajuns este că vom decide puţin mai târziu dacă Lilgin a fost „prins” sau nu. Dacă este, atunci o puteţi păstra. Dacă nu, atunci o vom lua înapoi, fără să avem înregistrată oficial această predare temporară.

— Dar să presupunem, interveni Orlo, că Lilgin şopteşte la intercom codul pe care l-ai menţionat.

— Nu are cum să observe ceea ce facem noi aici, răspunse Bureski. Vom spune pur şi simplu că s-a făcut. Dacă el câştigă, o vom face imediat. Iar toţi martorii vor dispărea de asemenea. Aţi înţeles?

— O soluţie pragmatică, încuviinţă Orlo. Bun, cum rămâne cu doamna Megara?

— Am ordonat deja să fie internată într-un spital. Va primi injecţii cu proteine şi i se va face o operaţie estetică. A fost lucrată serios, domnule, şi va avea nevoie de cel puţin o lună înainte să se poată ţine pe picioare.

— Am înţeles. La care spital a fost dusă?

Bureski îi zise. După aceea, se despărţiră.

În autobuzul care-i ducea înapoi spre palat, Orlo era aşezat alături de Sheeda, care tăcea cu încăpăţânare, albă la faţă. În cele din urmă îi zise pe şoptite:

— Am fost violată. De trei bărbaţi. Au crezut că sunt terminată aşa că m-au folosit.

— După cum vezi, nu ei apar pe fiecare perete de plastic din lume, aşa că au comis o crimă despre care au crezut că va rămâne secretă.

— Şi eu am crezut că până aici mi-a fost, mărturisi Sheeda, aşa că am savurat ceea ce mi-au făcut. Acum mă simt ruşinată. A fost o vreme când am dorit ca numai tu să mă ai. Mai vrei cadoul acela de ziua ta?

— Azi e ziua mea, răspunse Orlo. Azi. Şi da, sigur că vreau. Va trebui probabil să mergem la Dealuri, mai ales că secretara va dormi în patul meu la noapte. Dar – conchise – până atunci mai sunt câteva ceasuri bune. Înainte de orice trebuie să convingem un nebun că nu vrea nimeni să-l omoare. Mai mult, trebuie să-i conving pe toţi cei care-i doresc moartea să n-o facă.

Chipul fetei reflecta nedumerirea.

— Despre ce anume vorbeşti? Se miră Sheeda. Ai înnebunit de tot?

— Probabil, răspunse Orlo cu sinceritate. Pentru că, în acest moment, sunt probabil singura persoană din lume – cu excepţia idioţilor, desigur – care simte ceva compasiune pentru Lilgin. Dădu din cap, mai mult pentru sine.

— De fapt asta-i cea mai simplă soluţie. Păstrarea lui la putere.

Eidy începu să plângă din clipa în care-l văzu pe Orlo intrând pe uşă, neanunţat.

— E prea mult, scânci. A treia vizită pe degeaba.

Fără să-l mai bage în seamă pe distinsul şi tânărul vizitator nepoftit, se repezi spre o uşă pe care o deschise agitată.

— Heen, strigă printre hohotele de plâns, s-au întors din nou. S-au întors.

Pentru Orlo era ceva cu totul nou s-o vadă aşa, ştiind prea bine că femeia frumoasă care vărsa lacrimi amare nu era alta decât mama sa adevărată.

Ciudat pentru că-şi amintea foarte clar că în toate rapoartele pe care le citise, doamna Eidy Higenroth fusese evaluată drept o tânără femeie rece şi calculată. (În clipa aceea nu părea deloc aşa.)

Din nefericire, Orlo nu avea vreme să-i dea nici un fel de explicaţii. Şi ce era mai important, nu îndrăznea să-i explice situaţia. Aterizaseră pe pajiştea din faţa casei Glucken. Atunci când avionul cu reacţie atinsese pământul, un savant pe nume Spesh se uitase spre mână – sau aşa li se păruse celor care îl priviseră – şi le spusese agitat:

— A mai fost cineva pe aici. Avem de-a face cu o capcană.

Analiza lui exactă arăta că glasul cuiva avea să declanşeze un mecanism care fusese implantat celor doi soţi Glucken. Nu era foarte limpede ce anume trebuia să facă, dar… Ghici a cui voce îl declanşa, cugetă Orlo – drept care se mulţumi numai să le facă semn cu mâna savanţilor din spate.

Rămase tăcut în vreme ce începea bătălia…

Totul se precipitase deodată. Avusese foarte multe de făcut.

Sheeda, el şi mica lor „armată” se întorseseră în Oraşul Comunicaţiilor. Fusese obligat s-o lase pe Sheeda să se ducă singură în apartament şi să-şi instaleze cartierul general acolo pentru că el se grăbise înapoi la birou.

Atunci când Orlo intrase, Yuyu, a cărui specialitate erau aspectele biologice ale fenomenelor electromagnetice, sărise de pe scaun şi-i ieşise înainte. Şoptise agitat:

— Cum te simţi, băiete?

— Supra-stimulat, mărturisise Orlo.

— Încă-ţi mai aminteşti ce s-a petrecut? Bărbatul cel mare şi negru părea extrem de serios.

— Când mă gândesc la asta, îi zisese Orlo, parcă aud un glas care-mi tot vorbeşte.

Yuyu se arătase uşurat.

— Asta înseamnă că presupunerea noastră a fost corectă în privinţa a ceea ce a făcut Megara cu tine. Şi, desigur, se leagă totul. Ridicase din umeri. Tehnicienii din această branşă a poliţiei secrete nu ştiu să folosească şi altceva decât compuşi ai pentatholului de sodiu.

— Am impresia, declarase Orlo, că Higenroth a conectat zigotul de echipamentul lui printr-un fel de câmp. Atunci când celulele zigotului s-au divizat şi s-au transformat în cele din urmă în mine, fiecare celulă în parte a păstrat legătura. Deci în clipa asta sunt conectat din cap şi până-n vârful picioarelor. Se încruntase. E destul de simplu. În jur de două duzini de semnale – fiecare precedat de câte o emoţie.

Africanul solid îşi frecase mâinile, jubilând de încântare.

— E ceva deosebit. Tare mi-ar plăcea să văd mecanismul în acţiune.

— Am făcut un test de teren, ca să zic aşa, răspunsese Orlo. M-am uitat la un individ care mă amenințe cu o puşcă, am simţit o anume emoţie şi am şoptit semnalul. Am avut impresia că a dispărut efectiv.

— Doamne! Chicotise Yuyu.

— Din cauză că nu am specificat câmpul, continuase Orlo, bănuiesc că a fost transferat într-una din cele două locaţii programate automat. Cel mai probabil în vechiul laborator Higenroth din casa de la universitate, unde a locuit.

— Şi care ar fi cealaltă locaţie?

— Bănuiesc că pe atunci bătrânul – Orlo se oprise nemulţumit de sine; i se păruse nepotrivit să vorbească aşa despre un geniu bătrân care, pe deasupra fusese şi tatăl lui, dar, după o clipă, continuase – Higenroth se gândise să facă toate astea chiar el. De aceea a şi luat legătura cu unul dintre Popasurile Dealurilor, cu gândul de a transforma această organizaţie într-una rebelă, care să se opună pe faţă guvernării. Se întrerupsese. Acesta-i celălalt loc în care este posibil să fi ajuns soldatul nostru.

— Şi ce planuri ai?

— În clipa asta, răspunsese Orlo, ar fi mai bine să aflu ce s-a mai petrecut câtă vreme am lipsit eu. După care voi expune planul meu de bătaie întregului grup. Bine?

— Mie-n sută, încuviinţase Yuyu. Cu cât repetăm mai puţin ce vrem să facem, cu atât mai bine. Dar cealaltă chestiune rămâne numai între noi doi – da?

— Da, acceptase Orlo. Cel puţin deocamdată.

Intrase în cameră şi-i salutase curtenitor pe cei adunaţi acolo – un grup de unsprezece bărbaţi. Cum îl văzuse, Jodell îl anunţase:

— S-au strâns un număr destul de mare de femei la tine în dormitor. Şi pe coridoare sunt puzderie de oameni, am început să le repartizăm locuri pe podea unde să doarmă.

Orlo încuviinţase cu un zâmbet.

— Locul părea destul de aglomerat atunci când am venit. Bănuiesc că mai vin şi alţii, nu?

— Ne-am gândit, răspunse Jodell, să-i anunţăm pe toţi oamenii care au acces la Lilgin, să le explicăm ce anume se petrece şi să le oferim ocazia să aleagă de ce parte sunt. Până acum au venit cu toţii aici. Şi, desigur, la sugestia ta, fiecare şi-a adus nevasta sau prietena cu el. Acum aşteptăm cu toţii declaraţia de la ora patru pe care a promis-o Lilgin atunci când s-a apucat să scrie sentinţele cu moartea.

— Pe mine mă bate gândul că ar trebui să continui cu munca de salvare, răspunse Orlo. Dar mai întâi aş vrea să vă spun cum ar trebui să se desfăşoare totul, după părerea mea.

Din păcate, cei adunaţi acolo nu păreau să accepte ceea ce era logic şi raţional.

— Ascultă, se opuse Megara, individul ăsta a omorât milioane de oameni. Poţi să negi aşa ceva?

— E puţin spus, rostise Orlo cu calm.

— Şi atunci cum ai putea justifica rămânerea lui la putere?

— De la începutul istoriei, le zise Orlo, se pare că lumea a fost dominată cam de cinci la sută dintre masculi. Au existat dintotdeauna cam cincisprezece la sută din ceilalţi care s-au alăturat acestui grup, fără a putea pătrunde în el. Din restul de 80%, şapte sau opt procente au fost oameni cu aberaţii sexuale; restul de 70% era constituit de marea masă de oameni muncitori, normali, care se căsătoreau, întemeiau o familie şi nu divorţau decât din motive bine întemeiate. Ei bine, această masă de 70% accepta imaginea publică vizibilă a oricărui guvern.

În cazul nostru, această majoritate imensă vede peste tot în jur lucrurile bune pe care le-a făcut Lilgin. În fond, trebuie să admitem că modul ingineresc în care Lilgin a văzut natura umană, cu acea obiectivitate absolută a crescătorului de vite, a avut drept rezultat producţia ridicată a fabricilor, bunul mers al autobuzelor, orarul

precis al avioanelor şi al rachetelor şi a avut grijă ca hrana să fie din abundenţă, pentru toată lumea. Populaţia planetei s-a stabilizat la mai puţin de trei miliarde de suflete. Oamenii trăiesc o viaţă cruţată de boli, războaie, foamete sau probleme emoţionale serioase.

Orlo făcuse o scurtă pauză şi ridicase din umeri.

— Consider că am reuşit să fac un rezumat corect al laturii bune a lui Lilgin. Voiam doar să subliniez că noi, cei de aici, facem parte din acelaşi grup elitist de 5% masculi ca şi Lilgin. În locul lui, dacă am fi avut aceeaşi putere şi acelaşi creier de inginer, am fi făcut la fel, sau pe aproape, în funcţie de idealul nostru. Care ar fi valoarea înlocuirii acestui gen de om cu un altul aproape la fel? Asta am încercat să vă spun.

Se întoarse spre Megara.

— Domnule, cum v-aţi oferit imediat să-l înlocuiţi, ce mai puteţi spune acum?

Chipul copilăresc păru să ezite. Apoi:

— Când un om a comis din proprie voinţă atâtea crime precum Lilgin, nu ar trebui luat în considerare pentru realegere.

— Noi discutăm acum despre dumneata. Cum te-ai fi comportat dacă ai fi fost în locul lui?

— Nu eşti întreg la minte… Răguşit: Nu am făcut rău nimănui, doar dacă…

— Doar dacă?

— Doar dacă nu primeam ordine directe.

— Vezi – chiar dumneata, care te consideri o persoană cât se poate de normală, ai făcut mult rău altor fiinţe umane. Şi singura scuză este că urmai nişte ordine.

— Lilgin nu are nici un fel de scuză. A făcut-o pentru că e un şobolan.

Orlo scuturase din cap.

— A făcut-o după ce şi-a dat seama că poate să facă tot ce-i place pentru că nu va trebui niciodată să dea socoteală de

faptele sale şi, cum a ordonat uciderile în secret, imaginea publică rămânea aceeaşi.

Observă că Megara dorea să vorbească aşa că tăcu, politicos. Omul nu pierdu ocazia şi se avântă cu toate forţele. Spuse cu fermitate:

— Domnule, încerci să promovezi acum cel mai mare criminal pe care l-a cunoscut istoria. Vă spun că acest monstru s-a născut cu crima şi cu mânia în inimă. Domnilor, la un moment dat am stat şi am făcut socoteala. Lilgin a comandat moartea a cinci mii de oameni pe zi în fiecare zi a ultimilor 190 de ani.

Cifrele date avură un impact serios asupra tuturor celor adunaţi acolo. Orlo văzu şocul pe fiecare chip în parte. Nu mai era nici o îndoială că pierduse teren.

Interveni grăbit:

— Din totalul zilnic, câte sentinţe cu moartea ai transmis dumneata, personal, oamenilor care se ocupau cu execuţiile, domnule Megara?

Întrebarea, în loc să fi produs un răspuns imediat, provocase un schimb rapid de priviri între Numărul Doi şi Numărul Trei. Chipul copilăresc se arătase încurcat. Maxilarele puternice se încordaseră.

În cele din urmă:

— Între noi doi, răspunse Jodell pe un ton sardonic, aş zice că transmiteam cam 98% din ordinele respective.

Megara interveni supărat:

— Fiecare în parte sub indicaţiile directe ale lui Lilgin. Niciodată din propria noastră voinţă. Am urât fiecare asemenea moment. Şi în fiecare seară, când mă aşezam la masă, şi acele imagini cu femeile şi bărbaţii morţi pe ziua aceea mă asaltau, mă bucuram sincer că Lilgin era un beţivan. Pentru că mă puteam îmbăta şi eu şi puteam uita totul măcar pentru o noapte.

— Băutura şi drogurile reprezintă cea mai veche formă de psihoterapie, comentase Orlo. Observaţi, vă rog, că şi dictatorul apela la ea.

— Nemernicul acela stătea în fiecare seară la masă, ne privea şi încerca să ne dezlege limbile.

— Parcă spuneai că se îmbăta şi el.

— Fir-ar să fie, ascultă la mine – nu era nevoit să omoare atâţia oameni numai ca să-şi salveze afurisitul lui de gât. Eu am putut să rezist aşa – până azi.

Orlo privi la cei din jur, în vreme ce chibzuia cum să continue. Nu observase nici o schimbare vizibilă. Răspunsurile lui Megara continuaseră să câştige teren… Bine, bine, se gândi, după care schimbă subiectul.

— Domnule Megara, când m-ai capturat azi dimineaţă, care a fost procedura?

Chipul copilăresc se luminase.

— M-am folosit de o formă de hipnoză chimică. Am vrut să mă asigur că programarea Higenroth avea să fie folosită bine. Drept care ţi-am dat pentathol de sodiu. Aşa am adus la suprafaţă semnalul pentru sistemul lui Higenroth. După aceea, la momentul potrivit, când Lilgin a adormit profund după o partidă de amor, am pus-o pe Odette (fata îl urăşte cumplit) să ne lase să intrăm în dormitor. După aceea te-ai uitat bine la el, ai perceput emoţiile şi ai şoptit semnalul – imediat a şi apărut pe toţi pereţii din lume. După aceea i-am pus pe băieţi să te aducă la birou, fără să fi fost cineva vătămat. Doar o acţiune directă şi o utilizare potrivită a metodei inventate de tatăl tău.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru toate astea şi să-ţi spun că soţia ta a fost transferată la un spital pentru a-şi reveni. Într-o lună va fi iar pe picioare.

Atunci când vorbise observase că ochii aceia albaştri, de copil, se umeziseră din nou. În loc să mai aştepte, ca să-i permită lui Megara să-şi revină, Orlo se avântase mai departe, întrebând:

— Domnule Megara, dacă-l vei înlocui pe Lilgin, în ce fel ai de gând să schimbi sistemul?

După ce pusese întrebarea avusese impresia că, în afară de Megara, toată lumea din birou încetase să mai respire.

Megara dădu să-i răspundă printre lacrimi:

— Detaliile sunt prea lungi ca să le discutăm acum. Dar schimbarea de care este nevoie nu trebuie făcută în sistem ci în administraţie.

Lacrimile şiroiau nestânjenite pe obrajii plini. Orlo îi zise grăbit:

— Ne poţi dovedi că metoda dumitale nu implică dominaţia unui singur om?

— Absolut, răspunse Megara, sigur pe victorie.

— Mulţumesc, zâmbi Orlo încordat. Domnilor, cred că vă daţi seama că deocamdată nu facem altceva decât să clădim castele de nisip aici. Cel mai puternic dictator din istorie se află încă acolo sus, la biroul său, căutând o cale de ieşire din impas. Din ceea ce am înţeles de la cei care-l cunosc, în cazul în care va ajunge la o soluţie, va lua în calcul toţi factorii, inclusiv mica noastră conspiraţie. Zâmbetul îi dispăru. Mai bine plec acum să văd dacă n-o pot salva pe mama mea cea adevărată şi pe soţul ei, înainte să ajungă acolo una dintre acele sentinţe cu moartea.

O pornise spre uşă.

— Domnul Bylol mi-a pregătit avionul. Sper să mă întorc la vreme ca să aud şi eu faimoasa declaraţie de la ora patru… Yuyu, vino şi tu cu mine…

Lupta…

Singurii adversari vizibili din reşedinţa Glucken erau o femeie care plângea şi un bărbat înalt şi subţire. Orlo se afla în faţa lor iar în spatele lui, chiar în uşă, aşteptau savanţii. Nu se vedea nici un semn că Glucken reacţiona la disperarea soţiei.

„Inamicul” era un fenomen de câmp, special proiectat să se declanşeze în creierele celor doi la primele cuvinte ale lui Orlo. În clipa aceea avea să izvorască dinspre ei spre el ceva – întunecat. (Orlo nu percepuse altceva.)

Super-savantul, care înţelegea perfect asemenea probleme, părea să asculte ceva, pentru că făcea tot felul de ajustări la unul din inelele de pe degete. În cele din

urmă, obosit – de parcă ar fi muncit din greu – omul îi făcu semn cu capul lui Orlo şi zise:

— Când ridic mâna, atunci vorbeşti – spui ceva. Avem nevoie doar de timbrul glasului tău. Vei simţi în creier un şoc de moment, după care vor urma o serie de gânduri şi impulsuri. Eşti gata?

Orlo încuviinţă, deşi nu se simţea tocmai încântat de rolul său, neştiind la ce să se aştepte, pentru că… oare la ce fel de şoc se gândeau ei?

Savantul, al cărui nume era Camper, ridică mâna.

Orlo zise:

— Doamnă Glucken, vă rog, calmaţi-vă, nu e nevoie să vă temeţi…

Ultimele cuvinte aproape că le şopti. Limba i se înţepenise în gură. Gândul care-i apăru în minte era ca un ecou al unui sentiment primitiv: acceptarea sorţii, a dezastrului definitiv. Simţea disperare şi spaimă cumplită. Iar gândul spunea: „Bine, renunţ. Devorează-mă!”

Aproape imediat apăru un al doilea gând, ceva mai slab, mai îndepărtat (al lui Glucken) care spunea: „La naiba cu toate! Nu-mi mai pasă ce vor să facă. N-au decât să ne omoare…!” Acelaşi gen de reacţie, dar furioasă, nu apatică.

Camper scutură mirat din cap.

— Mă uimesc aceste imagini primare pe scara evoluţiei. Acesta, prietene, a fost strigătul unui animal care a fost torturat şi a fost aproape sfâşiat în bucăţi iar în ultimul moment dinaintea morţii doreşte cu disperare să fie mâncat.

Se întrerupse şi reluă după o clipă, grăbit:

— Ascultă, va trebui să fac o inversare a câmpului ca să te pot salva. Ciclul într-un asemenea câmp trebuie musai încheiat. După cum a fost programat, forţa lui este aşa de mare încât ar fi ajuns până la creierul tău imediat şi te-ar fi îndemnat să omori şi să mănânci femeia şi să ucizi bărbatul cu o violenţă greu de imaginat, aşa cum au sugerat-o gândurile lor. Ca să scăpăm de o parte din fluxurile de

energie din câmp, vreau să te hotărăşti repede în ce stare mentală vrei să-i laşi pe oamenii ăştia. Pentru că aşa vor rămâne pentru restul vieţii lor. Nu uita, sentimentele din tine sunt foarte simple, nimic complex. Fă tot ce poţi mai bine pentru ei, domnule. Imediat ce te simţi pregătit, ridică mâna, iar eu voi lăsa fluxul să se scurgă. Dar cât mai rapid pentru că altfel vor începe reacţiile automate.

Uimitor, dar se simţea extrem de tulburat… Primul gând: nebunul ăsta de Lilgin. Aşa de răzbunător. De două ori a încercat să mă facă s-o omor pe propria mea mamă. Din prima zi când voia s-o arestez la domiciliu, fără ca măcar să fi avut habar cine era. Iar acum – asta!

Lui Orlo îi trecu prin minte, într-o doară, că cei doi reacţionaseră absolut firesc. Ceea ce li se întâmplase le distrusese orice rezistenţă şi speranţă. Aşa că renunţaseră la luptă, ea în felul ei şi el în al lui.

Aşa cum stătea acolo, Orlo îşi dădea seama că nici propriile sale impulsuri nu erau tocmai normale. Mai rău, nu vedea nici o cale prin care, în câteva clipe, să scape de acel sentiment intens care se clădise pe nesimţite în interiorul lui. Era aşa de puternic, încât aproape că-i pusese stăpânire pe corp.

Ridică mâna involuntar. Imediat conştientiză ceea ce făcuse şi încercă s-o lase în jos. Dar observă îngrozit că era prea târziu. Răul fusese făcut.

Din creierul lui îşi luase zborul o fantezie.

Un vis de copil.

Mama îl iubeşte pe tata şi mă iubeşte pe mine. Mama îşi va dedica restul vieţii mie şi amintirii tatălui meu, profesorul Higenroth.

După aceea avusese şi un gând secundar cu privire la rolul lui Glucken: se va dedica cu totul ideilor şi teoriilor lui Higenroth. Va face un studiu care va rezolva problema tuturor datelor programate în creierul meu. Va scoate totul de la mine şi va transforma teoria în practică.

Aşa aveau să rămână cei doi oameni, doctorul şi doamna Glucken; ea, încarnarea iubirii unei femei pentru geniul mort, primul ei soţ, iar el, iubind-o pentru devoţiunea ei şi fiind gata să facă totul pentru a promova munca şi geniul savantului dispărut, Higenroth…

Atunci când avionul se pregătea să aterizeze a doua oară, Orlo şi cei unsprezece savanţi (din echipa originală de doisprezece, unul refuzase să mai vină cu ei) se repeziră să se uite pe hublouri. Orlo venise din salonul particular ca să stea cu ceilalţi în compartimentul fumătorilor.

Sub ei se vedea o altă casă izolată, asemănătoare cu reşedinţa soţilor Glucken.

Deşi, cea pe care o vedeau părea ceva mai somptuoasă. Curtea era mai largă. Se vedeau mai multe ferestre care scânteiau în soare.

— Ia uitaţi-vă! Le zise unul dintre savanţi. Specialitatea lui era o ramură relativ obscură a fizicii în care era vorba despre plasmă în relaţie cu elementele primitive – materia într-o formă străveche. Numele lui era Holod.

Exclamaţia lui alertă pe toată lumea. Un şir lung de vehicule îşi făcuseră apariţia de după un pâlc de copaci la nici o milă depărtare de casă. Şirul mergea pe o şosea lungă şi îngustă, cu o viteză uluitoare. Dacă continuau tot aşa, aveau să ajungă la casă înainte ca cineva să fi avut vreme să coboare din avion.

Orlo privi cu atenţie şi-şi puse în funcţiune microfonul de mână.

— Pilot! Strigă.

— Da, domnule? Veni răspunsul din difuzoarele montate în tavan.

— Interceptează maşinile alea! Zboară cât mai jos! Şi aterizează chiar în faţa lor!

— Prea bine, domnule.

Avionul se ridică şi se înclină pe-o parte. În aer, viteza lui nu se putea compara cu cea a maşinilor. Se întoarse, se ridică şi se lăsă iar în jos. Apoi plană deasupra maşinilor,

venind din spate, alunecând pe lângă capotele lor, aproape ştergându-le şi lăsându-se apoi chiar pe şosea. Rulă numai câţiva metri. Apoi se opri.

Majoritatea maşinilor frânară brusc şi derapară. Ce se petrecu cu ele în realitate, scăpă atenţiei celor care se uitau pe hublourile avionului. Toţi priveau cu sufletul la gură cele două automobile care ieşiseră din şosea, viraseră în unghi strâns şi ocoliseră aparatul de zbor. Şoferii lor îşi arătaseră întreaga măiestrie pentru că, la câteva clipe după aceea, maşinile reveniseră pe şosea şi intraseră pe aleea din faţa casei.

Atunci când se opriră, portierele se deschiseră larg. Din fiecare vehicul ieşiră câţiva bărbaţi care intrară alergând în casă.

În timpul acelor momente uşile avionului se deschiseră şi pe rampele lăsate cu grabă, începură să coboare oamenii lor.

Dar Orlo era stăpânit de sentimentul eşecului; ajunseseră acolo cu câteva momente prea târziu. Dintre cei rămaşi la birou, cineva înzestrat cu o memorie excelentă, întrebase: „Cum rămâne cu femeia aia mică şi urâtă, despre care oamenii cred că-i nevasta lui Lilgin…?” Astfel, după multe discuţii purtate între Megara şi Jodell, după ce mulţi aşteptaseră în birou şi Orlo în avion pentru a i se afla adresa exactă, puternicul aparat de zbor îşi schimbase cursul şi parcursese opt sute de mile în treizeci şi opt de minute.

Iar acum, eşecul… Zău aşa, cugetă obidit, s-a scurs atât de puţin timp, dar ordinele acelea au fost transmise de fraierii tineri ai lui Lilgin şi duse la îndeplinire. Doamne, dacă o să ajungem peste tot cu câteva momente prea târziu, atunci vom eşua lamentabil.

Cel mai trist era că nimeni nu avea habar pentru cine fuseseră emise acele sentinţe cu moartea şi unde anume fuseseră trimise.

Desigur, uciderea actualei doamne Lilgin era absolut logică – dacă ea era aceea. Unul dintre savanţi chiar glumise cu Orlo: „Domnule, probabil că este perfect adevărat ce aţi spus, că Lilgin va trebui să se domolească şi să se poarte cum se cuvine. Iar asta înseamnă că va trebui să se însoare cu una din frumuseţile din palat şi să renunţe definitiv la orgiile şi beţiile pe care le-a tras până acum. Nu există pedeapsă mai cruntă pentru unul ca el.”

După aceea fusese nevoie doar de o clipă ca amintirea să iasă la suprafaţă: „Hei, dar cum a rămas cu tipa aia urâtă care…?” Urmaseră câteva clipe de linişte, apoi: „Ascultaţi, mai bine am găsi individa. Dacă lui Lilgin îi vine în minte că va trebui să se potolească, va ajunge la concluzia că publicul său larg se va aştepta să-l vadă alături de ea.”

În acel moment lui Orlo îi era clar că Lilgin se gândise deja la treaba asta. De aceea fuseseră trimişi în mare grabă şi asasinii. Ceea ce-l deranja cel mai tare pe Orlo era faptul că Lilgin trebuia să explice cumva absenţa ei. În concluzie, cineva trebuia învinovăţit de moartea ei. Dar cine? Care era complotul care se ascundea în spatele acestui asasinat?

Orlo începu să intuiască cam care era natura contraatacului lui Lilgin.

Şi era deja prea târziu ca să-l mai oprească.

Alături de el, Peter Rosten rosti încet:

— Uită-te aici, tânărul meu prieten. Am reuşit să-i oprim.

Ridicase un fel de platou de metal de douăzeci de centimetri pe zece, uşor curbat spre interior. Pe el se vedea foarte clar o imagine în culori. Era o scenă de interior. În fundalul unui salon cochet se vedea o femeie bătrână şi îndesată. În faţa ei se aflau şapte oameni, toţi cu armele la vedere.

Orlo privea pietrificat tabloul acela. Se gândea că savanţii reuşiseră să înregistreze totul cu câteva clipe înainte de omor.

Aşteptă, ţinându-şi răsuflarea.

Apoi conştientiză altceva.

Ce vedea în faţa ochilor era un simplu tablou. Nimeni nu se mişca. Era o fotografie, un instantaneu al unei acţiuni în curs de desfăşurare.

Urmă un moment de amorţeală şi apoi un alt gând. Sentimentul că ceea ce vedea semăna cu o fotografie care fusese făcută şi developată cu câteva minute mai devreme. Tot ce urmase acelui moment se terminase de mult. Întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Rosten zâmbea încântat.

— Trebuie să-mi scot pălăria în faţa bătrânului Doje. Italienii ăştia sunt aşa de greu de suportat câteodată. Dar trebuie să recunoşti că staza temporală i-a reuşit de minune. E perfectă.

Se întinse după micul panou de metal din mâinile lui Orlo. Trase uşor de el. Orlo îi dădu drumul, tăcut.

— Stazele astea temporale nu ţin foarte mult. Mai bine am intra ca s-o salvăm pe femeia asta pe care publicul o cunoaşte drept doamna Lilgin şi pe care se aşteaptă s-o vadă în dormitorul dictatorului în fiecare noapte de acum încolo. Încheie cu: Şi acum, crezi că mai există cineva care ar trebui salvat sau anunţat despre ceea ce se întâmplă?

Orlo nu-şi amintea de nici o altă persoană importantă.

Dar mai exista cineva.

Succesul părea asigurat.

Orlo strălucea atunci când reveni la birou cu patru minute înainte de ora patru.

Întrebarea pe care le-o puse celor de acolo nu căpătă nici un răspuns. Cine mai trebuia salvat? Desigur, toţi cei care fuseseră condamnaţi la moarte. Dar nimeni nu ştia cine erau aceştia.

Jodell îi zise cu satisfacţie:

— În clipa de faţă, douăzeci şi trei de membri ai Supremului Prezidiu sunt în hol. Ceilalţi sunt plecaţi cu diverse misiuni şi, pot să te asigur, foarte bucuroşi că se află aşa de departe. Megara, tu ce zici?

Omul cu chip de copil scutură din cap. Pe faţa puhavă stăruia o expresie acră. Rosti nefericit:

— Domnule Thomas, am impresia că încă mai nutreşti gândul de a-l menţine pe Lilgin la putere.

Orlo şopti pe nerăsuflate:

— E ora patru. O să răspund la întrebarea asta ceva mai târziu…

Ora patru.

Lilgin ridică privirea cu un zâmbet larg pe buze. Dacă fusese şocat ceva mai devreme, când gărzile o lăsaseră pe femeia bondoacă să intre la el, nu o arătase deloc.

Acum se afla aşezată pe un fotoliu la câţiva metri mai departe. Câmpul penetrant care se fixase asupra lui avea o rază de aproximativ cincisprezece metri. Drept care, iat-o, femeia pe care el personal o alesese cu cinism, după îndelungi dezbateri, drept cel mai acceptabil tip de nevastă: de vârstă mijlocie, greu de invidiat, cu un aer mămos. Pe atunci crezuse că prezenţa ei avea să-i inducă în eroare pe toţi fraierii şi proştii din lume. Avea să-i facă pe bărbaţi să nutrească un sentiment de compasiune pentru el iar pe femei să se simtă mulţumite de comportamentul lui sobru şi corect.

Dar de fapt, sosirea ei neaşteptată îi schimbase planurile. Dictatorul avea mare nevoie de informaţii înainte să deschidă gura să vorbească… Ce anume se întâmplase? Cum de scăpase de asasini?

Dar zâmbetul larg rămase mai departe pe faţa mică şi îngrijită atunci când rosti:

— Prieteni dragi, tocmai am primit prin receptorul din ureche câteva rapoarte cu privire la acest experiment. În pofida tuturor asigurărilor pe care le-am primit – că tehnologia a fost în fine perfectată – acum se pare că un efect secundar neaşteptat ne va obliga să întrerupem toate transmisiunile de divertisment, de mâine sau chiar din seara aceasta. Ca să fiu sincer, nu sunt sigur nici eu de ceea ce se petrece. Dacă mai târziu cineva de la televiziune vă va

spune în direct că lucrurile nu stau chiar aşa, sau vă va da detalii tehnice de specialitate, va trebui să trageţi singuri concluziile de rigoare. Asta este ceea ce mi s-a comunicat mie.

Lilgin tăcu o clipă iar zâmbetul reapăru.

— Poate că orice fel de defecţiune se va remedia. Poate în timp vă voi putea vedea şi eu aşa cum mă vedeţi voi acum pe mine. Dar deocamdată, din cauza acestor rapoarte cu privire la efectele secundare, voi amâna orice comentariu pe mai târziu, probabil până mâine. Aşa cum aţi putut observa, soţia mea – care a stat la reşedinţa ei de la ţară – s-a întors. În clipa asta aş dori foarte mult s-o escortez până în apartamentul nostru. Desigur – zâmbetul se mai lăţi un pic – mă veţi putea urmări în continuare. Astfel de imagini intime sunt parte integrantă din experimentul pe care sper că-l apreciaţi la fel de mult ca şi mine…

…Orlo zise:

— Deci acum ştim. De mâine vrea să le ia programele de divertisment. Deja a insinuat că tehnicienii nu au făcut faţă situaţiei. Domnule Megara, ai vreo analiză pentru noi?

— Părerea mea este că până mâine dimineaţă vei pierde o parte din oamenii care stau acum pe hol. Pe la amiază s-ar putea să plecăm eu şi cu Jodell. Semeni cu un vapor care se scufundă, domnule Thomas.

Sunase ca o glumă – deşi Megara vorbise serios. Orlo, uşor uimit, răspunse:

— Înainte să plecaţi, nu aţi vrea să ascultaţi teoriile mele politice?

— Nu prea. Dar, dacă vrei, dă-i drumul, spune-le.

De-a lungul istoriei existaseră mereu monarhii şi democraţii, nu pentru că ar fi fost aşa de grozave, ci pentru că dictatorii (spusese Orlo Thomas, privind ţintă spre Megara), insistaseră asupra lor. Dacă cineva poate să creadă fie şi pentru o singură zi că un rege „bun” nu ar face absolut nimic „rău”, va descoperi că ajutorul de încredere al regelui a ales acea zi ca să extermine pe oricine ar putea

ameninţa cu preluarea controlului asupra trupului regelui şi a urechii acestuia. Toţi potenţialii dictatori (ca mine şi ca voi, spusese Orlo pentru toată lumea) într-o democraţie, după ce erau aleşi, ajungeau curând să fie pistonaţi de neveste, amante, rude, prieteni sau de oamenii de afaceri care îi susţinuseră şi, din când în când, chiar de poporul care îi obliga să acţioneze fără milă, ca un dictator de jure. Numai că – într-o democraţie – desigur, legea spunea că cei ce fuseseră aleşi nu puteau face ceea ce pofteau. De aceea, marea majoritate a conducătorilor au fost nevoiţi să-şi înfrâneze impulsurile naturale de a juca rolul regilor absoluţi…

Megara se strâmbă auzindu-l.

— Din acest punct de vedere mă înţelegeam perfect cu Lilgin: democraţia a fost cea mai exploatată idee politică dintotdeauna. Un adevărat chin pentru oameni, din clipa în care a fost concepută ca teorie. Ultimul refugiu al imperialiştilor-capitalişti.

Orlo zâmbi, dădu politicos din cap şi continuă:

— Toţi cei care fac parte din grupul conducător de cinci la sută au câte un ideal. Tocmai am auzit o parte din al dumitale. Acum iată-l şi pe al meu, pe care, desigur, îl consider ca fiind „răspunsul” la toate problemele. În general, când discutăm despre un ideal, nu stăm să ne întrebăm dacă este raţional sau nu. Un ideal este ceea ce simţim noi că avem nevoie. Eu simt că avem nevoie de două sisteme economice, amândouă sub aceeaşi guvernare. Eu aş implementa acest ideal – pentru că, fiind un idealist, l-aş implementa fără doar şi poate – începând prin reinstalarea sistemului micilor proprietari.

Pot să vizualizez un Al Doilea Sistem Economic sponsorizat de guvern – acesta va fi şi numele oficial. În cele din urmă, afacerile particulare se vor dezvolta pretutindeni. Oamenii interesaţi vor putea cumpăra terenuri adiacente celor pe care le deţine Primul Sistem Economic. Ca să treci la Sistemul Doi va trebui să semnezi o renunţare la toate

drepturile deţinute în Sistemul Unu pentru o perioadă de doi ani. După aceea, va trebui să plăteşti atunci când călătoreşti, să-ţi achiţi nota de la hotel şi alte servicii. Putem prevedea ca în zilele de început ale celui de-Al Doilea Sistem oamenii să se asocieze cu alţii asemenea lor în stilul calculatoarelor legate la reţea.

Criminalii din cele două Sisteme Economice, după ce vor fi identificaţi, vor fi legaţi de un subsistem unitar al Sistemului Penetrant prin care, vor putea fi urmăriţi pas cu pas de câte un calculator principal – care la nevoie va alerta poliţia… Ei bine, zâmbi Orlo, ce părere aveţi despre idealul meu, domnule Megara?

— Mă îndoiesc că Lilgin ar fi interesat de aşa ceva.

— Din câte am văzut până acum şi-a modificat deja comportamentul. Şi dumneata la fel. Mi se pare că, deodată, ai chef să revii în graţiile lui Lilgin. Şi – la fel de brusc – ai trecut de partea mea şi doreşti să-l ai mai departe drept conducător.

— Sunt un om pragmatic. Mi se pare că Lilgin al nostru a şi găsit o cale ca să iasă din această încurcătură.

— Ce anume a făcut de te-a convins?

— Are diferite tipuri de zâmbet. Cunosc zâmbetul triumfător; pe care l-a avut acum, nu cel de azi dimineaţă.

— În pofida faptului că am salvat-o pe femeia care trece drept soţia lui?

— În pofida acestui fapt.

Orlo strânse din buze şi scutură din cap.

— Idealul meu – care presupun că derivă de la profesorul Higenroth – spune că acest sistem de comunicare totală nu poate fi înfrânt.

— N-ai decât să visezi la cai verzi pe pereţi, băiete. Lilgin a găsit o soluţie. Am dreptate, Jodell?

— Corect.

— Zâmbetul acela, nu?

— Aşa-i. Jodell, care susţinuse cu tărie observaţiile lui Megara, se întoarse spre Orlo. Îmi pare rău, domnule

Thomas, dar trebuie să fiu de acord cu colegul meu. Noi doi îl cunoaştem prea bine pe acest om. Iar zâmbetul lui – dovadă clară că a pus ceva la cale.

— Şi ce sugeraţi să fac eu?

— Cred c-ar fi mai bine să-i iei pe savanţi şi să fugiţi chiar în noaptea asta.

Într-un colţ al camerei se simţi mişcare, acolo unde se înghesuiseră savanţii. Ishkrin se ridică de pe podea.

— Noi nu mergem nicăieri. În fond, suntem autorizaţi să stăm numai aici, în Oraşul Comunicaţiilor.

Se apropie de grupul celor trei.

— Ei bine, puştiule, rosti cu gravitate, a fost foarte plăcut, atât cât a durat.

— Dar, protestă Orlo, toată lumea părea aşa de curajoasă azi dimineaţă. Acum peste tot văd semnele laşităţii.

— Orlo – acolo sus, în biroul de la etajul patru, stă un tip extrem de inteligent. A găsit o soluţie la comunicarea totală în mai puţin de opt ceasuri. La revedere.

Toţi cei care se strânseseră în birou începură să plece, unul câte unul. La început, lui Orlo aproape că nu-i veni a crede. Dar atunci când Yuyu se apropie de el cu mâna întinsă, Orlo rosti pe un ton plin de amărăciune:

— Cum crezi că vei putea supravieţui, după ce aţi făcut tu şi cu McIntosh, dacă nu cu ajutorul meu?

Negrul cel mare părea foarte calm.

— Ia-o mai domol, băiete. Suntem încă în lumea lui Lilgin, dar am sentimentul că lucrurile se vor mai schimba; nu cred că eu şi Mac vom fi observaţi pe toată perioada acestei transformări. Aşa că vom aştepta şi vom spera.

— Ascultă, strigă Orlo după el, nu există un răspuns la comunicarea totală în afară de un caracter absolut perfect.

Africanul nu se lăsă impresionat.

— Oh, o să trăiască aşa o vreme, omul perfect. Şi, o vreme, poate că vor exista şi oameni care să-l urmărească în permanenţă, ceas de ceas. Nu i-ai ascultat replica?

— Care? Se miră Orlo.

— Că poate va putea şi el să-i urmărească pe ceilalţi?

— Este ceva imposibil. Nu poate să urmărească trei miliarde de oameni.

— Noi ştim treaba asta, băiete. Dar oamenii simpli din popor sunt tare ciudaţi. Înainte obişnuiau să creadă că în cer exista un fel de fiinţă atotputernică care privea şi asculta la tot ce făceau şi spuneau ei. Am sentimentul că Lilgin asta vrea să devină pentru ei. Omnipotent, atotştiutor. Iar dacă noi cei de aici, din Oraşul Comunicaţiilor, vom putea descoperi secretul penetrării, ei bine, prietene, imaginează-ţi sisteme mari de computere care ar urmări şi ar asculta totul pentru el.

— Am crezut că voi, savanţii, v-aţi decis să nu lucraţi la acest proiect pentru Lilgin.

— Asta a fost ieri. Azi… Dădu din umeri, supravieţuirea depinde de alţi factori. Se pare că tot uiţi, amice. Pe tărâmul lui Lilgin fiecare supravieţuieşte de la o zi la alta.

— Cred că am uitat o clipă de treaba asta, observă Orlo. Realiză că începuse să-şi facă singur curaj prin vechea sa metodă. Se încruntă. Cum rămâne cu micul nostru secret? Cum va fi el afectat?

— Azi, totul rămâne la fel. Mâine – cine ştie? La revedere, deocamdată, sau poate pentru totdeauna. Încă nu-mi dau seama ce se va întâmpla cu tine şi cu fata. Dar îţi doresc tot norocul din lume.

Savantul o porni spre uşă.

— Iar eu, zise Orlo repede, nu-mi dau seama ce se va întâmpla cu voi… Se opri. Vorbea celor patru pereţi ai încăperii.

Puţin timp după aceea, Sheeda veni la el.

— Ştii, îi zise neliniştită, toate femeile alea care se îngrămădiseră în dormitorul cel frumos din spatele biroului, s-au ridicat deodată, şi-au strâns catrafusele şi au plecat. Am pierdut eu ceva din ce s-a petrecut?

Orlo oftă din rărunchi.

— În cele din urmă au căzut cu toţii de acord cu mine, rosti încetişor, că Lilgin trebuie să rămână mai departe şeful. Deşi, felul în care au făcut-o nu l-am prevăzut. Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple.

— Şi ce ai de gând să faci acum? Îl întrebă speriată.

Tânărul cel chipeş privi vreme îndelungată la fata cu chip de înger care avea lacrimi în ochi.

Apoi:

— Vom trăi iar de pe o zi pe alta.

Se întinse şi se bătu cu pumnii în piept. Apoi îi zise cu un zâmbet:

— Nu e chiar aşa de rău.

Orlo şi Sheeda petrecură noaptea la un Popas al Dealurilor. Amfitrion le era un bărbat solid, de vreo patruzeci de ani, pe nume James Bailton. Era nedumerit de felul în care apăruseră deodată în mica lui bibliotecă; dar sperietura pe care o trăsese era de înţeles, bietul om juca un rol primejdios. După ce ei doi se retraseră în camera pe care le-o pregătise, individul raportă întreaga situaţie cuiva din cadrul Poliţiei Secrete.

Informaţia fu adusă la cunoştinţa lui Bureski.

— Orlo Thomas, mormăi acesta. Şi zici că numele fetei este Sheeda şi nu-mai-ştiu-cum?

Ochii i se îngustară. Nu se întâmpla prea des să-i iasă în cale o fată aşa de frumoasă ca Sheeda. Ca atare, profitase de ocazie şi o violase şi el laolaltă cu ceilalţi doi.

Decise că ceea ce se petrecea era oarecum amuzant.

— Bine, îi zise într-un final subordonatului care-i adusese vestea. Am înţeles despre ce-i vorba. Lasă-i în pace până când decid eu ce-i de făcut mai departe.

Dar şi el era oarecum nedumerit. Cum de reuşiseră să ajungă tocmai acolo? La o depărtare de mai bine de opt mii de mile de palat!

Ca atare, îl sună pe Lilgin. Vorbi numai el, lăsându-l pe dictator să răspundă numai cu da şi nu la întrebări bine puse.

— Cum de am ajuns până aici? Întrebă Sheeda pe întuneric, după ce făcură dragoste.

— Este un fenomen de câmp, încercă Orlo să-i explice. Nu e cazul să-ţi baţi capul ăla frumos şi neinstruit în ştiinţă cu asemenea chestiuni.

— Dar unde suntem?

— La un Popas.

— Şi ce este acest Popas?

Orlo îi explică care era treaba cu Dealurile, organizaţia aşa-zis rebelă, dar care era controlată în totalitate de guvern.

— Nu se poate să nu fi auzit de ea, nu?

— Da, dar nu este periculos ce facem?

Orlo zâmbi pe întuneric.

— Ei bine, da. De fapt, sunt gata să jur că Lilgin ştie deja unde anume suntem. Ăsta-i şi motivul pentru care am dat numele noastre reale.

— Doamne!

Orlo se întoarse cu faţa spre ea.

— Ascultă, scumpo, mâine se va întâmpla ceva. Părerea mea: Lilgin se va descotorosi de majoritatea celor de la palat. Nimic pe lumea asta nu-i mai poate salva. De aceea am şi crezut că este mai bine să dispărem de acolo.

— D-dar – dacă ştie unde anume eşti, pe tine te va ucide primul.

— Există un anume motiv pentru care n-o va face, dar despre asta vom discuta cu altă ocazie. Acum, gata cu vorba, culcă-te!

La ora opt dimineaţa, Lilgin se postă în faţa uneia dintre măsuţele mici şi delicate, care-l făceau să pară impozant şi plin de putere, şi rosti pe tonul său grav:

— Prieteni şi tovarăşi: trebuie să vă spun că cele mai rele temeri ale mele s-au adeverit. Sunt ţinut prizonier în palat de aceleaşi persoane care m-au convins să fac acest experiment.

Speranţa mea este că micile forţe de care dispun au ridicat deja baricade la etajul patru, la care mă aflu în acest moment. Şi că, înainte ca aceste firave baricade să se prăbuşească, voi, oamenii mei buni, prietenii mei, veţi veni în număr cât mai mare ca să mă salvaţi…

S-a estimat după aceea că o gloată de cinci milioane de oameni s-au adunat pe străzile din jurul palatului în cursul acelei zile. Şi că cel puţin un milion dintre aceştia au intrat într-un moment sau altul în palat.

Sau în ceea ce mai rămăsese din el.

La câteva minute după discurs, Orlo făcea legătura de penetrare câmp la câmp cu biroul pe care-l avea în Oraşul Comunicaţiilor. Prin acest mijloc o scoase de acolo pe Lidia, pe celelalte fete şi chiar pe domnul Bylol. Dar niciunul dintre savanţi nu vru să plece.

— Individul acesta operează pur şi simplu după logica iezuită, îi explică Joe Ambers, aşezându-se comod pe un scaun din bibliotecă. Dacă îşi închipuie că are nevoie de noi, va face tot ce-i va sta în puteri ca să ne păstreze în viaţă. Dar dacă n-are nevoie de noi, frate, nu există loc pe lumea asta în care să trăim fie şi un ceas mai mult decât ne-a fost dat. Domnilor, am dreptate sau nu?

Cei câţiva savanţi din jur zâmbiră şi-l aprobară cu veselie.

— Voi chiar sunteţi nebuni! Se opuse Orlo pe loc. Individul care tocmai a spus aşa ceva este chiar doctorul Joe Ambers, persoana despre care toţi bănuiţi că ar fi spionul guvernului. Chiar dacă este numai pe jumătate adevărat, atunci datoria lui ar fi să vă ţină aici ca să fiţi prinşi mai uşor.

Nimeni nu se mişcă. Zâmbetele rămaseră aceleaşi.

Ceva mai târziu, când gloata dădu năvală, Orlo se chinui să ajungă iar la bibliotecă. Şi în alte locuri din Oraşul Comunicaţiilor. Nu văzu nici un cunoscut. Până şi cadavrele de care se împiedicau cu toţii fuseseră aşa de rău mutilate încât erau de nerecunoscut.

Puţin după amiază, James Bailton, stupefiat, intră în camera în care se adunaseră refugiaţii şi îi zise lui Orlo:

— Domnule, generalul Bureski este la telefon.

Bureski îi zise imediat:

— Ascultă, prietene, Şeful are de gând să te sune peste câteva minute. Uite cum trebuie să discuţi cu el… Urmă o serie de întrebări şi răspunsuri monosilabice.

— Dar ce mai vrea? Şopti Sheeda, albă la faţă ca varul, după ce Orlo termină discuţia cu Bureski. I-ai făcut atâta rău.

— Ăsta e principalul punct, răspunse Orlo. Nu pot să-i fac ceva mai rău decât i-am pricinuit deja. Ca atare, acum are nevoie de mine.

— O să te tortureze, suspină fata, până când vei spune cuvântul de cod care va pune capăt transmisiei.

— Nu. Acesta este motivul pentru care am venit aici cale de opt mii de mile într-un răstimp care n-a părut mai mare de câteva minute – deşi a fost un proces instantaneu. Ştia de aseară că este o chestiune de câmpuri transmiţătoare – şi că pot scăpa de orice fel de tortură cu un alt cuvânt de cod. Scumpo, făcând toate astea, am demonstrat care este adevărata teorie de comunicare totală. Lilgin ştie acum totul despre mine. Sincer să fiu, cred că este obligat să mă menţină în viaţă.

În timpul discuţiei cu Orlo, Lilgin renunţă la ritualul cu da şi nu şi făcu o declaraţie în toată regula, auzită clar de toţi oamenii din lume.

Zise cu un zâmbet larg:

— Orlo, astea sunt vremuri de schimbare. Trebuie să-ţi spun că mi-a plăcut foarte mult ceea ce am auzit despre Al Doilea Sistem Economic. Cred că răspunde perfect unei nevoi care a devenit tot mai mare cu fiecare an care a trecut. Aş vrea să devii asistentul meu administrativ numărul unu, însărcinat cu implementarea acestui sistem.

— Vino să mă vezi imediat ce se mai potoleşte agitaţia asta. Poate că nu ştii încă, dar acolo sus, în munţi, am avut

probleme serioase. Cei doi asistenţi principali pe care i-am avut – Megara şi Jodell – s-a dovedit că au complotat împotriva mea. Nu ştiu din ce motiv. Mai ales că au fost ca nişte fraţi pentru mine.

— Ei bine, încheie cu un zâmbet, deocamdată trebuie să-ţi spun la revedere!

Orlo se ridică şi, fără să-şi dea seama, începu să strălucească.

— Mă voi purta, le zise celor din jur, de parcă ce am auzit este purul adevăr şi…

Orlo se opri şi se uită cu atenţie la ceea ce văzuse în imaginile de pe pereţi doar cu colţul ochiului.

— Cine-i ăsta?

Un individ colorat îmbrăcat apăruse pe neaşteptate în biroul dictatorului. Câţiva oameni de pază intraseră după el. Dar, în mod evident, nu ştiau ce să facă aşa că unul dintre ei îi zise ceva lui Lilgin.

În vreme ce continua să urmărească scena, Orlo îşi aminti ceva… Desigur, îşi zise, Krosco – prima seară la cina Prezidiului. Îşi amintea cât de uimit fusese de apariţia neaşteptată a omului. Dar după aceea uitase complet de el.

Krosco ar fi trebuit să fie unul dintre oamenii la care ar fi trebuit să se fi gândit cu o zi înainte, care ar fi trebuit informat cu privire la mica lor conspiraţie. Pentru că şi el îşi făcuse probabil griji cu privire la viitorul său.

În imagine, dictatorul îi concedia pe oamenii care-l păzeau. Părea mai degrabă uimit decât deranjat.

— Unde ai fost? Întrebă. Cum de-ai scăpat de ce s-a petrecut la parter?

Krosco începu să ţopăie.

— Sire, rosti, nimeni nu omoară un bufon. Au râs de mine şi au crezut că sunt unul de-ai lor, aşa că m-au lăsat în pace. Dar m-a deranjat foarte mult că nu m-ai anunţat, că n-ai zis ce se petrece!

Lilgin se lăsă pe spătarul fotoliului. Părea nedecis pe moment. Dar, după următoarele cuvinte pe care le spuse,

era clar că-şi amintise că în istorie, bufonul curţii fusese adesea folosit pentru transmiterea unor mesaje.

— Te-a trimis cineva? Întrebă. Şi dacă este aşa, ce anume vor de la mine?

Krosco adusese cu el un pistol cu capse şi o sabie de hârtie. Îndreptă pistolul spre faţa dictatorului. Cum era exact Ceea ce ar fi făcut orice bufon într-o asemenea situaţie – intuind corect frica celui atacat – Marele Dictator tresări. Când îşi dădu seama că era doar un pistol de jucărie, începu să râdă isteric. Încă mai râdea atunci când sabia de hârtie – care s-a dovedit apoi că era făcută de fapt dintr-un aliaj metalic foarte ascuţit – fulgeră prin aer şi îl decapită.

Nota autorului.

Pe la mijlocul lui ianuarie 1972, un bun prieten al meu, foarte talentat, pe nume Sam Locke, m-a sunat şi mi-a spus aproape pe şoptite: „Tocmai am primit un telefon din partea unei persoane cu care am fost la şcoală şi care a dispărut în 1947.” Sam scrie scenarii de film şi pentru televiziune; are o piesă care a fost jucată pe Broadway şi a fost coautorul a cinci musical-uri de pe acelaşi Broadway. Fostul lui amic din şcoală fusese una dintre pierderile obişnuite în armată. După ce învăţase chineza, fusese trimis în Franţa.

Se pare că în 1947 s-a hotărât să viziteze China. În timpul şederii în Shanghai s-a căsătorit cu o chinezoaică şi era încă acolo şi în '49 atunci când au venit comuniştii.

În 1971 a însoţit misiunea chineză la Naţiunile Unite. În mod firesc, şi-a căutat vechii prieteni. Voia să plece de la New York şi să ia o cină „ca la mama acasă”. Desigur, trebuia să fie ceva intim. Dar după cină, Sam dorea să invite câţiva prieteni care să-l cunoască pe fostul amic din şcoală, drept care mi-a zis: „Deşi ştiu că în inimă eşti republican,

chiar dacă pretinzi a fi democrat devotat, nu ai vrea să faci parte dintre invitaţi?”

(Ca să punem lucrurile în ordine, trebuie să vă spun că sunt un liberal moderat, fără nici un pic de stângism în mine, tot aşa cum nu am nici un fel de înclinaţii de dreapta. Şi eu ştiu prea bine ce înseamnă asta.)

I-am răspuns pe loc: „Sam, sunt unul dintre puţinii oameni care ar trebui să vină la petrecere; Sunt un adevărat expert intelectual în China Roşie şi am şi scris un roman bine documentat despre acest subiect.”

…În caz că vă întrebaţi ce legătură există între mica mea povestioară şi romanul de faţă, trebuie să vă spun că STRĂLUCIREA VIITORULUI este un fel de paralelă a secolului douăzeci şi trei cu cariera şi personalitatea despotului rus, Iosif Stalin. Elementele de fundal ale acestui stat din viitor sunt inspirate de China lui Mao Tse-tung, conducătorul comunist chinez. Voiam doar să arăt că sunt calificat să fac o asemenea paralelă.

Romanul despre China Roşie, The Violent Man (Omul violent) – care nu a fost SF – a fost publicat în 1962 de Farrar, Straus şi Giroux, şi a fost reeditat în cinci ediţii simple la Avon. Mi-au trebuit opt ani ca să-l scriu. Şi ca să pot să-l scriu, am citit şi recitit aproximativ o sută de cărţi despre China şi comunism. Atunci am învăţat lecţia amară a studentului care nu obişnuieşte să-şi sublinieze punctele de mare importanţă. De aceea, când m-am pregătit pentru SCLIPIREA VIITORULUI, am citit şi subliniat KHRUSHCHEV REMEMBERS (Amintirile lui Hruşciov), LET HISTORYJUDGE (Să lăsăm istoria să judece) a lui Medvedev, şi, pentru a capta mai bine imaginea savanţilor în închisoare şi THE FIRST CIRCLE (Primul cerc) al lui Soljeniţân.

Cum a fost pentru mine la petrecerea lui Sam Locke? Ei bine, a reieşit că mica petrecere a lui Sam era una cu vreo cincizeci de invitaţi, majoritatea înghesuiţi în jurul

oaspetelui de onoare. Omul se aşezase pe canapea şi toate locurile din jurul lui erau ocupate. Atunci am procedat conform sistemului meu. M-am aşezat pe un scaun la marginea grupului. De câte ori se ridica cineva – ceea ce se întâmpla adesea pentru că invitaţii se duceau să-şi ia ceva de băut sau de mâncat – ocupam locul rămas liber; sau, dacă altcineva era mai rapid decât mine, ocupam locul acestuia. Cu ajutorul acestei metode, în aproximativ o oră, am ajuns în apropierea singurului alb care însoţise misiunea Chinei Roşii la Naţiunile Unite.

Am stat alături de el aproape un ceas, şi, în pofida întreruperilor inerente, am reuşit să-i pun întrebările care mă frământau.

Aveţi aici câteva exemple: „Care este situaţia prafului în Beijingul de azi?” („Rezolvată”, mi-a răspuns el.) „Chinezii mai scuipă şi acum pe trotuare, în maşini, peste tot?” („Nu. Problema scuipatului s-a rezolvat cu câteva milioane de scuipători şi presiuni psihologice – aşa s-a pus capăt epidemiilor de gripă care deveniseră o catastrofă naţională”). „Ce fel de relaţii sunt permise între băieţii şi fetele mai mari?” („E ceva de groază”, mi-a zis el. „Din cauza problemelor inerente unei populaţii aşa de numeroase, presiunea exercitată asupra puştilor este atât de mare, încât aproape că nici nu mai îndrăznesc să mai vorbească unii cu alţii”.)

Aţi putea să mă întrebaţi dacă am crezut răspunsurile lui. Oare chiar se rezolvase problema prafului la Beijing? (De şaptezeci şi cinci de ani Beijingul este din ce în ce mai prăfuit. Mai mult, chiar s-a întâmplat să „ningă” cu praf pe timp de iarnă. Se credea că vânturile schimbătoare aduceau cu ele praful din deşertul Gobi tocmai până în acest oraş nefericit. Soluţia comunistă a constat în replantarea copacilor în zone strategice, sau aşa îmi spusese domnul cu care discutasem. Când Nixon a vizitat Beijingul, m-am uitat după copaci şi i-am găsit acolo unde mi s-a spus.)

Nu trebuie să uităm că dictatorii rezolvă de multe ori asemenea probleme minore. Dictatorul meu (din SCLIPIREA VIITORULUI) a creat „lumea perfectă”. Trebuie să decideţi singuri dacă aţi fi gata să plătiţi preţul cerut pentru a obţine soluţiile dorite prin asemenea metode.

Mult mai târziu în seara aceea, când m-am dus la amicul lui Sam ca să-mi iau rămas-bun de la el, mi-a zis: „Eşti singura persoană pe care o cunosc în Statele Unite şi care ştie ceva despre China. Ce-ar fi să-mi faci o vizită la Beijing când relaţiile dintre Statele Unite şi China se vor normaliza?”

Desigur, încercase probabil să mă măgulească. În această ţară există o mulţime de experţi în domeniu – universitari, jurnalişti, diplomaţi sau oameni obişnuiţi (asemenea răposatului Henry Luce) care se născuseră în China. Mulţi dintre aceştia, printre care şi o rusoaică albă pe care o cunoşteam şi care locuia în Oregon, vorbeau fluent chineza.

Dar pe vremea mea am fost şi eu un expert intelectual. Asta însemnând un scriitor care s-a obosit să se documenteze la sânge ca să nu se îndepărteze de adevăr.

Acelaşi lucru se aplică tuturor referinţelor comuniste din SCLIPIREA VIITORULUI, precum şi întregii psihologii citate ori parafrazate în diferitele părţi ale povestirii. Anticomuniştii, care într-un fel sau altul au crezut că ruşii şi chinezii roşii au fost doar nişte bandiţi aproape analfabeţi ascunşi în munţi, vor fi uimiţi să descopere că erau nişte intelectuali ce foloseau propria lor terminologie. Pe care am utilizat-o fără nici cea mai mică alterare în romanul de faţă.

Ca să dramatizez ceea ce ar putea să pară material „greu”, m-am hotărât să apelez la o secvenţă de deschidere de-a dreptul bizară, continuând cu alte tehnici la fel de ciudate. Rezultatul este de departe un roman fantastic fără o urmă vizibilă de intelectualitate.

Deşi ea există.

SFÂRŞIT